

PA 3865

.A1

1834

LIBRARY OF CONGRESS

00003090620

Anacreon

d. H.

ANACREONTIS

CARMINUM RELIQUIAS

EDIDIT

THEODORUS BERGK.

LIPSIAE,

SUMTU REICHENBACHIORUM FRATRUM.

MDCCCXXXIV. —

AMERICAN MUSEUM OF NATURAL HISTORY

PA 3865

AUG 24 1883

A1

Minot fund.

1834

Gift Howard
July 1919

AMERICAN MUSEUM OF NATURAL HISTORY

PRAECEPTORIBUS OPTIMIS,

GODOFREDO HERMANNO,

FR. GUIL. EHRENF. ROSTIO,

FRANZ. VOLKM. FRITZSCHIO,

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

GODFREY SIMON BRIDGES

MR. GUY CARLTON BOSTON

FRANK VOLLMER BRITAIN

1910

THEODORE BAKER

Lyricorum poetarum, qui inter Graecos enituerunt, memoria et opera cum his temporibus multorum studio atque sedulitate illustrata sint, satis mirum est Anacreontis carminum reliquias diuturno vetustatis situ obducta jacere et senescere. Quas cum ego a praejudicatis plurimorum hominum opinionibus liberare et ab oblivione ac silentio, quantum ego potui, vindicare studuerim, feci id multum et saepe ab amicis rogatus. Operam autem dedi, ut quae ex Anacreontis carminibus hic illic servata essent, accurate colligerem: verum cum haec studia in magna quadam litterarum varietate versentur (infinite enim paene earum vis est et materia) non dubito quin plura me latuerint, praecipue cum multa ex reconditis atque abditis

fontibus haurienda sint, ad quos penetrare nobis Lipsiensibus aegre licet. Ea autem, quae collecta habebam, studui melius conformare et pristinum nitorem pro virili parte iis restituere. Quod si saepius a vero aberraverim, spero me veniam ab aequis iudicibus impetraturum esse; norunt enim qui his studiis operam dant omnes, quam difficilia, quam impedita, quam dubia sint pleraque in his rebus. Nihil autem magis exopto, quam ut de his, quae mihi adolescentulo paene invito rudia atque inchoata exciderunt, ab aliis aliquid perfectius atque politius proferatur, quo opera mea in Anacreontis carminum reliquiis conformandis collocata oblitteretur. Non tamen stultum prorsus et inanem laborem spero me suscepisse; censeo enim etiam eos de litteris bene promereri, qui cum ipsi nihil egregium, nihil perfectum omnibusque numeris absolutum in medium proferre possint, iter tamen, quo alii summum fastigium possint assequi, quasi muniant et alios excitent, ut in eodem studio énitantur.

Jam vero quamquam nunc de pluribus sententiam meam mutavi, non tamen lubet

haec accuratius persequi: de paucis quibusdam monuisse sufficiat.

Quod suspicatus sum p. 14. Pythermi versum istum :

Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός.

exordium scolii fuisse, id jam licet confirmare auctoritate Prov. Vatic. III. 14: *Οὐδὲν ἦν ἄρα πλὴν ὁ χρυσός· αὕτη ἀρχή ἐστι σχολιοῦ· ἀνατιθεῖσιν δὲ αὐτὸ Πυθέρωμι. Scr. Πυθέρωμι.*

Dixi p. 34. Anacreontem ibi fere semper numerum Glyconeum terminavisse, ubi oratio ipsa ad finem perducta sit: minus hoc curaverunt tragici poetae, qui saepe in media verborum conclusione Pherecrateum interponunt: uno utar exemplo: apud Plutarchum de Pyth. oracul. VII. haec leguntur: *Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονία καὶ περιουσία γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρουζεν, ὡς ἀπὸ κρηνάων φέριστατον ὕδωρ, θήλειον γάλα· τοὶ δὲ ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους· ἀσκὸς δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίννε δόμοις· πέλλαι δὲ λίθινοι πίθοι πλάσθεν ἅπαντες. In quibus poetae*

alicujus tragici, ut videtur, versus latere manifestum est: sic autem ille scripserat:

Προβάτων γάρ
 Ἐκ πάντων κελάρυξεν, ὡς
 Κρηναῖν φέρτατον ὕδωρ,
 Θήλειον γάλα· τοὶ δ' ἄρ' ἐμ-
 Πίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
 Ἄσκος δ' οὔτε τις ἀμφορεὺς
 Ἐλίνυε δόμοισιν.
 Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ
 Πίθοι πλῆσθεν ἅπαντες.

Quamquam particula γάρ, quae ab initio legitur, fortasse Plutarchi est: praepositio ἀπὸ ante κρηναίων delenda erat; addita enim est a librario ut genitivum explanaret. Ineptissimum erat quod legebatur: Πέλλαι δὲ λίθ. causa enim indicari debet, cur amphoras quoque adhibuerint: scripsi igitur: Πέλλαι γὰρ λίθινοί τε καὶ πίθοι.

Restitui p. 57. in Sapphus Fr. XX. enneasyllabos Sapphicos cum Glyconeis copulates: et eosdem numeros junxit etiam Sophocles in Philocteta v. 159:

Καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.

et in antistropha v. 154:

Καὶ χῶρον τιν' ἔχει· τὸ γὰρ μοι
 Μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον.

Et Alcaeus quoque iisdem numeris usus esse videtur in Fr. LX :

— Ἐκ δὲ ποτηρίων
Πῶ, νῆς Δεννομένη παρίσδων.

Dixi p. 48. de illo δῶρον Ἀφροδίτης, usus praeter alia etiam Theognidis versu 1551 (quocum conferas ibid. v. 1504. et 1581.) sed is hic non debebat referri: comparari potius potest ejusdem Theognidis v. 1291 :

Πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων ξανθὴ Ἀταλάντη,
᾿Ωχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὄρεων,
Φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
Δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη...

Quod restitui Anacreonti p. 80 :

᾿Ω Δεύνυσε, δέχεσθαι.

id conjecit etiam, ut ex Guilelmo Dindorfio comperi, frater ejus Ludovicus.

De conjectura, quam proposui p. 102 :

Νῆμι ποικιλοβαμβάλω

valde dubito: verum vidit Seidlerus:

Non solum Apollonius, cujus versus adscripsi p. 156. sed etiam Philostratus Imagg. VIII. Amorem tesseris ludentem facit: dicit enim: Οἱ ἐν τῇ Διὸς αὐλῇ ἀθύροντες Ἔρωσ οἶμαι καὶ Γανυμήδης, εἴ τι χρὴ τὸν μὲν τῇ τιάρᾳ νοεῖν, τὸν δ' ἀπὸ τοῦ τόξου

καὶ τῶν πτερῶν ἐς ἐπιχρῶσιν ἄγειν. ἀθύρουσι
 μὲν οὖν ἀστραγάλοις οὗτοι· γεγράφεται δὲ ὁ
 μὲν ὑβριστικῶς ἐπιτωθάζων καὶ πλήρη τῆς
 νίκης τὸν κόλπον ἀνασείων· ὁ δὲ δυοῖν ἀστρα-
 γάλοιν ἔτι τὸν μὲν καὶ αὐτὸς ἀπολωλεκώς,
 τὸν δ' ἐφ' ὁμοίᾳ προπέμπων ἐλπίδι et quae
 sequuntur.

Fragmentum **LIX** (p. 180) fortasse
 non est pars ionici tetrametri, sed trimeter
 ionicus praemissa anacrusi; sicuti supra Fr.
XLIV:

Ἄστραγάλοι δ' Ἐρωτός εἰσιν μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

Simillimus est Sophoclis in Philocteta versus
 1182:

Μὴ πρὸς ἀρχαίου Διὸς ἔλθῃς, ἰκετεύω.

Nam hunc versum e genere Ionicorum esse
 mihi persuasum est: et praecesserunt ionici
 v. 1176:

ΧΟ. Τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. Ἀπό νῦν με λείπει ἤδη.

In Hygini Poet. Astron. II. 8: (vid.
 p. 194.) „Hegesianax autem Thesea dixit
 esse qui Troezene saxum extollere videtur:
 quod existimatur. Aegeus sub eo saxo Ello-
 pium (al. Elopium, Hellopium, Allopium)
 ensem posuisse et Aethrae Thesei matri

praedixisse, ne ante eum Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato, potuisset gladium patri referre.“ recte puto me conjecisse: *Aedepsium* ensem: Callimachus apud Stephanum Byzant. *Αἰδηψος*: πόλις Εὐβοίης — ὁ πολίτης *Αἰδήψιος*: *Καλλίμαχος* Ἐκάλῃ.

Ἄρκιος ἢ χεῖρεσσιν ἐλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

quae ad eundem illum ensem referenda sunt.

In illo enim carmine Callimachus haec pluribus persecutus erat: conferas Tzetzen ad Lycophronem p. 79: Ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλῃν πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὡς φησι Πλούταρχος καὶ Καλλίμαχος. Et deinde Callimachi versus adscripsit:

*Ἐν γὰρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν.*

Plutarchus vit. Thesei c. 3: Συνελθῶν δὲ καὶ γνοὺς ἐκεῖνος ὅτι τῇ Πιτθέως θυγατρὶ συγγέγονε καὶ κύειν αὐτὴν ὑπονοήσας, ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην, ἐντὸς ἔχουσαν κοιλότητα συμμετρῶς ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα· φράσας δὲ πρὸς μόνην ἐκείνην καὶ διακελευσάμενος, ἂν υἱὸς ἐξ αὐτοῦ γένηται καὶ λαβὼν ἀνδρὸς ἡλικίαν δυνατὸς ἦ τὴν πέτραν ἀναστῆσαι καὶ

ὑφέλειν τὰ καταλειφθέντα et quae seq. Ad Hecalem etiam Fr. 513. ed. Blomfield. referendum puto :

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Non solum Alcman et Alcaeus usi esse videntur tetrametro jambico acatalecto (p. 217.), sed puto eundem numerum etiam Archilocho vindicandum esse Fr. XLVI. ed. Gaisf. :

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κείνα καὶ θαλάσσιον βίον.

Quae p. 219. dixi de illo : *Πάλαι ποτ' ἦσαν*, iis adde Diodor. Excerpt. Vatican. XLVII. p. 40. ed. Dindorf. : *Ὅτι Κᾶρες ὑπὸ Περσῶν καταπονούμενοι ἐπηρώτησαν περὶ συμμαχίας, εἰ προσλάβοιντο Μιλησίους συμμαχοῦς· ὁ δὲ ἀνεῖλεν·*

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Adde etiam Arsenium Violet. p. 403. idem p. 443. affert Fr. CXLIII. ibidem p. 110. legitur Fr. XLVIII. et Fr. LXIV. prorsus ita scriptum ut apud Clementem Al. nisi quod *μέλπομεν* et *αἰίδει* ibi editum est.

Fr. XCI. p. 224. Debebam potius corrigere :

Διὰ δηῦτε Καρτικευργέος.

uti *Ἀττικουργής*, alia dicuntur.

Erxionis nomen, quod reperitur in Fr. XCIV. p. 234. videtur restituendum esse Archilocho, cujus versus legitur sic scriptus apud Clement. Alexandr. Str. VI. p. 139:

Καθάπερ ἀμέλει κακῆϊνο τὸ ἔπος·

Ξυνὸς ἐννάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

μεταποιῶν αὐτὸς ὡδέ πως ἐξήνεγκεν·

Ἐρξῶ· ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Scribo:

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

Fr. XCVIII. p. 238. fortasse neque tetrametri trochaici neque trimetri jambici claudi particula est, sed integer versus dimeter catalecticus claudus: de quo dixit Plotius p. 2648: „De dimetro catalectico clodo trochaico. Trochaicum dimetrum catalectum clodum fit hoc modo, cum penultima syllaba debens brevis esse longa sit, ut:

Gratiae decorae stant.“

Constitui p. 263. duos continuos tetrametros trochaicos; quibus iterum usus est Anacreon, si hi versus Teio poetae recte tributi sunt, in Epigr. XIX:

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτεῖρω φίλων,

Ἦλεσας δ' ἤβην ἀμύνων πατρὶδος δουλητήν.

Ibidem alium versum, qui legitur apud He-

phaestionem p. 34. Anacreonti vindicare
studui:

Ἐρξίη πη δηῦτ' ἀνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

et haec de Dario esse dicta putavi, confisus
iis, quae leguntur apud Herodotum L. VI.
98: *Δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν*
Δαρεΐος Ἐρξείης. (al. cod. Ἐρξίης.) sed nunc
comperi ab Eduardo Wundero corruptum
sibi videri illum Herodoti locum: ingenio-
sam coniecturam ipse, ut spero, mox publici
juris faciet.

Scripsi Lipsiae die XII. mensis Augusti

MDCCLXXXIV.

ANACREONTIS

C A R M I N U M

RELIQUIAE.

СЕРГЕЕВНА

М Д И К И П А С

ЗАПИСКИ

Anacreon qualis fuerit poeta, maxima inter homines doctos dissensio est: neque mirum est, diversissimas hominum sententias ibi reperiri, ubi ne res quidem ipsa, de qua iudicium ferendum est, ita explorata est atque cognita, ut eadem omnibus videri debeant, ut non solum opinio, cujus varia ac dubia est species, sed veritas, quae una semper est atque eadem, ab omnibus percipiatur: ad quam investigandam acri et incorrupto iudicio, sensu veri pulchrique a praeiudicatis opinionibus libero, magna denique rerum plurimarum cognitione opus est: sed plerique quoniam ex ea, quae prima cuique species oblata est, iudicare solent, secus statuunt et a vero prorsus deflectunt: hinc repetendum est, quod tantopere hominum doctorum sententiae inter se differunt.

Graviter vero animadvertenda atque castiganda eorum perversitas est, qui ex istis cantiunculis, quas Anacreontis appellare solent, summum poetam qualis quantusque fuerit, aestimari posse arbitrantur. Nihil autem turpius, nihil indignius homine docto neque dici neque fingi potest, quam eorum levitas, qui, quoniam ipsis perexigua linguae cognitio est, ignoratio metrorum numerorumque summa, artis denique poeticae sensus aut nullus aut perversis opinionibus praepeditus, ista carmina tanquam perfecta et omnibus numeris absoluta ingenii monumenta admirati summis celebrant laudibus,

et ipsum poetam; cujus jucundam suaviloquentiam mellis instar profluentem ne primoribus quidem delibaverunt labris, ad coelum usque efferunt: neque profecto sua laude ille spoliandus; at vero deripienda est arescens laurea ab istis hominibus capiti ejus imposita. Alii quoniam iudicio et veri pulcrique sensu non prorsus destituti erant, cum intellexissent, istas cantiunculas nimis leves esse nimisque abjectas et deformes, non tamen erubuerunt ipsi poetae hoc crimini vertere. Alii denique, id quod dudum a viris summis animadversum fuit, perspexerunt haec omnia falso Anacreonti tribui: omnes vero id neglexerunt iter ingredi, quod insistendum est ei, qui ex vero de ipso poeta iudicare velit.

Nam sicut is, qui de egregio aliquo pictore iudicium laturus est, ipsam aliquam picturam, quae sola conservata est, licet senescentem jam atque vetustate ita evanidam, ut vix forma et extrema quaedam quasi lineamenta supersint, considerat, atque quantum fieri potest, conservat et coloribus renovat iisdem, quibus illa antea fuerat, neque ex tabula recenti ad exemplum illius ab homine imperito picta ipsum artificem aestimat; ita qui Anacreontem qualis fuerit poeta cognoscere velit, debet reliquias carminum ejus ab oblivione ac silentio vindicare, quas jam ita obsoletas esse videmus, ut non modo non legantur, sed etiam plane ignorentur. Hae reliquiae, etsi perexiguæ et tenues conservatae sunt, si renovatae atque a vetustatis situ purgatae et inter se compositae fuerint, tum demum ex his cognosci poterit, quid fuerit, quod non aequales solum, sed etiam posterius in hoc poeta potissimum sint admirati.

Tota autem Anacreontis poesis sacra quasi est Libero atque Veneri, ut nullum fere carmen compo-

suisse videatur, in quo non Bacchi laudes celebraverit, aut, ut erat elegans formarum spectator, pulcri alicujus pueri puellaeve florem praeconio suo decoraverit: id quod non solum ex carminum exiguis reliquiis cognoscimus, sed etiam locupletium testium auctoritate confirmatur. Ovidius Trist. L. II. v. 363:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Præcepit lyrici Teia Musa senis?

Et Cicero quidem in Tuscul. Quaest. L. IV. 33. nihil nisi amatoria carmina eum composuisse aperte dicit: „Quid denique homines doctissimi et summi poetae de se ipsis et carminibus edunt et cantibus? Fortis vir in sua re publica cognitus quae de juvenum amore scribit Alcaeus? Nam Anacreontis quidem tota poesis amatoria est.“ Idem significat Apulejus in Apologia T. II. p. 398. ed. Oudend. „Fecit versus Apulejus: si malos, crimen est, nec tamen id philosophi, sed poetae: si bonos, quid accusas? At enim ludicros et amatorios fecit? Num ergo haec sunt crimina mea et nomine erratis, qui me Magiae detulistis? Fecere tamen et alii talia, et si vos ignoratis apud Graecos Teius quidam et Lacedaemonius et Ceus cum aliis innumeris, etiam mulier Lesbia, lasciva illa quidem tantaque gratia, ut nobis insolentiam linguae suae dulcedine carminum commendet.“ Pausanias autem L. I. c. 25. Anacreontem primum post Sapphonem carmina maxima ex parte amatoria scripsisse dicit: Τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶν τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικὰ ποιήσας· καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Athenaeus L. XIII. p. 600. D: (Ἔρωτα) ὁ σοφὸς ὑμῶν ἀεὶ ποτε Ἀνακρέων πᾶσιν ἐστι διὰ στόματος: et deinde Critiae versus elegantes atque venustos de Anacreonte adscribit: λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε·

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντα πότ' ᾠδὰς
 Ἦδὴν Ἀνακρέοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγειν
 Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπνευμα,
 Ἀνλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάροβιτον, ἠδύν, ἄλυπον.
 Οὐποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
 Ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνω συμμιγνύμενον κυλίεσσιν
 Παῖς διαπομπεύη, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
 Παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
 Πλάστιγξ θ' ἢ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἀκραῖοι καθύλη
 Κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίλου ψακάδεσσιν.

Et magnam quandam lasciviam ac licentiam horum carminum fuisse significat Clearchus, qui ea a Locricis cantilenis non differe dicit apud Athenaeum L. XIV. p. 639. A: Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῃ Ἐρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ἄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν: quas quidem cantilenas non satis decentes honestasque fuisse documento est ea, quae legitur apud Athenaeum L. XV. p. 697. B: οὗτος γὰρ τὰς καπρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων· οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς ἦδε·

Ὡ τί πάσχεις; μὴ προδοῶς ἄμμ', ἱκετεύω·

Πρὶν καὶ μολὴν κείνον, ἀνίστω,

Μὴ κακὸν μέγα ποιήσης καμὲ τὰν δειλάζωαν.

Ἀμέρα καὶ δὴ· τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὀρῆς;

Sic enim scribendum videtur; καὶ δὴ est ita dictum ut apud Aristophanem in Pace v. 930:

Ὡς ταῦτα δηλὰ γ' ἐστ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δὴ.

Διὰ autem ita pronuntiandum est, ut vocales coalescant. Hinc Dio Chrysostomus Or. II. p. 24. regibus praecipit, ne amatoria Sapphus atque Anacreontis carmina canant: Οὐδέ γε ἄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικά μέλη πρέπον ἂν εἶη τοῖς βασιλεῦσιν. Conferas etiam ea, quae Sextus Empiricus adv. Mathemat. L. I. 13. p. 282 ed. Fabric. de Anacreontis poesi scribit: Ἐπιτείχισμα γὰρ ἀνθρώπων παθῶν ἢ ποιητικὴ καθέστηκε καὶ

ὡς γέρον γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει, οὕτως οἱ μὲν ἔρωτο-
μανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις
ἀναγρόντες προσεκκαίονται. οἱ δὲ ὄργιλοι Ἰππώνακτα καὶ
Ἀρχιλοχον ἀλείπτιας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας.

At vero Clemens Alexandrinus, qui in Stromat.
L. I. p. 365. Anacreontem primum omnium versus ama-
torios composuisse dicit: Διθύραμβον δὲ ἐπενόησε Λάσος
Ἐρμιονεύς, ὕμνον Στησιχόρος Ἰμεραῖος, χορείαν Ἀλκμάν Λα-
κεδαιμόνιος, τὰ ἐρωτικά Ἀνακρέων Τήμιος: a vero aberrat:
nam jam dudum ante Anacreontem alii lyrici poetae
eandem materiam tractaverant. Primus enim auctor
talium carminum fuit Alcman, ut ex Archyta Cha-
maeleon refert apud Athenaeum I. XIII. p. 600. F:
Ἀρχύτας δὲ ὁ ἁρμονικός, ὡς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα
(addendum videtur: λέγει) γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν
ἡγεμόνα καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ
τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς. διὸ
καὶ λέγειν ἔν τι τῶν μελῶν·

Ἔρωσ με δαῦτε Κυπρίδος ἔκατι
Γλυκὺς κατεῖβων καρδίαν λαίνει.

Λέγει δὲ καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως (sic enim
pro συμμέτρως corrigendum esse existimo) ἐρασθεῖς,
ποιητρίας μὲν οὔσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς
ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δὲ οὕτως περὶ αὐτῆς·

Τοῦθ' ἄδεᾶν Μοισᾶν ἔδειξε
Δῶρον μακαιοᾶν παρθένων
Ἄ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Sic enim scribendum puto pro eo, quod vulgo legi-
tur: τοῦθ' ἄδειαν μοῦσαν ἔδειξε δῶρον μάκαιρα παρθένων
vel παρθένω. Et Suidas quoque v. Ἀλκμᾶν hujus generis
carminum inventionem ei tribuit: Καὶ ὢν ἐρωτικός πάνυ,
εὐρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Alcmanem autem ludi-
cras cantiunculas edidisse ostendit etiam Eupolis vel
quicumque auctor est illius fabulae, quae Helotes in-

scripta fuit, apud Athenaeum L. XIV. p. 638. D: Ὁ δὲ τοὺς εἰς Χιωνίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχούς, Γνησίππου τινὸς μνημονεύει παιγνιαγράφου τῆς ἰλαρᾶς Μούσης, λέγων οὕτως — ὁ τοὺς Εἰλωτας δὲ πεποιηκώς φησι·

Τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε
Ἀρχαῖον ἀειδέν· ὁ δὲ Γνήσιππὸς ἔστ' ἀκούειν.

Nam de his potissimum carminibus cogitandum esse, apparet ex eo, quod isti poetae cum Gnesippo comparantur. Et Alcmanis exemplum reliqui poetae lyrici secuti sunt: Stesichorum non abhorruisse ab hoc genere poesis cognoscimus ex Athenaeo L. XIII. p. 601.

A: Καὶ Στησίχορος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικὸς γενόμενος συνέστησε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀσμάτων. ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Intelligit autem Athenaeus non illa carmina Stesichori, quae in argumento amatorio dignitatem quandam et severitatem servabant, ut Calyce et Rhadina, sed alias cantiunculas ludicras illas quidem et lascivas.

Sappho autem omnium confessione in hoc carminum genere facile princeps, mulier divino paene ingenio, amore ac desiderio summo flagrans, ut opinantur, hanc amatoriam poesin summo studio illustravit et tanta arte perfecit, ut eam in altissimum fastigium eveheret. Mature admiratio rei atque aemulatio accendit, ut solet, multos ad imitationem. Ita Alcaeus, Sapphus non aetate solum, sed etiam ingenio aequalis, etsi severiorem quandam et sublimius spirantem coluit musam, non tamen dulcedinem amatoriae poesis sprevit. Neque postea consenuit hoc studium, sed videmus fere omnes clari ingenii viros, qui lyricam artem illuminaverunt, ad illorum vestigia persequenda se adplicavisse. Ita et Ibycus, homo animo fervidissimo totusque in amores profusus, hoc potis-

simum carminum genus excoluit et insignem laudem sibi peperit: et Simonides etsi aliud quid, in quo emineret, summo studio petivit, inter hos ipsos poetas, in quorum comparationem contendit, locum sibi aperuit: uterque autem Anacreontis et aequalis et ut videtur aemulus fuit. Nihilo secius ille summorum poetarum in eodem studio enitentium gloria deterritus est, quominus materiam ab illis jam occupatam tractaret, sed acri aemulatione ad consequendos priores accensus est: et quae summa erat in eo ingenii ubertas, nova quaedam incrementa conquisivit, quae substitueret iis, quae ab aliis erant jam consumpta, tantaque felicitate usus est, ut priores non modo equiparavisse, sed etiam vicisse videatur.

Tantum autem abest, ut similitudo ista argumenti iis, qui legant molesta sit aut ingrata, ut omnium animos incredibiliter oblectet atque deleniat: ita enim poeta sapientissimus instituit, ut in summa carminum similitudine atque aequabilitate tamen varietatem quandam et vicissitudinem conservaverit. Scripsit enim etiam carmina in honorem deorum, ut significat Menander de encom. I. 2. in Ald. Rhetor. p. 595: *Κλητικοὶ μὲν οὖν (ὕμνοι), ὅποσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ Σαπφοῦ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μελικοῖς κλήσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν.* Et carmen I. in honorem Dianae compositum est, carmine autem II. Bacchum implorat, ut sibi propitius opem ferat. Neque vero adversatur huic sententiae id, quod ipsum Anacreontem aliquando dixisse refert Scholiasta Pindari Isthm. II. v. 1: *Ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἢ τῶν ποιημάτων σπουδή, δημώδης ὁ λόγος· ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἴβυκον καὶ Ἀνακρέοντα καὶ εἰ τινες τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ τὰ παιδικὰ ἡσχολῆσθαι· οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου. Ἀνακρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα*

φασί, διὰ τί οὐκ εἰς θεοὺς ὕμνους γράφει, ἀλλ' εἰς παῖδας, εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοὶ εἰσι. Nam haec quorsum intelligenda sint, neminem latebit: Anacreontis enim hymni, etsi magis serii sunt quam reliqua carmina, servant tamen leporem illum et miram quandam levitatem, quae per totam Anacreontis poesin sparsa est ac diffusa. Ceterum alii dictum illud Simonidi tribuerunt, ut Tzetzes in Chiliad. VIII. 228:

Οὐθ' ὕμνους ἔγραφε θεοῖς αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης,
Ἐκκλήνων τὸ ἀνάργυρον, ἔγραφε δ' αἶνους παιδῶν,
Ἄφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χροσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρὸς τιῶν, τί πρὸς θεοὺς οὐ γράφεις;
Πρὸς παῖδας αἶνους γράφεις δέ, ὁ Σιμωνίδης εἶπεν·
Ὅτι οἱ παῖδές μοι θεοί, ὡς ἔξ αὐτῶν λαμβάνων.

Neque vero venustas puerorum solum atque virginum formas carminibus celebravit, sed etiam Polycratem tyrannum praeconio suo non semel exornavit, ut apparet ex Strabonis verbis L. XIV. p. 638: Τούτῳ (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης. Similiter, cum Athenis versaretur, Critiam summis laudibus extulit, ut significat Plato in Charmide p. 157. D: Ἡ τε γὰρ πατρώα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη, παραδίδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονία.

Neque aspernatus est Anacreon irrisionem et satyricum carminum genus: nec mirum: Ionica enim Lyrica multo levior est, quam reliquae: neque tamen concitata Aeolum poesis, aut severa Doriensium prorsus abhorruit ab hoc genere irridendi et exagitandi. Alcaeus quidem graviter carminibus vibrantibus adversarios suos insectatus est: ut docet Strabo L. XIII. p. 617: Ἀλκαῖος μὲν οὖν ὁμοίως ἐλοιδορεῖτο καὶ τούτῳ (Πιπτακῷ)

καὶ τοῖς ἄλλοις, Μυρσίλῳ καὶ Μεγαλαγόρῳ καὶ τοῖς Κλευνακτίδαις καὶ ἄλλοις τισίν, οὐδ' αὐτὸς καθαρῶν τῶν τοιούτων νεωτερισμῶν. Item Quintilianus L. X. l. 63: „Alcaeus in parte operis aureo plectro merito donatur, quia tyrannos insectatus multum etiam moribus confert.“ Quid quod ne Sappho quidem, mulier ingenio tenerrimo, Gratiis semper Venerique libare solita, abstinuit, quominus aemulas inimicasque exagitaret atque lacesseret? Maximus Tyrius XXIV: Ὁ τῆς Λεσβίας ἔρως, εἴτοι χορῆ πρῆσβύτερα τοῖς νέοις εἰκάσαι, τί ἂν εἴη ἄλλο ἢ ἡ Σωκράτους τέχνη ἐρωτική; Δοκοῦσι γάρ μοι τὴν κατὰ ταῦτο ἐκάτερος φιλίαν ἢ μὲν γυναικῶν, ὃ δὲ ἀρσένων ἐπιτηδεῦσαι· καὶ γὰρ πολλῶν ἐρᾶν ἔλεγον καὶ ὑπὸ πάντων ἀλίσκεσθαι τῶν καλῶν. Ὁ τι γὰρ ἐκεῖνη Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρinna καὶ Ἀιθίς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὁ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους. Conferas etiam ea, quae Demetrius de elocutione c. 167. dicit de Sappho: Ἄλλως δὲ σκώπτει τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεζοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλον ἐστὶ τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι ἢ ἄδειν, οὐδ' ἂν ἀρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μὴ τις εἴη χορὸς διαλεκτικός. Ita Anacreon quoque non pepercit inimicis, sed graviter eos vexavit. Julianus quidem repugnare videtur huic sententiae, qui in Misopog. p. 337. A. ed. Spanhem. haec scribit: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιήθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα· τρυφᾶν γὰρ ἔλαχεν ἐκ Μοιρῶν· Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι, οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μουσικὴν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα

ποιούντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου, τῇ εἰς τοὺς ἄδικούντας λαιδορία. At Julianus de universa poesi Anacreontis loquitur, quae sane fuit amatoria; sed ipsae carminum reliquiae docent eum non alienum fuisse ab hoc genere satyrico. Ita Artemonem aemulum, quem ab Eurypyle, quam ipse summo studio expetiverat, sibi praeferri vidit, carmine maledicentissimo (XIX.) graviter vexavit. In Fr. LXVII. Alexim quendam calvum notat: in Fr. LXXXIV. alium quendam, uxori suae ancillantem, tangit. Ne Smerdiae quidem, puero venustissimo et sibi conjunctissimo, pepercit, cum illi Polycratis jussu caesaries detonsa esset: quamquam cum illum probris flagitiosis laccessivit, obscure notavit Polycratem; hunc enim virum potentissimum ne laederet, si in ipsum culpam aperte transferret, verendum erat. Conferas quae dicta sunt ad Fr. XLVI. Et iambi, quos Archilochi aliorumque exemplum secutus scripsit, quod genus carminum proprium fuit cavillationi et objurgationi, non fuerunt expertes istius irrisionis, ut vel Fr. LXXXIV. et alia quaedam indicant.

Neque vero huc referendum est, quod dicit Acro ad Horat. Carm. L. IV. 9. 9: „Anacreon autem Satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circen et Penelopen in uno laborantes: unde in primo libro in ode *Velox amoenum*,

Dices laborantes in uno
Penelopem vitreamque Circen.“

Homo enim ille, qui Acronis nomine nuncupatur, aut in Lysandri nomine erravit, aut ad Anacreontem transtulit ea, quae de alio quo poeta tradita esse legerat. Et Lysandrum quidem poetis familiariter usum esse docet Plutarchus in vita Lysandri c. 18: Τῶν δὲ ποιητῶν Χοιρίλον μὲν ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν, ὡς κοσμή-

σοντα τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς· Ἀντιλόχῳ δὲ ποιήσαντι
 μετρίους τινὰς εἰς αὐτὸν στίχους, ἤσθεις ἔδωκε πλήσας
 ἀργυρίου τὸν πῖλον. Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ
 Νικηράτου τινὸς Ἡρακλεώτου ποιήμασι Λυσάνδρεια διαγω-
 μισαμένων ἐπ' αὐτῶ τὸν Νικήρατον ἐστεφάνωσεν. ὁ δ'
 Ἀντίμαχος ἠφάνισε ἀχθειςθεις τὸ ποίημα.

Porro Anacreon popularium suorum, ut videtur,
 animos ad bellum acri studio suscipiendum hortatur
 atque concitat in Fr. XCI:

Διὰ δηῦτε Καριευγέος
 Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Denique etiam carmina convivalia composuit, ut
 Aristophanis testimonio confirmat Athenaeus L. XV.
 p. 693. F: Ἐμέμνητο δὲ οἱ πολλοὶ καὶ τῶν Ἀιτικῶν
 ἐκείνων σκολίων· ἄπερ καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστί σοι ἀπομνημο-
 νεῦσαι, διὰ τε τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀφέλειαν τῶν ποιησάντων
 καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ τῆς ποιητικῆς,
 Ἀλκαίου τε καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς Ἀριστοφάνης παρίστησιν
 ἐν Δαιταλεῦσι λέγων οὕτως·

ἄισον δὴ μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου καὶ ἀνακρέοντος.

Nam etsi inter epulas a convivis etiam alia carmina
 vel carminum partes cani solebant, Aristophanem
 tamen existimo cogitavisse de iis, quae proprie scolia
 appellabantur. Idem carminum genus popularis Ana-
 creontis, Pythermus tractaverat, ut docet Athenaeus
 L. XIV. p. 625. C: Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν
 τῷ γένει τῆς ἀρμονίας τούτῳ ποιῆσαι σκολιά μέλη· καὶ
 διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν
 ἀρμονίαν· οὗτός ἐστιν Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάγιος
 ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὕτως·

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν ἄλλα.

λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος·

Οὐδὲν ἦν ἄρα ἄλλα πλὴν ὁ χρυσός.

Ὁσκούν καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον πιθανόν ἐστι τὸν

Πύθερον ἐκείθεν ὄντα ποιήσασθαι τὴν ἀγωγὴν τῶν μελῶν ἀρμότιουσαν τοῖς ἤθεσι τῶν Ἰώνων. Vere enim Casaubonus ibi σχολιά μὲλη scripsit pro eo, quod legatur: σκαιά: ille ipse versus:

Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὃ χροσός

ex carmine aliquo convivali depromptus est: hendecasyllabus autem huic generi carminum maxime et accommodatus et usitatus est, ut est in illo:

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
Ἵορθου τήρδε πόλιν τε καὶ πολίτας.

et in aliis multis. In reliquiis autem carminum Anacreontis nihil reperi, quod probabili aut certa conjectura ad hoc poesis genus referri possit.

Sed in hac ipsa argumenti varietate aliqua tamen scintilla illius flammae, qua poetae animus incensus fuit, omnibus carminibus inest, et uti apud Britannos per funes navium regiarum filum rubrum serpit, ita per omnes omnium carminum partes manat atque pellucet. Neque vero mirum est, Anacreontis animum ad hoc potissimum poesis genus propensum fuisse. Natus enim fuit Tei, urbe non ignobili in media Jonia: haec autem terra coeli sereni natura mitissima, magnaue frugum ubertate insignis, omnibus opibus abundans, large suppeditabat omnia, quae ad lautum victum et elegantem cultum et omnes voluptates pertinebant: quo factum est, ut Jones magna ingenii remissione atque lenitate essent, sed etiam propter nimiam voluptatum copiam libidinibus nimio exardescerent: consentaneum igitur est Anacreontem a popularium mollitie atque lascivia non prorsus abhorruisse.

Sed multo plus, quam Teus, urbs patria, quae illo tempore gravissima mala Persarum dominatione crescente perpessa erat, Samus insula, ubi tutum per-
fugium repererat, ad poetae animum conformandum

contulit: eademque, si satis recta ratione auguror, amorem poeticae si non excitavit, at certe excitatum aluit, animumque ejus ad id carminum genus deflexit, in quo tantopere excelluit: nec mirum: Sami enim illo tempore Polycrates rerum erat potitus, vir si quis alius natus ad dominationem in libera civitate obtinendam. Summa enim prudentia et calliditate ex privato ad summum imperium evector est, et cum primo adversariorum domesticorum potentiam fregisset, mox imperio stabilito novaque civitatis forma constituta, vicinos bello lacesivit, et tanta felicitate omnes adversarios terra marique prostravit, ut brevi tempore maritimo imperio potiretur: omne enim ejus inceptum omnemque voluntatem prospera semper successio consecuta est. Sed non solum Samiorum respublicas magnopere auxit, verum etiam cives ipsos locupletavit, urbem delubris et imaginibus tabulisque decoravit, et quidquid ubique nobile atque praecipuum in suo genere erat, id Samum transferendum curavit. Erant autem omnia omnino in Polycrate, quae eum populo Jonico gratum acceptumque redderent, ita ut gratia plurimum apud cives valeret. Ipse fuit ditissimus, et summa amoenitate omnique voluptatum copia perfruebatur: nam et delicato victu et eleganti cultu utebatur, praecipue autem in puerorum venustorum amorem effusus erat, ut testatur Athenaeus L. XII. p. 540. E: Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμόθεν ἀναγράφεται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμφόμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὀμιλίας ἐπισημένως, ὡς καὶ ἀντιερῶν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ. Apud Polycratem enim Smerdies, Cleobulus, Bathyllus, quem quidem tantopere dilexit, ut simulacrum ejus artificiosissime fabricatum in templo Junonis collocaret (Apulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp.), aliique adolescentes

eximia pulcritudine conspicui versati sunt. Ingenium autem Polycratis bonis artibus atque studiis fuit expolitum, hinc factum est ut artifices nobiles aliosque magna mercede Samum arcesseret. Praecipuo amore poesim amplexus est, id quod vel inde colligas, quod in annulo illo a Theodoro Samio egregia arte facto lyra insculpta erat, ut testatur Clemens Alexandrinus Strom. L. III. p. 289: *Αἱ δὲ σφραγίδες ἔστων ἡμῖν πελειὰς ἢ ἰχθύος ἢ ναῦς οὐριοδρομοῦσα ἢ λύρα μουσική, ἢ κέχρηται Πολυκράτης.* Et versatus est apud Polycratem aliquamdiu Ibycus Rheginus (ut docet Suidae quamvis corruptus locus v. *Ἰβυκος*) eodem carminum genere insignis, quo Anacreon. Is igitur Polycrates Anacreontem arcessivit, quem tantopere amavit, ut nemo ei fuerit gratior acceptiorve: tanta enim tyranni familiaritate poeta usus est, ut nunquam ab ejus latere discesserit: quod Herodotus quoque L. III. c. 121. significat: *Οἱ δὲ ἐλλάσσορες λέγουσι πέμψαι Ὀροίτεια ἐς Σάμον κήρυκα, ὅτεν δὴ χρήματος δεησόμενον. οὐ γὰρ ὦν δὴ τοῦτό γε λέγεται· καὶ τὸν Πολυκράτεια τυχεῖν κατακειμένον ἐν ἀνδρῶνι, παρῆναι δὲ οἱ καὶ Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον.* Conferas etiam Pausaniam L. I. c. 2: *Συνῆσαν δὲ ἄρα καὶ τότε τοῖς βασιλεῦσι ποιηταί. καὶ πρότερον ἔτι καὶ Πολυκράτει Σάμον τυραννοῦντι Ἀνακρέων παρῆν.* Strabonem L. XIV. p. 638: *Τούτω (Πολυκράτει) συνεβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός· καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτοῦ μνήμης.* Aelianum L. XII. c. 25: *Καὶ Ἰέρων δὲ ὁ Δεινομένους Σιμωνίδου τοῦ Κεῖου ἀπήλαυσε καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος.* Quare quis tandem miretur poetam, cum amoenissima et delicatissima vita apud Polycratem perfrueretur, voluptate nimia diffluxisse? Quis miretur illum largiore vino incaluisse et venustarum virginum amore incensum esse? Quis putet mirandum esse, si Anacreon tanto amore puerorum

flagraverit, cum Polycratem, cujus consortione atque familiaritate utebatur, pulcras puberum formas summo studio appetere videret?

Sed de Anacreontis moribus qui judicare velit, sedulo cavere debet ne in eundem errorem incidat, quem plerique. Homines enim antiqui iniqua plerumque judicia posterorum experti sunt: nam cum ab aliis in coelum usque morum simplicitas atque abstinentia efferatur, alii illos, quasi omni vitiorum sentina mersi sint, condemnant. Sed qui ex nostris moribus de veteribus illis judicaturus est, is secus statuatur necesse est. Meminisse vero debemus, quantum nos studiis, moribus et omni vitae ratione ab illis diversi simus; quam multa, quae nobis turpia sint, apud illos in maximo honore habita fuerint. Nihil autem fallacius neque dici neque fingi potest, quam si quis ex scriptis de poetae ipsius moribus conjecturam audeat facere. Saepe enim eorum vita castissima et integerrima fuit, quorum carmina sunt lasciva atque spurca.

Ita si vel exiguas illas carminum reliquias, quibus invidia temporis pepercit, perlegimus, videmur nobis videre Anacreontem ex nimio vino vacillantem, corona caput redimitum, oblitum unguentis, fores effringentem, amoris furore flagrantem, pueros modo sectantem, modo puellas. Et jam veteres, qui Anacreontem ex iis judicaverunt, quae de se ipse cantibus ediderat, hominem esse libidinosum et volutabundum in voluptatibus insatiabilibus existimaverunt. Sed si quis accuratius omnia momenta perpenderit, reperiet poetam sobrie casteque vixisse. Eum a vino abstinuisse, quamquam in carminibus ebrium se esse simulet, Athenaeus testatur L. X. p. 429. B: Ἀποτοῦ δὲ ὁ Ἀνακρέων ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποιήσιν ἐξαοτήσας

μέθης· τῇ γὰρ μαλακίᾳ καὶ τρυφῇ ἐπιδουὶς ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν διαβέβληται, οὐκ εἰδότες τῶν πολλῶν ὅτι κήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν οὐκ οὔσης ἀνάγκης. Ἄποτος enim ibi legendem est pro inepto illo ἄτοπος, ut vulgo scribitur. Castum autem et honestum fuisse hominem, qui Socratis more pulcras quasque formas dilexerit, docet Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. Davis. minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἠθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα·

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἠθος.
καὶ αὐθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί· ἦδη δέ
που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο·

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἶνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
Χαρίεντα μὲν γὰρ ἄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

Et de his criminibus, in quae vulgus Anacreontem temere vocaverat, quaesivit jam Didymus, ut cognoscimus ex Senecae Epistol. LXXXVIII. 32: „Quatuor millia librorum Didymus grammaticus scripsit, miser si tam multa supervacua legisset: in his libris de patria Homeri quaeritur, in his de Aeneae matre vera, in his libidinosior Anacreon an ebriosior vixerit, in his an Sappho publica fuerit, et alia, quae erant dediscenda, si scires.“

Anacreon autem nulla alia re tantopere excelluit, quam admirabili lenitate atque dulcedine carminum: neque enim alium quem reperias scriptorem, apud quem tanta sit orationis leniter placideque profluentis comitas atque suavitas. Tanta autem inest pulcritudo, ut nulla pars sit nisi venusta, nisi ornata atque limata. Vere Dionysius Halicarnassensis de compositione ver-

borum c. 22. p. 342. ed. Schaef. Anacreontem inter eos refert, qui ornata oratione usi sint: dicit enim, ubi de *γλαφυρᾶς καὶ ἀνθηρᾶς συνθέσεως χαρακτῆρι* disserit: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτονὶ τὸν χαρακτῆρα ἐπεξεργάσασθαι Ἡσιόδον. μελοποιῶν δέ, Σαπφῶ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. Anacreontis enim oratio expolita et ornata est atque conspersa quasi sententiarum verborumque floribus: ea enim eligere solet, quae et pulcritudine et varietate maxime teneant atque delectent eos, qui audiant, quae impleant animos voluptate atque externa specie commoveant. Sed florum illa varietas non est fusa aequabiliter per omnem orationem, verum ea ita est distincta, ut sint non solum ornamenta quaedam insignia atque quasi lumina, sed etiam umbra aliqua et recessus, quo magis ea, quae sunt illustrata, eminere possint. Nam ut tabula, quae nimis claris coloribus sine intermissione picta est, contemplantes fastidio obruit, ita oratio, quae nimis frequenter sententiarum luminibus illustrata est, efficit ut qui audiant, satietate capiantur. At vero in singulari suavitate atque lepore adest solida quaedam gravitas: habet enim venustas illa atque dignitas colorem sanguine diffusum, non fucum illitum: oratio illa ornamentis distincta, levis et expolita est, neque tamen viribus aut nervis caret, sed succi plena est. Cum autem Anacreon summa esset ingenii ubertate, carmina tanta facilitate condidit, ut summam simplicitatem in summa arte omnes admirati sint, totaque forma ita est comparata, ut casu, non arte perfecta esse videatur. Neque vero oratio abjecta est aut exilis aut inculta; neque ulla pars sine aliqua necessitate collocata est. Quamquam enim nonnumquam a proposito digreditur, et vagus luxuriansque excurrit latius, quod Hermogenes in Rhetoribus

Ald. p. 116. attigit: Ἰδίως δ' ἂν λέγοιντο ἀφελεῖς αἱ τῶν ἀπλάστον ἡθῶν καὶ ὑπό τι νηπίων, ἵνα μὴ ἀβελτέρον λέγη τις· οἷον τὸ περὶ πραγμάτων διεξιέναι τινῶν καὶ λέγειν αὐτὰ μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης, μηδὲ ἐπερωτῶντός τινος, ὡς τὰ πολλὰ ἔχει τῶν Ἀνακρέοντος· καὶ πάλιν τὰ τοῦ Θεοκρίτου ἐν τοῖς Βουκολικοῖς καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων. et p. 117: Λέγω δὲ ταύτας αἱ καὶ παιδῶν γένοιτο ἂν νηπίων, ὡς ἔλεγον, καὶ ἀνδρῶν ἐγγύς ἡκόντων φρενῶν γε εἴνεκα τοῦ νηπίου καὶ γυναικῶν ὡσαύτως καὶ γεωργῶν ἀγροίκων· καὶ ὅλως ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων· οἷον ὡς καλὸς μοι ὁ πάππος, ὦ μῆτερ — καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν, ἵνα μὴ τὰ πάντα λέγω, τοιαῦτά ἐστι· — καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ὡσαύτως παρὰ τε αὐτῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὔροις τοιαῦτα καὶ γυναικῆς λεγούσας καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγείρους καὶ θροπτομένας παρθένους καὶ τινὰς ἄλλους· ὅλως δὲ διὰ τὸ ὑποπίπτειν τῷ ἡθικῷ λόγῳ πάντα τὰ τῶν τοιούτων προσώπων ἢ ἡθῶν, οἷον λίχνων γεωργῶν, τῶν ὁμοίων: quamquam igitur ea quoque saepius dicit, quae ab instituto aliena sunt, tamen id huic poesis generi accomodatum est, quoniam ad naturam mulierum et adolescentium amantium conformatum est; et si non justa semper causa, certe delectatio fuisse videtur in illa declinatione a proposito: quamquam hac de re, quia pauca integra carmina conservata sunt, nobis non licet iudicare.

Accurate autem solet explanare et quasi sub oculos subicere res, quae geruntur, quod ad illustrandum et amplificandum id, quod propositum est, confert plurimum. Neque vero eodem ubique genere orationis utitur, sed eligit id, quod congruum et accomodatum est ad id, de quo agit: vidit enim, quod quoque loco maxime deceat, id quod semper videndum est: mollius enim et delicatius dicendi genus requirunt res amatoriae et convivales, severius et gravius

objurgatio: sublimius deorum hominumve laudes, humiliter res si quae simplices aguntur. Conferas Scholiastam Hermogenis p. 405: Ἡ ἐξισοῦμεν τοῖς εὐτελέσι πράγμασι τοὺς λόγους καὶ ποιοῦμεν ἀφέλειαν, ὡς πολλὰ τῶν Ἀνακρέοντος.

Fugit autem plerumque verba abjecta, obscura, prisca, obsoleta et utitur vocabulis non nimis a quotidiana consuetudine alienis, sed lectis atque illustribus, quae et venustatem quandam jucundam splendoremque orationi concilient, quaeque demulceant animos eorum, qui audiant: eas autem voces ponderans aurium iudicio potissimum eligit, in quibus plenum quiddam et canorum inesse videatur, ut leniter et aequabiliter profluat oratio: quidquid enim asperum est, fugit atque respuit. Ipsa verba ita collocat, nihil ut sit hiuleum, nihil inconditum, nihil aspere concurrens, sed omnia apte coagmentata atque laevia. Et ut erat ex Jonia oriundus, ita Ionica dialecto utitur, quae formas verborum maxime laeves, molles atque suaves suppeditat, at eandem, ubi congruum est, severiore Doriensium dialecto temperat: sed de hac re plura dicentur infra.

Prudentissime autem orationem et versuum formis alligat et modis vincit: ita enim instituit versus, ut verborum vocumque numero et modulatione sint laevissimi, nihil ut sit rude, nihil inconditum: neque vero illi adeo molles atque delicati sunt, ut fastidium et satietas aures capiat. Solet fere eundem numerum continuare, neque tamen semper perpetuitate numerorum utitur perenni ac profluente, sed eam et aequalium et variorum membrorum articulorumque intervallis distinguit: strophis non proceris illis, quae abhorrent ab hoc genere poesis, sed minutioribus utitur: numerum autem si quando alio genere mutat, prudenter temperat

ita, ut propositam sententiam versuum genus sequatur. Numeros autem non solum ad aurium voluptatem, sed etiam ad animorum commotionem conformat et fingit: vidit enim, quanta vis insit numeris ad animos et excitandos et leniendos. Ubi eos, qui audiunt, ad hilaritatem et voluptatem deducere vult, ibi numerorum generibus lenibus, placidis, effusis ac remissis utitur: hinc glyconicis versibus similibusque semper ibi poeta usus est, ubi Bacchi atque Veneris laudes celebrat, ubi voluptatis impetu exsultat. Sed ubi moerorem atque tristitiam significare vult, flebilem et interruptum numerum eligit, qualis est in illo (Fr. LV.):

Οὐδ' αὖ μ' εἰσείεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

Contra ubi ad bellum suscipiendum cohortatur, numeri sunt concitati, mobiles, prefluentes, quibus impetus et vis significetur, ut sunt illi Fr. XCI:

Διὰ δηῦτε Καριευγέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

At ubi iracundia et contemptu praeceps ruit, sumit genus numerorum acutum et velox, sed in ipsa illa incitatione gravatum; quod objurgationi accomodatissimum est. Ita in illo carmine (XIX.) in quo in Artemonem omnia probra atque convicia congerit, utitur metro choriambico concitato illo quidem et vehemente, sed temperat id sagacissime frequente iamborum usu. Idem metrum elegit Alcaeus cum Pittacum insectaretur, ut est in Fr. V. ed. Matth.:

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλεως τᾶς ζαχόλω καὶ βαρυδαίμονος
Ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Ita enim scribendum videtur pro ἀχόλω vel ἀσχόλω. ζάχολον autem civitatem Mitylenaeorum vocat, quia inde ipse Alcaeus cum nobiles in exilium fuerat

pulsus. Eodem metro Sappho usa est ad Andromedam exagitandam Fr. XXIII:

— Τίς δέ σ' ἀγροιοῶτις ἀγροιοῶτιν ἐπεμμένα
 Στολάν — — — — θέλγει νόον — —
 Οὐκ ἐπισιαμένα τὰ βράκς' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν;

Porro Anacreon cum Alexim quendam perstringit Fr. LXVII:

Μνᾶται δηῦτε φαλακρός Ἄλεξις

sumsit numerum dactylicum, qui propter gravitatem minime alienus est ab hoc genere poesis: eundem prope-
 modum numerum Sappho quoque irrisioni adaptaverat
 Fr. XXXVIII. ed. Neue.

*Θυρωρῶ πόδες ἐπτορόγυιοι,
 Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαρόηα,
 Πίσυγγοι δὲ δέξ' ἐξεπόνασαν.*

Etiam Alcaeus dactylicis versibus in ipsa gravitate concitatis usus est (Fr. XV.), cum nescio quem virum popularem ita maledictis insectaretur:

*Ἦνῃς οὔτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
 Ἄντρέφεις ἔτι τὰν πόλιν, ἃ δ' ἔχεται ῥοπαῖς.*

Alium quem cum vexat Anacreon Fr. LXXXIV:

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κείνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

adhibuit numerum iambicum, qui objurgationi et irri-
 sioni proprius est. Minus tamen diligenter nonnum-
 quam numeros carminum elaboravisse videtur, si vere
 statuit Horatius Epod. XIV. v. 9:

*Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
 Anacreonta Teium,
 Qui persaepe cava testudine flevit amorem
 Non elaboratum ad pedem.*

Modos autem eos carminibus adaptare solet, qui
 sententiae institutae sint aptissimi; aliud enim genus
 modorum requiritur, ubi animi voluptatis et laetitiae
 motu impellendi sunt: aliud genus sibi sumit objur-

gatio et iracundia, aliud moeror et miseratio. Sed de his quaedam infra dicentur.

Perfecta igitur, quantum quidem nos ex paucis reliquiis conjectura assequi possumus, et omnibus numeris absoluta fuerunt Anacreontis carmina: tantum enim est flumen lectissimorum optimorumque verborum, tam simplices sunt sententiae, tam sine pigmento et fuce aliunde arcessito ornatae, tam integrae, ut quidquid addideris aut detraxeris aut immutaveris, deterius et vitiosius sit futurum, et pulchra illa species exstinguatur. Sed haec tanta ars summi poetae plerosque latuit. Atque ab hac ipsa carminum forma repetendum videtur, quod tanto studio plurimi se ad Anacreontis exemplum composuerint: istius enim simplicis pulchritudinis lenociniis et nativae artis illecebris capti, facili opera existimaverunt se assecuturos esse communionem laudis illius: sed ars illa, quae facillima videbatur, reapse difficillima erat ad imitandum: hinc factum est, ut perpauci Anacreontem aliquatenus (longo enim intervallo distincti sunt) consecuti fuerint, plurimi infelicissime sine proposito exciderint. Nihilominus et antiquioribus temporibus summo studio multi accensi sunt ad hanc laudem expetendam, quam non modo non superare, sed ne aequare quidem poterant: et postea quoque per longum tempus materiam illam ab Anacreonte occupatam multorum sedulitate retractatam esse videmus: hinc repetenda est origo istarum cantiuncularum, quas Anacreonti vulgus tribuere solet; quarum aliae sunt satis vetustae, neque prorsus venustate aut arte carentes: aliae satis novitiae, ineptiarum et infictiarum plenissimae. Sed haec pluribus persequi neque consilii mei neque loci hujus est.

Anacreontis autem carmina illis temporibus, quibus

conticuerant poesis et omnes omnino litterae artesque liberales, atque ex ore populi in musea et bibliothecas recesserant, quibus amore antiquorum praecipue poetarum apud paucos quosdam conservato, summum studium illa antiquitatis monumenta et interpretandi et emendandi maxime vixit, non fuerunt expertia virorum in hoc litterarum genere principum curae atque sollertiae. Et qui primus hanc criticam artem in disciplinae tanquam formam aliquam redegit exemplumque proposuit, quod post multi secuti sunt, Homeri carminibus in meliorem formam restitutis, *Zenodotus Ephesius*, is etiam Anacreontis carmina situ vetustatis obducta purgare et renovare instituit. Sed ut erant initia artis criticae dubia et incerta, nec satis firmata, ita Zenodotus audax et temerarius in conjectando non pauca praeter necessitatem mutavisse videtur. Ita in Fr. XLIX:

Ἀγανῶς οὐά τε νεβρόν νεοθηλέα,
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κροέσσης
Ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

negans cervas cornua gerere, conjecit legendum esse ἐροέσσης, ut cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52: Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας. Similiter quod Fr. LXXXVIII. legitur:

Κοῦ μοχλὸν ἐν θύρῃσι διξῆσιν βαλὼν
Ἦουχος καθεύδει.

conjectura parum, ut videtur, pensitata tentavit: nam apud Zonaram p. 1512. (conferas Matthaei lectt. Mosqq. T. II. p. 88.) scribendum puto: Τὸν δὲ μοχλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ χ. Ζηνοδότος δὲ (μοχλόν).

Praeter *Zenodotum* autem etiam *Aristophanes* et *Aristarchus*, hujus artis facile principes, Anacreontis

carmina recensuerunt. Memorabilis Hephaestionis est locus p. 125. ed. Gaisford. Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν.

καὶ τὰ ἐξῆς. κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἐτέρως διαιρεῖσθαι εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφὴ· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Manifestum est ex his Hephaestionis verbis κατὰ τὴν νῦν ἔκδοσιν, duas Anacreontis carminum fuisse recensiones, quarum altera illo tempore potissimum fuerit in usu. Quod si licet conjecturam periclitari, Hephaestion τὴν νῦν ἔκδοσιν vocat Aristarchi recensioem, illo tempore frequentissime usurpatam, cum prius, ut existimo, Aristophanea maximi aestimaretur. Compares ea, quae de Alcaei carminum recensione ibidem leguntur p. 134: Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀλκαίου ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς. Et Aristophanem quidem interpretando et emendando Anacreonti operam dedisse cognoscimus ex Aeliano H. A. L. VII. 39. ubi Zenodotum, qui in Fr. XLIX. κερδέσσης in ἐροέσσης mutaverat, redarguisse dicitur: Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἐμέγ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. Sed quae Aristophanes contulerat ad haec carmina illustranda, ea obscuravit mox Aristarchus, cujus tanta fuit auctoritas apud criticos non solum illius temporis sed etiam ejus, quod insecutum

est, ut Aristarcheae recensione omnibus reliquis praeferrentur. Aristarchum autem et recensuisse et commentatum esse Anacreontis carmina cognoscimus etiam ex Athenaeo L. XV. p. 671. F. qui cum adscripsisset versus Anacreontis Fr. XXXIX :

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεὶ τε
Στεφανοῦται τε λύγῳ καὶ τρύγα πίπει μελιθεῖα.

haec addit: Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποιουμένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικώτατος, ἐταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη, ὅτι καὶ λύγοις ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Ex eodem loco cognoscimus etiam Tenarum aliosque haec carmina explicuisse: pergit enim hoc modo: Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροςδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τοῦ προκειμένου. Commentarium in haec carmina nescio cujus Orion p. 3. II. commemorat: Ἀβρός· ὁ κούφως βαίνων κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὖρον. Fortasse Seleucus et Heracleon aliique, qui commentarios in lyricos scripserunt (vid. Suid. v. Σέλευκος et Ἡρακλέων) Anacreontis quoque carmina tractaverunt.

De Anacreonte librum scripserat Chamaeleon Ponticus, quo utitur Athenaeus L. XII. p. 533. E: Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τό·

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρουπύλῃ μέλει

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. Didymus peculiarem, ut videtur, composuit libellum, in quo quaesivit ebriosiorne Anacreon fuerit, an libidinosior. vid. Senecae Epistol. LXXXVIII. 32. De corona viticea, quam Anacreon commemoraverat (Fr. XXXIV.) edidit libellum Hephaestio, mala fraude usus, ut refert Athenaeus L. XV. p. 573. D: Ταῦτα ἴσασιν οἱ θεοὶ ὡς

πρῶτος αὐτὸς ἐν τῇ καλῇ Ἀλεξανδρείᾳ εὔρον, κτησάμενος τὸ τοῦ Μηνοδότου συγγραμάτιον καὶ ἐπιδείξας πολλοῖς ἐξ αὐτοῦ τὸ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ζητούμενον· λαβὼν δὲ παρ' ἐμοῦ ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων Ἡφαιστίων ἐξειδιοποίησατο τὴν λύσιν καὶ σύγγραμμα ἐξέδωκεν, ἐπιγράψας· Περὶ τοῦ παρὰ Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου. ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ρώμῃ εὔρομεν παρὰ τῷ Ἀντικοττύρᾳ Δημητρίῳ. — οὐδὲν ἴδιον προσεξευρῶν, ὥσπερ καὶ τῷ περὶ λυγίνου στεφάνου· Μόνον γὰρ τοῦτ' ἴδιον εἶρηκεν, ὅτι Φύλαρχος ἐν τῇ ἐβδομῇ τῶν ἱστοριῶν οἶδε τὴν κατὰ λύγον ἱστορίαν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὰ Νικαινέτου οἶδεν οὔτε τὰ Ἀνακρέοντος ὁ συγγραφεύς. ἀπέδειξέ τε καὶ διαφωνοῦντα αὐτὸν κατ' ἓνα τῶν ἱστορηθέντων παρὰ τῷ Μηνοδότῳ.

Anacreontis autem carmina in quinque libros divisa fuerunt, ut docet Crinagorae epigramma XIV. Anthol. Jacobs. T. II. p. 131:

Βύβλων ἢ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
 Πεντὰς ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων,
 Ἄς πρέσβυς ἠδὺς Ἀνακρέων ὁ Τήιος
 Ἐγραψεν ἢ παρ' οἶνον ἢ σὺν Ἰμέροις.
 Δῶρον δ' εἰς ἱερὴν Ἀντωνίη ἤχομεν ἠῶ
 Κάλλευς καὶ προαπίδων ἔξοχ' ἐνεργαμένη.

In quibus distribuendis quid potissimum critici Alexandrini spectaverint ignoramus. Et argumenti quidem vix crediderim eos rationem habuisse: simplex enim illud fuisse, licet varietate quadam ac vicissitudine non caruerit, supra demonstrare conatus sum; verum ut conjicio, secundum numerorum diversitatem haec carmina diviserunt. Ita Sapphus carmina ob id ipsum, credo, quia magna erant argumenti simplicitate, secundum metra erant disposita, quorum non exigua fuit varietas: sed in Alcaei carminibus distribuendis grammatici illi argumenti diversitatem secuti sunt.

Id igitur, ut conjicio, ii qui Anacreontis carmina

recensuerunt, Aristophanes inprimis atque Aristarchus, spectaverunt, ut quae ejusdem vel cognati numeri essent, in eodem libro collocarentur: neque obstant huic opinioni Hephaestionis verba p. 133: *Καὶ μάλιστα εἶωθεν ὁ ἄστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ἢ τὸ ᾄσμα τὸ ἐξῆς, ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ᾄσμάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* nihil enim aliud Hephaestio vult, quam apud Anacreontem aliquoties carmina se excepisse, quae non ejusdem numeri essent; at certe cognati fuerunt, ut si carminibus glyconicis subjectum fuerit Priapeum. Et sunt alia quoque, quae hanc sententiam, haec carmina secundum numerorum similitudinem disposita esse, confirmare videantur: qua de re certius statuere possemus, si plura fragmenta libri, e quo petita sunt, numero addito servata essent. Ego quidem hanc rationem in digerendis his reliquiis secutus sum, ut quae consimilis numeri essent, eas componerem.

Primum Anacreontis carmen metro glyconeo conscriptum fuisse auctor est Hephaestio p. 125: *Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα.*

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφιβόλε,

et quae sequuntur. Hinc non injuria conjicias omnia carmina, quae ejusdem sunt numeri, libro primo fuisse comprehensa. Quare huic carmini statim subjunxi ea, quae metro glyconeo sunt adaptata. Usus est autem Anacreon in hoc genere numeri formis maxime puris, nitidis atque elegantibus. In basi maxime probavit spondeum: minus frequenter iambo est usus in hoc loco, ut Fr. VII. v. 3:

Βαθύνορται, ἰδ' ἄγριοι.

Fr. VIII. v. 1:

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθῆς.

Fr. X:

Ὁ δ' ὑψηλὰ κενωμένος.

Fr. XI. v. 1:

Ἐρως παρθένιος πόθῳ.

Bis posuit trochaeum, in Fr. II. v. 3:

Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη.

et in Fr. VI:

Ἄλλ' ὃ τρὶς κεκορημένα
Σμερδίη.

Pyrrhichium nunquam admisisse videtur. Catullus qui ad graecorum lyricorum nitiditatem proxime accedit, in basi saepe usurpat trochaeum, saepe etiam spondeum, rarius iambum. Choriambus autem Anacreonti semper est integer, sicut etiam iambus, nisi quod iambus uno loco Fr. VII. v. 2. (si haec integra sunt):

Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι

in tribrachym solutus est. Neque vero huc retulerim Fr. VIII. v. 2:

Βουλομένην κέρας, οὐδ' ἔτεα.

nam hic ἔτεα Ionum more ita est pronuntiandum, ut ultimae syllabae coalescant. Illo autem in versu facile quidem tribrachys removeri poterit, si scribas, quod quibusdam visum est,

Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδει.

Sed possumus, ut ego existimo, hac conjectura carere: cum enim numeri glyconeï una perpetuitate decurrant, nullus locus est syllabae ancipiti, sed ob id ipsum ultima longa dissolvi potest: non mirum igitur est, si Anacreon jambo substituerit tribrachyn non syllabarum numero sed mensura aequalem. Videmus autem Anacreontem semper hos numeros continuasse, et si quis versus est, qui brevi syllaba terminari videatur,

ea producitur vi duplicis consonantis, qua sequentem
versum exorsus est poeta: ut est in Fr. I. v. 1:

Γουνοῦμαί σ', ελαφρηβόλα — Ξανθῆ παῖ Διός.

et in Fr. VI:

Ἄλλ' ὦ τοῖς κεκορημένα — Σμεροδίη.

et in Fr. IX. v. 2:

Συρίγγων κοιλώτερα — Στήθεα.

Et ob id ipsum, quod singuli versus inter se nexi et
continuati sunt, etiam elisio vocabulorum in extremo
versu admittitur, ut in Fr. II. v. 4:

*Συμπαύζουσιν, ἐπιστρέφεται δ'
Ἐψηλῶν κορυφὰς ὄρεων.*

et ibidem v. 7:

*Ἐλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπακούειν.*

et paulo inferius v. 10:

*Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ἦ Δεύνησε, δέχεσθαι.*

et in Fr. VIII:

*Κωμάσει δ',
Ἦς ἂν δεῖ, Διόνυσος.*

Catullus quoque more graecorum poetarum glyconeos
nisi longa syllaba non terminat: hinc fit, ut ver-
borum divisio in fine versus non infrequens sit, ut
in carmine XXXIV. v. 11:

*Saltuumque reconditorum
Amniumque sonantum.*

ibidemque v. 22:

*Sancta nomine Romulique,
Antique ut solita es, bona.*

in carmine LXI. v. 86:

*Flere desine, non tibi Au-
runculeja periculum.*

et ibidem v. 122:

Flammeum video venire,
Ite, concinite in modum.

et v. 142:

Unguentate glabris marite
Abstinere.

et v. 147:

Sola cognita, sed marito
Ista non eadem licent.

et v. 191:

Jam licet venias marite,
Uxor in thalamo tibi est.

et v. 234:

Munere assiduo valentem
Exercete juventam.

Illi autem versus, qui brevi syllaba terminantur, corrupti sunt, ut in carmine LXI v. 48:

Quis deus magis ac magis
Est petendus amantibus.

Sed haec Guarini conjectura est: in Lachmanni codicibus omnibus legitur *amatis*: in quo aliud quid latere manifestum est. Quod in eodem carmine legitur vulgo v. 192:

Uxor in thalamo est tibi
Ore floridulo nitens.

id mutandum esse hoc modo:

Uxor in thalamo tibi est,

facile quilibet intelliget: atque sic codices Lachmanni legunt. ibidem v. 223. in omnibus codicibus et editionibus sic conformati sunt versus:

Sit suo similis patri
Manlio, et facile inisciis
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suae
Matris indicet ore.

Sed inficetum est utrumque illud *et*. Sic scripserat Catullus:

Sit suo similis patri
 Manlio, *ut* facile insciis
 Noscitetur ab omnibus:
Set pudicitiam suae
 Matris indicet ore.

Hoc enim optat poeta, ut puer ille simillimus sit patri Manlio, ut quilibet statim Manlii filium esse agnoscat: sed quo simul a matre aliquid habeat, pudicitiam ejus referat ore. Accomodatissimum igitur est *set*. Jure autem atque lege in illo carmine ibi syllabae ancipiti locus concessus est, ubi exclamatio illa:

Io Hymen Hymenae io,
 interposita est, ut v. 124. 143. 153. 158. 163. 168. 174. 179. 183. 188.

Sed ut ad Anacreontem revertatur oratio, stropham unamquamque versu catalectico sive Pherecrateo terminat. Verum strophae illae non sunt aequales (uti Catullus quidem in unoquoque carmine Glyconeos pari semper intervallo distinxit, ut aut post tres aut post quatuor integros versus interponeret catalecticum), sed numerum variis modo majoribus, modo minoribus membris carpit, ita tamen, ut in ipsa vicissitudine aequabilitatem quandam servaverit. Ita in carmine I. primum post duos, deinde post quatuor Glyconeos infertur Pherecrateus: pariterque in carmine II. primum post duos, deinde post quatuor, tum rursus post duos interpositus est versus catalecticus: et sic in his duobus carminibus strophas ternorum et quinquorum versuum continuavisse videtur. In carmine XV. bis post tres Glyconeos illatus est catalecticus: in Fr. III. et V. bini acatalecti termi-

nantur catalectico: in Fr. IV. VII. VIII. post ternos integros versus interponitur Pherecrateus. Ibi autem fere semper numerum intervallo distinguit, ubi oratio aut prorsus ad terminum deducta est, aut certe paululum substitit, si discesseris a carminis II. versu 3:

Ὦναξ, ὃ δαμάλης Ἔρωσ
Καὶ Νύμφαι νυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαλζουσιν.

Ceterum ob id ipsum, quia Anacreon frequenter hoc usus erat metro, id grammatici appellaverunt *Anacreontium*. Diomedes L. III. p. 512: „Sic et trimetrum ex superiore parte hexametri tale:

Musae Pierides novem.

Sed idem Anacreontium est, de quo supra diximus, nam simile est illud, quod posueram exemplum:

Sic te Diva potens Cypri.“

Supra p. 509. dixerat: „Anacreontius in Horatio talis est:

Sic te Diva potens Cypri.

Praecisus hic est de superiore hendecasyllabo et tale est, quale illud:

Vidi, credite, per lacus.

Rursus hendecasyllabus ex isto superiore fieri potest:

Sic te diva potens Cypri Lucrinos.

Ergo apparet trisyllabum ab hendecasyllabo esse detractum, ut Anacreontius fieret.“ Marius Victorinus L. IV. p. 2597:

„Sulcos tunc retegunt comae

quod est metrum, ut grammatici Choriambicum, ut Musici Bacchiacum sive Anacreontium, syllabarum octo.“ idem p. 2611: „Tertia ode Lyricorum asmatum:

Sic te diva potens Cypri.

Hoc metrum Glyconeum, quod et Anacreontium dicitur, detracta syllaba Pherecrateum, adjuncta novissima hendecasyllabum Sapphicum erit.“ (I. enneasyllabum Sapph.) idem p. 1217: „Tredecima ode libri primi:

Cum tu Lydia Telephi
constat ex Glyconio, quod et Anacreontium dicitur,
ut:

Sic te diva potens Cypri.“
et rursus p. 2621: „Glyconia, quae et Anacreontia, spondeus: Sic te, choriambus: diva potens, pyrrhichius: Cypri.“ Attilius Fortunatianus p. 2674: „Tertia divisio est:

Castae Pierides meae Camoenae.

Detracto enim Camoenae fit Anacreontium metrum syllabarum octo, quod Musici Bacchion vocant, Grammatici choriambon.“ Etiam catalecticis versus Anacreontius appellatur, ut ab Attilio Fortunatiano p. 2702: „Quinta ode habet duos primos Asclepiadeos, tertium Anacreontium, quartum Glyconium, de quibus jam diximus. Priapei erit pars praeposito tamen Glyconio, sic:

Cui flavam religas comam grato, Pyrrha, sub antro?
Talis hic, qualis ille:

Immotamque colli dedit et contemnere ventos.

Item hoc si jungas, idem fiet: utraque haec pars Anacreontis est.“ Idem p. 2678. dicit Anacreontem frequenter hoc numero usum esse.

Versibus Glyconeis statim subjunxi eos, qui cognato numero conscripti erant; etsi non improbable est versus reliquos choriambicos similesque a grammaticis in alium librum esse rejectos. Et primo quidem loco collocavi Fr. XVI. *Priapeio* metro conscriptum,

quoniam eodem numero constat, quo Glyconei. Hoc quoque metrum a Grammaticis *Anacreontium* nuncupatum esse videtur, siquidem Attilius Fortunatianus in Arte p. 2701. sic scribit: „Tertia ode dicolos est: habet primum octosyllabum Anacreontium, quem et Glyconicum vocant, habet originem ab heroo, constat ex spondeo et duobus dactylis: huic si jungas heptasyllabum Pherecratium, qui constat ex spondeo et dactylo (1. ex spondeo, dactylo et spondeo), ut:

Immotamque coli dedit et contempnere ventos.

Anacreonticon est.“ Hoc enim nomine appellat Glyconeum junctum cum Pherecrateo, id est Priapeium. Sed quae addit: „Usi sunt hoc genere metri Alcaeus, Sappho, Alcman:“ ea non jam ad Priapeium, sed ad Glyconeum sunt referenda: perturbata enim et praepostera ejus est oratio. Hoc autem numero illos usos esse lyricos etiam alio loco ipse Attilius Fortunatianus p. 2678. dicit, ubi de Glyconeis disserit: „Hic numerus frequens est apud lyricos, et praecipue apud Alcmanem, Sappho, Anacreonta.“ Atque deprehenduntur etiam in horum carminum reliquiis exempla quaedam numeri Glyconei, ut apud Alcaeam Fr. XXXV:

*Αάταγες ποτέονται
Κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν.*

Sic enim dispono: existimo autem his praemissos fuisse duos versus Asclepiadeos, ut similis fuerit strophæ atque illa Horatii Carm. I. 5:

Quis multa gracilis te puer in rosa
Perfusus liquidis urguet odoribus
Grato, Pyrrha, sub antro?
Cui flavam religas comam?

Sappho saepius hunc numerum usurpavit, sed non videtur versus una perpetuitate vinxisse, ita ut e.

syllabae brevi et hiatui in extremo versu locus esset :
sic in Fr. XXIV. legitur :

*"Ἀγε δὴ χέλυ μοι λέγε,
Φωνάεσσά τε γίνεο.*

Ita enim scribo : et Glyconeis sunt in Fr. XXV. pa-
riter atque in Fr. XXVI :

*Κἀπαλαῖς ὑποθυμίδας
Ἰλεκταῖς ἄμπ' ἀπαλᾶ δέρο.*

Sic enim scripserat Sappho : et in Fr. XXVII. quod
ita corrigo :

*Σμικρά μοι πάϊς ζιμεναι,
Ἄτθί, φαίνεο κάχαρις.*

At vero Fr. XX. non puto ex solis Glyconeis con-
stare, sed ex enneasyllabis Sapphicis, quibus immixti
sunt Glyconeis : ita autem corrigo :

*Ἄλλ' ἐὼν φίλος ἄμμιν (ὄντως),
Δέχος ἄρνυσο νεώτερον·
Οὐ γὰρ τλάσομ' ἐγὼ ξυνοικῆν
Νέω οὔσα γεραιτέρα.*

Aptissime autem hi numeri copulantur. Alcman deni-
que Glyconeis usus est, ut videtur, in illo carmine
apud Athenaeum L. XIII. p. 600. F :

Ἄ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

Atque ex Aeolico lyrico depromptus esse videtur ille
Glyconeus, qui legitur in Etymolog. M. p. 225. 7 :
Γέλαν· οἶον·

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

κατὰ συστολήν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχή δηλοῖ. γέλαντος
γὰρ ἡ γενική κατὰ συστολήν τοῦ ᾱ· τὰ δὲ ἐνδέοντα συλ-
λαβῆ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν καταλήγουσιν εἰς
τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῶν μετοχῶν· οὕτως Ζηνό-
δοτος. Priapeio autem versu neque Sappho, neque
Alcaeum neque Alcmanem usum esse crediderim. —

Ceterum Anacreon in illo fragmento in basi semper posuit spondeum.

Sequens Anacreontis fragmentum XVII. constat ex Glyconeo et tetrametro choriambico catalectico, cui basis praemissa est: idem metrum restitui Anacreonti in Fr. XVIII. cui nullus numerus inerat. Longior ille choriambicus numerus in posteriore fragmento incisus est suo loco, id est post secundum choriambum:

Τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων | ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν.

Sed in priore fragmento incisio post primam arsin tertii demum pedis facta est:

Πέτρης, ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ | μεθύων ζῶωτι.

Nam cum Graecis poetis nihil magis curae esset, quam varietas, quae eos qui audirent, delectaret et voluptate impelleret, versus non solum medios incidunt, sed modo longioribus modo minutioribus articulis carpserunt.

Post collocavi carmen XIX. cujus unaquaeque stropha constat ex binis tetametris choriambicis acatalecticis et dimetro iambico acatalectico: hunc si quis pro dimetro choriambico, qui ex iambis compositus sit, habeat, minus probaverim. Tetrametri in medio versu, ut solent, incisus sunt, bis vero post primam arsin tertii pedis, ut in v. 7:

Κῆθελόποροισιν ὀμιλέων | ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων.

et in v. 13:

Παῖς Κύζης καὶ σκιαδίστην | ἑλεφαντίνην φορέει.

Quartus cujusque tetrametri pes constat, ut par est, ex iambica dipodia: quamquam, ne aures eorum qui audirent fastidium satietasque caperet, in reliquis locis versuum choriamborum vehementiam vicissitudine

iamborum temperavit. In v. 6. jambica dipodia possit resoluta videri:

Νεόλυτον ἔλλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπόλιον.

Sed potius statuendum est primas syllabas vocis *νεόλυτον* Ionum more coalescere, ut choriambus fiat. Anapaestus admissus est pro iambo in nomine proprio, si recte conjeci, in v. 1:

Ξανθῆ δέ γ' Εὐρυπύλη μέλει.

Ceterum versus ipsi non sunt inter se connexi: hinc syllabae brevi locus est in versu extremo, ut v. 3. et v. 4:

*Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφηκωμένα
Καὶ ξυλλίνους ἀστραγάλους ἐν ὧσὶ καὶ ψιλὸν περι.*

et v. 12:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρούσεια φορέων καθέροματκ.

Etiam hiatus admissum esse reperies inter versum primum et secundum:

*Ξανθῆ δέ γ' Εὐρυπύλη μέλει
'Ο περιφόρητος Ἀρτέμων.*

Huic carmini subjeci ea, quae *tetrametris choriambicis catalecticis* scripta sunt, Fr. XX. et XXI: hi versus secundo loco jambicam habent dipodiam, quod genus metri non infrequens est apud comicos graecos, ut apud Aristoph. in *Amphiarao* Fr. XIV. et XV. apud Eupolim in *Assentatoribus* apud Athenaeum I. VI. p. 236. E. et in alio ejusdem poetae fragmento apud Scholiastam Aristoph. *Nub.* v. 96. et v. 179. quod ex ipsa *Assentatorum* fabula petatum esse alibi demonstrabo: sic autem constituendum puto:

*Δεξάμενος δὲ Σωκράτης τὴν ἐπίδειξιν (αὐτοῦ),
Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν.*

Sunt enim hi versus ex antistropha illius carminis, quod Athenaeus servavit, depromti: praecipue enim in

parabasi eo metro comici usi esse videntur. Ceterum uterque Anacreontis versus legitimam habet caesuram post iambicam illam dipodiam: apud Eupolim modo in longiores modo in breviores articulos hic numerus divisus est: ut in illo carmine apud Athenaeum eo loco, quem modo memoravi, v. 4:

Ἀλλότριος τὰ πολλά, | μικρὸν δέ τι καμὸς αὐτοῖ.

Ita enim corrigo: et v. 5:

Ἰματιῶ δέ μοι δὺ ἔστων | χαριέντε τούτω.

et v. 7. 8. et 9:

Εἰς ἀγοράν, ἐκεῖ δ', | ἐπειδὴν κατῖδω τιν' ἄνδρα
Ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', | εὐθὺς περὶ τοῦτον εἶμι.
Κἂν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, | πάνυ τοῦν' ἐπαινοῦ.

et v. 12:

Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, | οὐ δεῖ χαριέντα πολλά.

et v. 14. 15. et 16:

Οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτό, | τὸν στιγματίαν παθόντα.
Σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές, | εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοῖον | παρέδωκεν Οἰνεῖ.

Post collocavi Fr. XXII. quod constat ex *tetrametris choriambicis acatalecticis*, in quibus prima quaeque arsis primi choriambi in duas breves syllabas soluta est, quod Anacreontem in hoc uno tantum carmine fecisse Hephaestion p. 52. docet: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ἄσματος ἐκ τριβράχους καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινήν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς. Conferas etiam Plotium p. 2655: „Choriambicum Anacreontium tetrametrum catalecticum fit primi choriambi soluta prima syllaba longa in duas breves, ut sit pes primus ex tribrachy et iambo vel ex pyrrhichio et anapaesto, duobus mediis choriambis, quarto pede, id est novissimo, bacchio, ut:

Atavus eras dulce decus praesidiumque genti.“

Idem metrum Anacreonti recte restituisse mihi videor in Fr. XXIII. Eadem in hoc genere versus caesurae vicissitudo est, quae in aliis numeris choriambicis; in Fr. XXII. v. 2. habet legitimam caesuram in medio: ibidem versus 1. prius membrum latius progreditur:

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπων | πτερόγεσσι κούφαις.

sicut etiam in Fr. XXIII:

Ὑποπόλιον χρυσοφαέννον | πτερόγων ἀήταις.

Ceterum, ut par est, jambicam dipodiam nusquam substituit choriambo.

Fr. XXIV. et XXV. videntur partes esse tetrametrorum choriambicorum catalecticorum ejus generis, cujus fuerunt Fr. XX. et XXI.

Deinceps posui versum (Fr. XXVI.), qui constat ex duobus choriambis et dactylico trimetro catalectico in syllabam: quod genus metri alibi vix reperias: nam quod legitur apud Marium Victorinum p. 2583: „Ergo erunt in versu tres choriambi, ultimus Bacchius a brevi incipiens: nam satis absone choriambo clauditur, meritoque Tetrameter catalecticus figuratur, ut:

Dum meus hic assiduo ardeat igne focus.“

Id, inquam, corruptum esse apparet.

Sequens fragmentum (XXVII.) constat ex duobus choriambis et ithyphallo, ita tamen ut secundi choriambi locum jambica dipodia obtineat.

Trimetro choriambico catalecto usum esse Anacreontem auctor est Hephaestio p. 52. exempli loco proponens Fr. XXVIII. Conferas etiam Servium in Centimetro p. 1822: „Anacreontium constat dimetro et amphibracho, ut est hoc:

Virgilius, Mantua quem creavit.“

Idem metrum bis restitui Anacreonti Fr. XXIX. et XXX. Et fortasse ex Anacreonte petitus est ille versus, qui legitur in Etymol. M. p. 513. 20: *Κιδαλία· οἶον·*

Κιδαλῆς κρηνίδος ἐπλανήθην.

Ἐκ Πινδάρου· χεῖρα Κιδαλῆς· εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν, μὴ κινήσης ἐκθλίψει. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Κρηνίδος autem correpta media syllaba dixisse videtur.

Pro primo choriambō posita est iambica dipodia Fr. XXX:

Οὐδ' ἀργυρῆ κω τότ' ἔλαμπε Πειθῶ.

et Fr. XXIX. v. 2. ubi pro altero iambo positus est tribrachys:

Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Quod deinde posui Fr. XXXI. constat ex dimetro choriambico, quo numeri genere ita poeta usus esse videtur, ut eum tetrametris catalecticis aliisque longioribus versibus praeposuerit: quod Attilii Fortunatiani quoque verba confirmare videntur. Et in Fr. XXXII. ut ego constitui, hic versus copulatus est cum enneasyllabo Sapphico.

Sequens versus (Fr. XXXIII.) compositus est ex duobus choriambis et iambo: quod genus metri commemorat Plotius p. 2654: „Trimetrum acatalectum (brachycatalectum scripsisse videtur) etiam hoc modo, primis duobus choriambis, tertio iambo:

Carpe diem, quam minimum dolens.“

Quamquam hoc fragmentum etiam Asclepiadei pars esse potuerit, basi omissa.

Huic subjunxi versum (Fr. XXXIV.) qui constat e basi, duobus choriambis et una syllaba: quem versum grammatici hendecasyllabum vocant. Eo Anacreontem usum esse significat Servius in Centimetro

p. 1823: „Anacreontium constat trimetro catalecto, ut est hoc:

Curas mitificant dona Lyaci.“

Marius Victorinus p. 2534: „Trimetrum catalecticum Anacreontium ita:

Amor te meus o pulchra puella.“

Idem metri genus restitui Anacreonti Fr. XXXV, ubi in basi posuit iambum:

Ἔχον πυθμένας ἀγγειοσελλῶν.

Etiam Fr. LXXII. poterit ad eundem numerum revocari.

Hendecasyllabum, quem vulgo appellant, restitui Fr. XXXVI: quo numero Anacreontem usum esse satis docent grammaticorum testimonia, quae ibi adscripsi. Ad eundem numerum Fr. XXXVII. et Fr. XXXVIII. revocavi: sed in utroque additus est hendecasyllabo Glyconeus, pro basi anacrusin habens.

Secundus Anacreontis liber continebat ea carmina, quae *ionico numero* *) scripta erant, si recte conjeci criticos Alexandrinos in digerendis his carminibus metrorum habuisse rationem. Athenaeus enim L. XV. p. 671. E. e secundo libro Anacreontis duos tetrametros ionicos servavit. Idem liber in Etymologo Magno p. 713. 26 nominatur, ubi versus ex eo depromptus est trimeter ionicus. Item auctor Etymologi M. p. 593. 18. secundo libro Anacreontis utitur, respiciens Fr. LII. quod trimetros habet ionicos. Denique Ammonius p. 42. ed. Valken. servavit quaedam Anacreontis verba numero ionico adaptata ex secundo

*) Versibus autem ionicis usum esse Anacreontem testatur praeter alios Marius Victorinus L. III. p. 2367: „Cujus exemplum apud Horatium reperies, qui in hoc genere carminis Alcaeam secutus est. Et Anacreon lyricus et Euripidis tragicus et comici poetae reperti sunt hoc uti numero.“

libro, sed utrum dimetri sint an pars tetrametri vix discernere poteris. Dimetri autem ionici mihi videntur a grammaticis in tertium librum rejecti esse, siquidem carmen LXII. quod ex dimetris ionicis compositum est, ex eo libro petatum est, ut cognoscimus ex commentatore Cruquii ad Horat. Carm. I. 27. v. 1: „Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ' οὕτω πατάγω τε κάλαλητῶ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω μελετῶμεν.“ Idem tradit Porphyrio ad eundem locum: „Ode προτροπικὴ est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“

Et *tetrametrorum* quidem *acatalecticorum* quinque supersunt fragmenta XXXIX. — XLIII. Ex puris ionicis compositi sunt versus, qui leguntur Fr. XXXIX. et XL: sed longe frequentius videtur Anacreon fractis illis versibus usus esse, quorum impetus concitatus leniore ac placido ingressu trochaeorum temperatus fuit: antiquiores autem lyrici poetae praetulisse videntur in his versibus tetrametris puros ionicos, quo concitator atque volubilior esset numerus, ut est ille Alcaei versus apud Hephaest. p. 67: Ἀλκαίῳ δὲ πολλά, ὥσπερ καὶ τόδε·

Ἔμε δειλάν, ἔμε πασῶν κακοτάτων πεδέχουσαν.

Ad eundem tetrametrorum numerum revocavi venustissimum carmen (Fr. XLI.), quod vulgo male in dimetros divisum erat: sed vel sententiarum atque verborum compositio eam commendat digerendi rationem, quam ego institui. Etiam in Fr. XLII. et Fr. XLIII. restitui tetrametros ionicos. Utrum autem Anacreon in uno eodemque carmine versus et anaclomenos et ex integris ionicis compositos usurpaverit, an utrumque genus diligenter separaverit, ex istis carminum reliquiis non potest liquido explorari.

Incisionem tetrametri plerumque habent legitimam in medio versu: neque vero semper poeta istam membrorum aequalitatem servat, sed varie articulos format atque fingit: nam in Fr. XL. incisio facta est post primam arsin secundi pedis:

Καθαροῦ δ' ἐν κελέβῃ | πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθων.

et in Fr. XLII. versus 1. caesuram habet ante primam arsin tertii pedis, si recte illum locum restitui:

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα | παῖδες ἂν φιλοῖεν.

Eademque incisio praeferenda esse videtur etiam in carminis XII. v. 2. 4. 5, etsi ibi vulgaris quoque locum habere potest:

Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἦβη πάρα, | γηραλέοι δ' ὀδόντες.

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμά, | Τάρταρον δεδοικώς.

Ἴδδew γὰρ ἐστι δεινός μυχός, | ἀργαλή δ' ἐς αὐτόν.

Fragmentum XLIV. tetrametrum ionicum acatalectum esse, cui anacrusis longa praemissa est, existimo: nolim enim pro versu choriambico habere.

Carmen illud, quod in Smerdien scripsit, cujus tria supersunt fragmenta XLV. XLVI. et XLVII. tetrametris ionicis brachycatalecticis constabat, sed iis anaclomenis. Conferas etiam Marium Victorinum p. 2593: „Item ex Ionico ἀπὸ ἐλάσσονος et Paeone tertio et Ithyphallico sic:

Miserarum est nec amore nec furore tangi.“

Hi versus caesuram post primam arsin secundi pedis ionicis habuisse videntur, ut est in Fr. XLV:

Μεγάλῳ δηῦτέ μ' Ἔρωσ | ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς

Πελέκει, χειμερῆ δ' | ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

et in Fr. XLVI:

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς | κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Nonnumquam tamen etiam alio loco hi versus incisi erant, si vere hunc retuli Fr. XLVII.

Trimetris ionicis acatalecticis Anacreontem usum esse constat ex Hephaestionis testimonio p. 69. vid. Fr. XLVIII. Idem metrum quinquies restitui Anacreonti Fr. XLIX. — LIII. Sunt autem versus illi partim ex integris ionicis, partim ex fractis compositi, videturque Anacreon utrumque numerorum genus conjunxisse, ut est in Fr. XLIX. (si haec recte in trimetrorum formam redegi):

Ἄγανῶς οἶά τε νεβρόν νεοθηλέα
Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
Ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσω τριμερίστη
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστν Νυμφέων.

Ita autem ionicos temperavit trochaeis, ut si medio loco dipodia trochaica esset, inferret integrum pedem ionicum, ut est in Fr. XLVIII:

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

et in Fr. XLIX. v. 2:

Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης.

et in Fr. LIII. v. 1. et 2:

Ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι, θάλειαν ὄρτην ἀγάγωμεν.

Sed ibi jure suo tertium locum trochaica dipodia obtinet, ubi primo loco integer est ionicus, ut est in Fr. XLIX. v. 3:

Ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

et in Fr. LI:

Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστν Νυμφέων.

et in Fr. LII:

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη δαίζων.

Trimetro catalectico (Fr. LIV.) usum esse Anacreontem docet Hephaestion p. 59, quem utrum con-

tinuum usurpaverit, an ita ut strophas ex integris trimetris compositas eo terminaverit, non liquet. Hoc metri genus Servius in Centimetro p. 1823 *) *Anacreontium* appellare videtur: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

Fuge virgo, fuge munus Veneris.“

Sed haec corrupta esse manifestum est: nam non est hic dimeter, sed trimeter, non acatalecticus versus, sed catalecticus. Videtur igitur, scribendum esse: „Anacreontium constat dimetro acatalecto, ut est hoc:

* * * * *

Anacreontium constat trimetro catalecto, ut est hoc:

Fuge virgo, fuge munus Veneris.“

Quae quidem verba transtulit Servius, ut conjicio, ex aliquo ipsius Anacreontis versu, quem a graeco grammatico exempli loco propositum esse vidit: uti quod postea profert: „Sapphicum constat trimetro acatalecto, ut est hoc:

Sonat alta trabe fixus tibi nidus.“

id sumsit ex illo Sapphus carmine, cujus exordium fuit (Fr. LII):

Τί με Πανδιονίς ὠραννὰ χελιδών;

Et hoc quidem in versu *munus Veneris* prorsus ita

*) Quod apud Servium praecedit: „Timocratium constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa Veneris specimen.“

id sic corrigendum est: „*Timocreontium* constat dimetro catalecto, ut est hoc:

Rosa veris specimen.“

Hoc enim metri genere usus erat Timocreon, ut cognoscimus ex Hephaestione p. 71: Τῷ δὲ καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκεν·

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Ποτὲ τὰν ματέρ' ἔφα.

dictum est, ut δῶρον Ἀφροδίτης in Anacreontis Fr. LXIX. v. 3:

Ἄλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίλογων ἐρατῆς μνήσεται εὐφροσύνης.

Similiter Hesiodus in Clypeo v. 46:

Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Homerus Hymno in Cererem v. 101:

Γρηῖ παλαιγενεῖ ἐναλίγκιος, ἦτε τόκοιο
Εἴρηται, δῶρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Theognis v. 1331:

Εἴποτε καὶ οὐ
Ἐξεῖς Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Ceterum semel pro ionico receptus est molossus Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Nam quod in Fr. LI. v. 1. legebatur *μυθηταί*, id corruptum est pro *μυθιῆται*.

Tetrametri autem atque *trimetri ionici* sintne conjuncti una perpetuitate necne, ex iis carminum reliquiis, quae servatae sunt, non possumus conjicere.

Fragmentum LV, quod his subjunxi, constat ex jambica penthemimeri et dimetro ionico acatelecto, quo numeri genere non semel tragici usi sunt. Similem numerum mihiprehendisse visus sum in Fr. LVI. constat enim hic versus ex jambico dimetro hypercatalectico et ionico dimetro catalectico; neque enim credo haec in choriamborum formam redigenda esse.

Non dispari numero usa est Sappho Fr. XXXII:

Γλυκεῖα μάτερ, οὔτοι δύναμαι χρέζην τὸν ἰστὸν
Πόθῳ δαμείσα παιδὸς βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Tetrametrorum particulae videntur esse Fr. LVII. Fr. LVIII. et Fr. LIX.

Dimetros ionicos frequentissime usurpavit Anacreon, unde a grammaticis hoc genus metri *Anacreonticum*

appellatum est: ut a Servio p. 1823: „Anacreontium constat dimetro acatalecto.“ Item Terentianus Maurus p. 1246 (nam de hoc dimetro ionico intelligenda sunt, quae ibi dicuntur, non de hendecasyllabo):

Nunc divisio, quam loquemur edet
Metrum, quo memorant Anacreonta
Dulces composuisse cantilenas.
Hoc Petronius invenitur usus.
Musicum lyricum refert eundem
Consonantia verba cantitasse,
Et plures alii.

et quae sequuntur. Marius Victorinus p. 2601: „At id, quod versus superest:

Segetes meum laborem,

metrum erit Anacreontium: siquidem eo frequentissime usus sit, sed et apud nos plerique, inter quos Arbiter satyricon ita:

Triplici vides ut ortu
Triviae rotetur ignis,
Volucrique Phoebus axe
Rapidum pererret orbem.“

Attilius Fortunatianus p. 2671: „Reliqua pars hendecasyllabi:

Lepidum novum libellum,

Anacreonticon facit metrum octosyllabum jambicum ab anapaesto incipiens, quale est illud apud Lepidum:

Mea Vatiens amabo.“

et ibidem: „Catullus in Anacreontico:

Ades, inquit, o Cybebe.“

Dimetris autem scripta sunt Fr. LX — LXV. Utitur autem Anacreon in his carminibus fere fractis illis atque lenibus formis, ut indicat etiam Hephaestion p. 70: *Τὸ δὲ δίμετρον* (sic scripserat grammaticus)

ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτηῖρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ (Fr. LX).

Παρὰ δηῦτε Πυθόμεανδρον
Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

At vero antiquiores lyrici dimetros ex integris ionicis composuisse videntur, ut illi sunt Alcmanis apud Hephaestionem p. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι.

Ἐκατον μὲν Διὸς υἱόν.
Τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

Admodum raro Anacreon inserit versum, qui ex integris ionicis constat, ut est in Fr. LXII. v. 5:

Κυάθους, ὡς ἀνυβριστί.

et in eodem carmine v. 11:

Ἐποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXV:

Ἀλλὰ πρόπινε
Ῥαδινοῦς, ὦ φίλε, μηρούς.

Versus autem singuli non sunt inter se vincti nec continuati; hinc in extremo versu locus est syllabae brevi, ut in illo versu, modo quem dixi:

Ἀλλὰ πρόπινε
Ῥαδινοῦς, ὦ φ. μ.

quare ne hiatum quidem refugit poeta, ut est in Fr. LXXII. v. 5:

Κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ — Ἄνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

Versibus ionicis subjunxi *dactylicos numeros*. Et *Tetrametris* quidem *catalecticis* in disyllabum Anacreontem esse usum docet Hephaestio p. 39. et Plotius p. 2638; duo hujus numeri supersunt versus, Fr. LXVI. et Fr. LXVII: in posteriore locum primi dactyli obtinet spondeus:

Μνάται δηῦτε φαλακρὸς Ἀλεξίς.

Deinceps versibus *elegiacis* locum tribui: elegias enim Anacreontem scripsisse cognoscimus ex Meleagro I. v. 35. (T. I. p. 2. Antholog. ed. Jacobs.) qui haec de Anacreonte dicit:

Ἐν δ' αἶψ' Ἀνακρείοντα τὸ μὲν γλυκὺ κείνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς δ' ἑλέγους εὐσπορον ἀνθέμιον.

Et Suidas v. Ἀνακρέων dicit aperte eum elegos composuisse: Ἐγραψεν Ἐλεγεία καὶ ἰάμβους. et Eudocia in Villoisoni Anecd. T. I. p. 60: Ἀνακρέων Τήσιος λυρικός· ἔγραψεν Ἐλεγεία καὶ ἰάμβους. Hephaestion autem p. 11. ed. Gaisford. hexametrum ex Elegiis servavit: Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις (Fr. LXVIII).

Οὐδέ τι τοι πρὸς Θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς ἀδοιάστως·

Meo autem jure mihi videor ad elegos retulisse quatuor illos versus ab Athenaeo servatos (Fr. LXIX), quos epigramma esse falso homines docti opinati sunt. Duos pentametros restitui Anacreonti Fr. LXX. et Fr. LXXI. Verba quae leguntur Fr. LXXII. ex hexametro depromta videntur. In Fr. LXXIII. (nisi forte restituendus est hexameter, nolim enim hunc versum propter spondeum, quem in hoc numerorum genere diligentissime vitaverunt lyrici graeci, pro logaoedico habere:) est versus compositus ex tetrametro dactylico catalectico in disyllabum et dipodia trochaica:

Καλλίχομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

Atque versibus logaoedicis non abstinuit Anacreon: sic saepius usus est encomiologico versu, qui constat ex trimetro dactylico catalectico in disyllabum et trochaica dipodia, ut significat Hephaestion p. 90: Ἐνδοξόν ἐστι καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερές, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν

καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχή — κέχρηται δὲ καὶ
 Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν.

Ὁρολόπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν. (Fr. LXXIV.)

Et revocavi ad hunc numerum quatuor Anacreontis
 fragmenta LXXV — LXXVIII. Hujus metri nomen
 corruptum est apud Servium in Centimetro p. 1825:
 „Aenitologium constat dactylica et iambica penthe-
 mimeri, ut est hoc:

Carmina bella magis vellem sonare.“

Legendum enim est: *Encomiologicum*. Semel prior
 trochaeus solutus est in tribrachyn Fr. LXXVI:

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν.

Versibus dactylicis subjunxi *trochaicos*: et *di-
 metro* quidem *trochaico acatalecto* Anacreontem usum
 esse Plotius dicit p. 2648: et in dimetros olim divi-
 sum fuit pulcrum illud carmen, quod legitur Fr.
 LXXIX. sed ego illud ita disposui, ut essent tetra-
 metri. Ita unaquaeque stropha constat tetrametro
 acatalecto et catalecto: quam divisionem omni carmini
 accommodatissimam esse facile quilibet intelliget. Et
 tetrametros acatalectos usurpasse Anacreontem docet
 Hephaestion p. 36. exempli loco proponens Fr. LXXX.
 et Servius in Centimetro p. 1820. Eundem numerum
 restitui in Fr. LXXXII. Tetrametrum autem cata-
 lecticum revocavi in Fr. LXXXI. Tetrametros cata-
 lecticos continuavisse videtur in Fr. CXXXII. si recte
 illud constitui. Verba, quae leguntur Fr. LXXXIII.
 ex tetrametro trochaico petita sunt, si satis recte
 emendavi.

Subsequuntur denique versus *iambici*: in *tetra-
 metrum acatalecticum* redegisti ea verba, quae legun-
 tur Fr. LXXXIV: quo numero alii quoque lyrici,
 ut Alcaeus, usi sunt. Iambos autem scripsisse Ana-

creontem docet Suidas v. Ἀνακρέων. — ἔγραψεν ἐλεγεία καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτω — καὶ συνέγραψε παροϊνιά τε μέλη καὶ ἰάμβους καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρέοντεια. Eudocia in Villois. Anec. T. I. p. 60: Ἀνακρέων Τῆμος λυρικός ἔγραψεν ἐλεγεία καὶ ἰάμβους. Etiam auctor Etymologi Magni p. 523. 10. Anacreontis iambos commemorat: Ἰίνεται κνύζα· ὡς παρ' Ἀνακρέοντι ἐν Ἰάμβῳ (Fr. LXXXVII).

Κνύζη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

Et duo continui *trimetri iambici* leguntur in Fr. LXXXV: alius, si is est Anacreontis, Fr. LXXXVI. Saepius trimetris epodos adjunxisse videtur, sic in Fr. LXXXVII. trimetro jambico subiecit versum trimetrum dactylicum catalecticum in syllabam, et in Fr. LXXXVIII. trimetrum consequitur ithyphallicus versus.

Trimetrum hypercatalecticum Anacreontium nuncupat Servius in Centimetro p. 1918: „Anacreontium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc:

Amor puellae pectus improbae fatigat.“

Sed in reliquiis carminum nullum hujus numeri vestigium reperies; et si eo fuerit usus Anacreon, non pro iambico est habendus, sed potius pro trochaico, cui anacursis praemissa est.

Maxime autem Anacreon *dimetros acatalecticos* frequentavisse videtur, unde hoc genus metri a grammaticis, ut ab Hephaestione p. 29. Scholiasta Aristoph. Equit. v. 766. et Plut. v. 253. *Anacreontium* appellatur: huic numero adaptata sunt Fr. LXXXIX. et Fr. XC. Versus ipsi utrum inter se conjuncti fuerint an vinculo continuo liberi, ex paucis reliquiis non licet cognoscere: sed probabile est, non consociatos fuisse. Ab hoc versuum genere non differt id, quod legitur Fr. XCI, nisi quod ibi anacrusis est geminata,

quo vehementior et concitator numerus decurrat, quod carminis argumento accomodatissimum est: et hic quidem singuli versus non erant vincti inter se. Solutiones more lyricorum poetarum fugisse videtur: semel pro jambo dactylum positum reperies Fr. XC. v. 3:

Σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην.

semel autem tribrachyn Fr. XCI. v. 2:

Ὅχάνοιο χεῖρα τιθέμενας.

Dimetros catalecticos Grammatici *Anacreontios* appellant, sed non credo quemquam veterum poetarum lyricorum his versibus continuatis usum esse: et Fr. XCII, quod Anacreontis esse Hephaestionis verba parum probant, huic poetae abjudicandum esse censeo.

Dimetros brachycatalectos usurpavisse Anacreontem Servius in Centimetro p. 1818 indicat: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax furit dolens.“

Et revocavi ad hunc numerum Fr. XCIII.

Versuum choliamborum vestigia quaedam mihi videor animadvertisse in Fr. XCVIII. et CIII.

Versus ex geminata jambica penthemimeri compositi leguntur in Fr. XCIV. si vere illa verba emendavi: quamquam etiam ita compositi esse possunt, ut constant ex jambica dipodia et ithyphallico. Grammatici hoc metri genus Praxillium dicunt. Plotius p. 2657: „Antispastum dimetrum brachycatalectum Praxillium fit hippio tribus trochaeis,

Trahuntque nunc machinae carinas.

Hoc etiam Ithyphallicum antispasticum nuncupant.“ Simillimum numerum, nisi quod ibi anacrusis geminata est, Rufinus p. 2727. *Anacreontium* appellat: „Anacreontius:

Miseri invidi vivimus scientes.

Recipit pyrrhichium, chorium, spondeum, brachysyllabum anapaestum: primus semper est Pyrrhichius.“

Denique in Fr. XCV. versus sunt ex duobus anapaestis et ithyphallo compositi: anapaesti loco etiam spondeus recipitur, ut est in v. 2:

Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Νανζοατίτην.

Non raro autem anapaesti cum ithyphallo copulantur: conferas Terentianum Maurum v. 1839:

Alias tamen haec eadem pars

Quoties Ithyphallicon addit,

Metrum sibi tale fit unum:

Mea tibia dicere versus destitit Latinos.

Jam dudum saucia cura deserit pudorem.

Priamique evertere gentem fata jam parabant.

Jam vero ex his apparet Anacreontem fere idem numeri genus iteravisse atque continuavisse, sive, ut grammatici appellant, carmina *κατὰ σίχρον* composuisse, ut sunt ionica, alia; stropharum autem rario-rem usum fuisse. Anacreon vero si quando strophis usus esse reperitur, carmina monostrophica composuit: ut docet Hephaestio p. 122: *Μονοστροφικὰ μὲν οὖν εἰσὶν, ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται καθάπερ τὰ Ἀλκαίου καὶ τὰ Σαπφοῦς καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.* et p. 134: *Καὶ μάλιστα εἶωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ἢ τὸ ἄσμα τὸ ἐξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται Σαπφοῦς τε καὶ Ἀνακρέοντος καὶ Ἀλκαίου.* Sed illae ipsae strophae in eodem carmine usque repetitae non erant magno ambitu, sed ex paucis fere versibus articulisque compositae. Nam quod Dionysius Halicarnassensis de composit. verbor. c. 19. p. 262. ed. Schaef. dicit antiquos lyricos Alcaeam et Sappho minutioribus strophis usos esse: *Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι μελοποιοί, λέγω δὲ Ἀλκαῖόν τε καὶ Σαπφώ, μικρὰς ἐποιοῦντο στροφάς, ὥστε ἐν ὀλίγοις*

τοῖς κώλοις οὐ πολλάς εἰσηγον τὰς μεταβολάς, ἐπαδοῖς τε πᾶν ἐχρῶντο ὀλίγαις. id etiam ad Anacreontem referendum est. Et consentaneum est Anacreontem strophas ex paucis membris articulisque composuisse, quales materia instituta requirebat, a qua strophae longioris ambitus et ob id ipsum argumento gravi ac severo aptiores abhorrebant, ita quidem ut ad similitudinem carminum epodicorum proxime accederent. Strophae ipsae simplicis erant compositionis, nec magna versuum varietate insignes: videmus enim plerumque ejusdem numeri species easdem aut certe cognati repetitas esse: singulae autem partes stropharum atque articuli in aliis carminibus inter se nexi atque una perpetuitate conjuncti sunt, in aliis non. Ita Anacreon ex versibus Glyconeis strophas sic componit, ut ordinem ex duobus tribusve Glyconeis compositum Pherecrateo terminaverit. Non dissimili ratione strophae carminis XIX. compositae sunt: binis enim tetrametris choriambicis acatalecticis subjungitur dimeter jambicus acatalectus, qui numerus aptissime cum illo consociatur: jambis enim ipsos choriambos poeta moderatus erat; hoc modo:

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς ἀνχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῶ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτήνῃ μάλιστα θωμιχθεὶς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιμμένος.

In carmine LXXIX. quaeque strophae constat ex tetrametro trochaico acatalecto et catalecto, ut est in exordio:

Πῶλε Θορκίη, τὶ δὴ' με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

In Fr. XXXVII. et XXXVIII. si recte constitui, Glyconeus cum hendecasyllabo consociatus est, ut est illud:

Πλεκτάς δ' ὑποθυμίδας
Περὶ στήθεσι λωπίνας ἔθεντο.

Et similiter Glyconeus proodi loco conjungitur cum versu ejusdem fere numeri, sed longiore in Fr. XVII. et XVIII. ut est in illo:

Ἄρθεις δηῦτ' ἀπὸ Λευκάδος
Πέτρης ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

Et dimeter choriambicus catalectus praemissus est eneasyllabo Sapphico Fr. XXXII:

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Εὐρεῖν μῦξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Epodis usus est Anacreon aliquoties Archilochi more, ut Fr. LXXXVII:

Κνῆξη τις ἤδη καὶ πέπειρα γλινομαι
Σῆν διὰ μαργοσύνην.

et in Fr. LXXXVIII:

Κοῦ μοκλὸν ἐν θύρησι διξῆσιν βαλῶν
Ἦουχος καθεύδει.

Omnem autem orationem ita stropharum formis vincit atque includit, ut numero absoluto etiam sententia ipsa terminetur, si a paucis quibusdam locis discesseris, ut a Fr. XIX. v. 5:

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφηκωμένα,
Καὶ ξυλῆρους ἀστραγάλους ἐν ὄσῳ, καὶ ψιλὸν περὶ
Πλευρῆσι * * * βοός,
Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος.

et quae sequuntur.

Jam vero Anacreontem eos modos carminibus adaptavisse, qui propter insignem dulcedinem atque lenitatem et aures voluptate replerent, et animos delinirent, non obscure significat Aristophanes in Thesmophoriazasis v. 161:

Σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τῆιος
Κάλκαϊος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμυτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἴωνικῶς.

Consentaneum autem est poetam non iisdem numeris omnia carmina vinxisse, sed sagacissime vidit, quod genus quoque loco requireretur, qui modus institutae sententiae convenientissimus esset. Tribus autem harmoniis usum esse Anacreontem Athenaeus L. XIV. p. 635. C. Posidonio auctore refert: Διακοροῦσι δὲ ἔνιοι ἔπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὁπὲ γὰρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
Χορδαῖσιν μάγαδις ἔχων,
ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιος φησι τριῶν μελωδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν Φρυγίου τε καὶ Δωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρησθαι.

Quamquam autem difficillimum et periculosissimum est in reliquiis carminum tam brevibus tamque exiguis judicare, quos modos iis carminibus poeta adhibuerit, supersunt tamen, ut ego quidem existimo, quaedam vestigia, quibus insistens indagare possis rem illam obscuram et difficilem.

Et Lydia quidem melodia non dubito quin moderata sit ea carmina, quae numero Glyconeo alligata sunt. Lydius modus acutus ille quidem et canorus, sed simul tener, placidus ac remissus est: huic autem numerus Glyconeus, ut est natura simillimus, ita proprius est. Et ob sedatum illum motum Lydia harmonia precibus et obtestationibus Deorum inprimis est accomodata: Deos enim mente agitata atque inquieta venerari nefas est: hinc nomi huic harmoniae alligati erant, ut docet Proclus in Chrestomathia p. 383. ed. Gaisford: Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἐκίτερος χρῆται· ὁ μὲν γὰρ τὸν Φρύγιον καὶ Ἐποφρύγιον ἁρμόζεται· ὁ νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρωδῶν

Λυδῶν. Aptissime igitur Anacreon carmina I. et II, quae preces in Dianam et Bacchum continent, hac melodia revinxerit: sed eadem, quia feminea et tenera est, accomodatissima est amoris calori praedicando: id autem fere est argumentum eorum carminum, quae ad numerum Glyconeum sunt conformata. Eademque harmonia, si in his carminibus fuit usitata, etiam in Fr. XVI. locum obtinuerit necesse est: Priapeium enim metrum cum iisdem numeris, quibus Glyconeum, constet, eandem sumit melodiam, praesertim si illam sententia instituta requirat. Sed sunt etiam quaedam in his ipsis carminibus, quae confirmant opinionem, ea Lydiae harmoniae fuisse aptata. In Fr. V. enim poeta dicit, si recte illud emendavi:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὡ Λεύκασπι, σὺ δ' ἠβᾶς.

et in Fr. XVI:

Ἠρίστησα μὲν ἱεροῦ λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἀβροῶς ἐροέσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῆ φέλη ζωμάζων παῖδι ἀβροῆ.

Jam vero magadis atque pectis non differebant, ut Aristoxenus atque Menaechmus, auctores locupletes, tradunt apud Athenaeum L. XIV. p. 635. E: Πηκτίς δὲ καὶ μάγαδις ταῦτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχος ὁ Σικυώνιος ἐν τῇ περὶ τεχνιτῶν. quamquam alii ut Diogenes tragicus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A. utrumque instrumentum distinxerunt: sed huic minus auctoritatis tribuerim: Phillidis autem Delii locus, quo utitur Athenaeus ibidem, ut demonstret diversa fuisse, nihil prorsus probat. Magadis autem et pectis a Lydis si non inventae, at certe potissimum usurpatae sunt, ut etiam Diogenes tragicus eo loco, quem modo dixi, significat:

Κλύω δὲ Λυδάς Βακτρίας τε παρθένους
 Ποταμῶ παροίκους Ἀλυῖ, Τιωλλαν θεὸν
 Λαφρόσκιον κατ' ἄλσος Ἀρτεμιν σέβειν·
 Ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων ἀντιζύγοις
 Ὀλοκοῖς κροκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῶ
 Νόμῳ ξενοθεῖς αὐλὸς ὁμοιοεῖ χοροῖς.

Conferas etiam ea, quae dicentur ad Fr. V. Jam vero Lydos magadidi et pectidi modos domesticos, non peregrinos aut aliunde ascitos admovisse consentaneum est: et quoniam illae acutum et canorum sonum reddebant, Lydia harmonia sola iis conveniebat. Id quod vel Telestes confirmat apud Athenaeum L. XIV. p. 625. E: Τὴν δὲ Φρυγιστὶ καὶ τὴν Λυδιστὶ παρὰ τῶν βαρβάρων οὔσας γνωσθῆναι τοῖς Ἑλλησιν ἀπὸ τῶν σὺν Πέλοπι κατελθόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Φρυγῶν καὶ Λυδῶν· Λυδοὶ μὲν γὰρ αὐτῶ συνηκολούθησαν διὰ τὸ τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας. Φρύγες δὲ οὐχ ὅτι ὁμοιόμορες τοῖς Λυδοῖς εἰσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτῶν ἤρχεν ὁ Τάνταλος. Ἴδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δὲ ἐν Λακεδαιμονίᾳ χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσιν τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν. Μαθεῖν οὖν τὰς ἁρμονίας ταύτας τοὺς Ἑλληνας παρὰ τούτων· διὸ καὶ Τελέστης ὁ Σελινούντιος ἔφη·

Πρῶτοι παρὰ κροτῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
 Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρειάς
 Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
 Τοὶ δ' ὄξυφώναις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
 Λύδιον ὕμνον.

Anacreon autem cum in his carminibus dicat se pectide et magadide canere, non obscure significat Lydia se melodia usum esse: nec video, quae alia aptior his numeris potuerit adhiberi.

Neque negaverim maximam partem reliquorum carminum, quae numero choriambico sunt composita, ad eundem modum conformata esse.

Phrygia vero harmonia, ut conjicio, Anacreon usus est in carminibus ionicis: haec enim, quoniam concitator est flebilisque, bacchici quid atque fanatici spirat; et propterea accomodatissima est huic numero, qui et ipse est volubilis, atque ob id aptissimus ad animos furore quodam instigandos. Phrygibus autem numerum ionicum usitatissimum fuisse vel galliambi illi documento sunt. Et scite Telestes, ubi de Phrygio modo loquitur, ejus vim ac naturam iis expressit numeris, qui illi proprii fuerunt:

*Συναπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρχείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.*

Anacreontis autem carmina illa ionicis numeris formata atque inclusa indoli Phrygiae harmoniae praeclare conveniunt: in his enim poeta Veneris vi victus et Bacchi impetu elatus, lusibus amatoriis et computationibus indulget, in his furore quodam abreptus modo tanta hilaritate diffusus est, tanta laetitia exultat, ut nihil supra esse possit, modo abjectus, moerens, miserans, eo desperationis adductus est, ut sola mors ei votum sit.

Carmina vero Trochaica, utrum ad Doricam an ad Phrygiam harmoniam fuerint conformata, dubitari possit. Sed carmen LXXIX. nisi prorsus fallor, Phrygiam habet harmoniam; numeri enim propter constantem trochaeorum integrorum usum minus sunt graves et magis concitati atque volubiles, quam severitati Doricae harmoniae convenit. Hoc autem molliores atque humiliores numeri sunt, quoniam eam aequalitatem incisionis in hoc carmine observat poeta, ut singuli versus in duo paria membra divisa sint: quod ad comicam levitatem quam proxime accedit, abhorret a gravi Dorii modi lege. Sed Phrygia melodia num fuerit etiam in eo carmine, e quo petitum est

Fr. LXXX, dubitari poterit: hic enim versus non est dissectus in aequales articulos:

Κλυθή μιν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπτε κόρυα.

pariterque ambigo de sequente fragmento LXXXI: hic enim trochaeis spondei immixti sunt:

Εὐτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζονται τρίχες.

Phrygibus autem numerum trochaicum usitatissimum fuisse, jam ex eo apparet, quod ionicorum impetum trochaeis temperare solebant. Id confirmat Plutarchus quoque in Amatorio c. 15: *Ταυτὸ δὲ τὰ βαρκικά καὶ κορυβαντικά σκισητήματα, τὸν ῥυθμὸν μεταβάλλοντες ἐκ τροχαίου καὶ τὸ μέλος ἐκ Φρυγίου προὔνουσι καὶ καταπαύουσι.* Idem significat Ion tragicus apud Athenaeum L. IV. p. 185. A: *Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ αὐτὸς Ἴων φησὶν· „Ἐκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.“ οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος. Τρέχοντα enim ῥυθμὸν appellat trochaicum numerum, quia volubilis atque velox est. Pulchre igitur Telestes eo loco, quem supra indicavi, indolem Phrygii modi depinxit:*

*Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.*

nam et ionico et trochaico numero adaptari solebat. Sed Anacreontis Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνα χλωρᾷ τ' ἐλαία τανταλλῆει.

plane diversi modi esse facile quilibet intelliget: nam et volubilitas atque concitatus impetus trochaeorum procero spondeorum incessu retardatus, et cum versus non in duo aequalia membra divisus sit, levitas illa imminuta est; denique verborum formae non sunt laeves atque suaves, quales delicatae linguae Jonum conveniunt, sed asperiores atque vastiores, quas Dorientes amabant. Hoc igitur carmen quin ad Doricam harmoniam conformatum fuerit, non dubito.

Doricam denique Harmoniam mihi videor apprehendisse in iis carminibus, quae dactylici sunt numeri: ut est in Fr. LVI:

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Ea enim his numeris inest gravitas, ea severitas, ut nisi ad hanc melodiam non potuerint componi. Atque etiam carmina logaoedica, etsi hic numerus eo, quod trochaeis terminatur, aliquantum emollitur et de statario remittit, eidem modo Dorico alligata fuisse videntur: ut Fr. LXXIV:

Ὅρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμῶν.

Atque videmus Anacreontem in his versibus etiam verborum formas Doricas, sed cum temperamento, admiscuisse Ionicis. Huc accedit, quod argumentum et sententiae horum carminum, quantum quidem ex reliquiis exiguis colligere possumus, non fuerunt leves et voluptariae, sed severiores et grandiores.

Anacreontem autem cum Teo, urbe Joniae oriundus sit, consentaneum est ea dialecto usum esse, quae popularium ore terebatur: atque Suidas in v. Ἀνακρέων id confirmat: Ἐγραψεν ἔλεγεῖα καὶ ἰάμβους Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ: et quae Suidam, ut solet, sequitur Eudocia in Villoisoni Anecd. T. I. p. 60. Ei autem materiae, quam poeta tractavit, non fuit quaequam Graecae linguae dialectus accomodatior, quam Ionica, quae quam maxime laevis et expolita est, quidquid asperius sonat, fugiens. Jones autem ut origine multum inter se differebant, ut alii aliis in locis habitabant, et ob haec ipsa diversi ingenio erant, ita non omnes eodem genere linguae usi sunt. Et Herodotus quidem L. I. c. 142. quatuor Ionicae dialecti species recenset: Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων. Μίλητος μὲν αὐτῶν πρώτη κέεται πρὸς μεσαμβρίην· μετὰ δὲ Μυοῦς τε καὶ Πριήνη· αὗται

μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοικῆνται, κατὰ ταῦτὰ διαλεγόμεναί
 σφι. αἶδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ· Ἐφεσος, Κολοφών, Λέβεδος,
 Τέως, Κλαζομεναί, Φώκαια· αὗται δὲ αἱ πόλεις τῆσι
 πρότερον λεχθείησι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν,
 σφίσι δὲ ὁμοφωνέουσι. ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πό-
 λεις, τῶν αἱ δύο μὲν νήσους οἰκέαται Σάμον τε καὶ Χίον,
 ἡ δὲ μία ἐν τῇ ἠπείρῳ ἴδρται, Ἐρυθραί· Χῖοι μὲν νυν
 καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ ταῦτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ'
 ἑωυτῶν μούνοι· οὗτοι χαρακτηῆρες γλώσσης τέσσαρες γίνον-
 ται. Anacreontem autem existimo eo potissimum ge-

nere usum esse, quod Teiis popularibus suis proprium
 fuit. Quamquam autem quae harum varietatum na-
 tura atque indoles fuerit, parum nobis cognitum est,
 non tamen puto me a vero prorsus aberrare, si illud
 genus, quo utebantur eae urbes, quae in Lydia con-
 ditae erant, prae ceteris lene atque expoliturum fuisse
 existimem. Sed aliquid ad poetae dialectum confor-
 mandam contulisse videtur etiam Samus, ubi diu
 commoratus est et plurima carmina composuit: quae
 opinio confirmatur quodammodo iis, quae leguntur
 in Etymol. M. 259. 28: Δεύνησος· ὁ Διόννησος. Ἀνα-
 κρέων· Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνησον· τοῦ ἰ τραπέντος εἰς
 ἑ γίγνεται Δεόννησος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι·
 καὶ συναιρέσει Δεύνησος, ὡς Θεόδωτος Θεύδοτος. Et ean-
 dem formam restitui Anacreonti Fr. II. v. 10:

Τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',

ᾧ Δεύνησε, δέχεσθαι.

Samiorum autem dialectus asperior et incultior fuisse
 videtur.

Jam vero etiam ipsae carminum reliquiae satis
 superque docent Anacreontem iis verbis et verborum
 formis usum esse, quae Jonibus propriae erant. Ita
 Fr. VII. v. 1. μεῖς dicit pro μήν; Fr. IV. v. 2. δίζη-
 μαι; Fr. XXIV. ἠγανον pro τήγανον vel τάγηνον; ita

epicorum more Fr. I. v. 8. *πολιήτης* dicit, cui suppar est, quod legitur in Fr. LI. v. 1: *μυθιήτης*; Fr. XLIV. *ἀστραγάλαι* legitur, quod Jonicum esse grammatici perhibent, supra tamen Fr. XIX. v. 4. *ἀστραγάλους* genere masculino dicit; Fr. VII. v. 3. *ἰδὲ* usu epicorum adhibet, si recte emendavi. Et sic aliae quaedam formae leguntur in his reliquiis, quae non tam uni alicui dialecto propriae sunt, sed a poetis maxime usurpantur, quia vel a numeri lege requiruntur vel a quotidiano sermone recedunt, et ob id ipsum splendorem quandam orationi conciliant; ut quod restitui Fr. LXX. *αἰητός*; et Fr. IX. v. 2. *κόϊλος*, si vere conjeci: et Fr. XV. v. 3. *ποικιλοσάμβαλος* a Seidlerō restitutum. Jonibus usitatissimum est quod Fr. XXXIX. v. 1. restitui *ἐπεὶ τε*. Quidquid autem asperum et duriusculum est vitat, ut solent Jones: dicit igitur *μοκλόν* pro *μοχλόν* Fr. LXXXVIII. v. 1. et *ἐπλοτιος* pro *ἐφέστιος* Fr. XC. v. 4: nec dissimile est *ἰρωσι*, (spiritum enim lenem Hesychii quamvis corrupta lectio commendat,) Fr. CXVIII; sed Fr. LII. v. 2. *ἱερόν* vel potius *ἰρόν*. Non tamen dixit *κιθών*, sed ut vulgo *χιτών* Fr. LVIII: et *δέχεσθαι* in Fr. II. v. 11. non *δέκεσθαι*. Pro *ὄπως* legitur Fr. LXII. v. 2. *ὄκως*, et similiter Fr. XXX. *κῶ* a me restitutum est, et Fr. I. v. 4. *κού*, nisi falsus sum conjectura: sed in Fr. LXXXVI. *ποτέ* legitur, si tamen ille versus Anacreontis est. Pro *εἰς* Anacreon semper *ἐς* dixisse videtur, ut est in Fr. XVII. v. 2. Fr. XVIII. v. 2. Fr. XXXI. et *ἐσκαθορᾶν* quod e conjectura rescripsi, Fr. I. v. 6. Pro *ἔνεγκον* legitur *ἔνεικον* Fr. LXI. v. 3. *Μοῦνος* dicit pro *μόνος* Fr. LXXXV. v. 2. Pro \bar{a} ponit $\bar{\eta}$ cum alias more Jonum (ut Fr. XCIII. v. 1: *λίην*. Fr. XLI. v. 1: *κάρη*) tum in Fr. XXV. ubi *καλλιλαμπέτη* dicit pro *καλλιλαμπέτα*, numero illam formam requirente.

Dativus pluralis terminatur in $\bar{\eta}\varsigma$, ut est Fr. I. 5. $\delta\acute{\iota}\nu\eta\varsigma$, et Fr. XLIX. v. 2. $\acute{\upsilon}\lambda\eta\varsigma$, si recte illos versus constitui: at vero Fr. XXII. v. 1: $\kappa\acute{o}\upsilon\phi\alpha\iota\varsigma$ legitur, Fr. LXXX: $\mu\epsilon\lambda\alpha\acute{\iota}\nu\alpha\iota\varsigma$, et Fr. LXIV. v. 2: $\mu\acute{\iota}\tau\rho\alpha\iota\varsigma$, si hoc carmen Anacreontis est. Sed $\pi\lambda\epsilon\upsilon\rho\eta\acute{\iota}\sigma\iota$ legitur in Fr. XIX. v. 5. et $\theta\acute{\upsilon}\rho\eta\sigma\iota$ $\delta\iota\zeta\eta\acute{\iota}\sigma\iota\upsilon$ in Fr. LXXXVIII. v. 1. Semel genitivum in $\bar{o}\iota\omicron$ terminatum reperies Fr. XCI. v. 2. $\acute{\epsilon}\xi\acute{\nu}\eta\eta\kappa\epsilon\nu$ dixit pro $\sigma\upsilon\nu\eta\eta\kappa\epsilon\nu$ Fr. CXVI: cui non dissimile est quod restitui Fr. LXXVIII. v. 3: $\mu\epsilon\mu\epsilon\theta\acute{\epsilon}\iota\kappa\alpha\sigma\iota$: conferas etiam Fr. CV. ubi $\acute{\rho}\epsilon\rho\alpha\pi\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma$ legitur. $\mu\epsilon\upsilon$ pro $\mu\omicron\upsilon$ dictum est Fr. LXXX: $\tau\omicron\iota$ pro $\sigma\omicron\iota$ legitur Fr. LXXIX. v. 3. sed $\sigma\omicron\iota$, ut conjicio, Fr. LXXXI. $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ pro $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ restitutum est in Fr. LXI. v. 2. Fr. LXII. v. 1. et Fr. LXXVII: conferas Apollonium de pronomine p. 353. A: $\acute{\eta}\mu\acute{\iota}\nu$ $\acute{\iota}\omega\nu\epsilon\varsigma$, $\eta\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\text{Α}\iota\tau\iota\kappa\omicron\iota\acute{\iota}$: $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\gamma\kappa\lambda\iota\nu\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ $\pi\alpha\rho$ $\acute{\iota}\omega\sigma\iota$ $\sigma\upsilon\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\lambda\epsilon\iota$ $\tau\acute{o}$ $\bar{\iota}$: $\sigma\eta\mu\epsilon\iota\omega\delta\epsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\theta\acute{o}$ $\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\gamma\kappa\lambda\iota\nu\acute{o}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ $\tau\acute{o}\nu$ $\alpha\upsilon\tau\acute{o}\nu$ $\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\nu$ $\varphi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\omicron\upsilon\sigma\iota$ $\tau\alpha\acute{\iota}\varsigma$ $\acute{o}\rho\theta\omicron\tau\omicron\nu\omicron\nu\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota\varsigma$. — Pro $\tilde{\omega}$ in Fr. LXXXIV. revocavi $\tau\tilde{\omega}$: in eodem versu $\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ legitur; sed $\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$ recte Porsonus mutavit in $\acute{\epsilon}\theta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\iota$ Fr. XXII. v. 2.

Veteres autem Jones cum diaeresin vocalium valde admavissent, recentiores quoque illi hunc morem ita servaverunt, ut in scribendo quidem vocales dividerent, sed in pronuntiando ita quasi conglutinant, ut coaluisse viderentur. Quare qui haec Aristophanis verba in Pace v. 45. tentaverunt:

Κάτ' αὐτῷ γ' ἀνήρ

Ἰωνικός τις φησι παρακαθήμενος·

Δοκέω μὲν ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίτεται,

Ὡς κείνος ἀναιδέως τὴν σπατλήν ἐσθίει.

parum considerate indolem sermonis Jonici corruerunt. Atque Anacreon quoque, ut consentaneum est, popularium suorum morem secutus est: vocalem quidem

ε̄ cum sequento ita fere conjungit, ut prorsus obscuratur atque obliteretur. Ita in Fr. LXXIV. coalescunt ε̄ et ε̄ι φιλέει; similiterque in Fr. LXIX. v. 1. φιλέω; in Fr. XIX. v. 12. φορέων et ibidem v. 13. φορέει a Dindorfio restitutum; in Fr. LXXVIII. v. 1: μισέω; Fr. XIX. v. 7. ὀμιλέων; Fr. III. v. 3: διοσκέω, nisi forte secus statui de illo versu; Fr. LXXIX. v. 2: δοκέεις. His similia sunt, quae leguntur Fr. IX. v. 1: πέτεαι; Fr. II. v. 4: ἐπιστρέφεται; Fr. LXXIX. v. 5: βόσκειαι; eodemque referendum est ἐγγέας in Fr. LXII. v. 3. Item in substantivis atque adjectivis vocalem illam ε̄ ita obscurare solet, vix ut exaudiatur, ut est in Fr. XLI. v. 5. Ἄιδεω; Fr. IX. v. 3. στήθεα; Fr. VIII. v. 2: ἔτεα. et in Fr. XIX. v. 12: σατινέων; Fr. II. v. 2: Νυμφέων. Fr. LXIX. v. 3: Μουσέων. Fr. II. v. 5. ὄρέων. pariterque in Fr. XIX. v. 12: χρύσεια. Fr. XXXIX. v. 2: μελιθεά; Fr. XLIX. v. 1: νεοθηλέα; item in Fr. XXX. ἀργυρέη; Fr. XLI. v. 5. ἀργαλέη; Fr. II. v. 3: πορφυρέη; Fr. XV. v. 1: πορφυρέη; Fr. XLI. v. 2: γηράλαιοι; item in Fr. XXXVII. v. 2: ἐμμελέως, quod Bekkerus jure revocavit; et in Fr. CXXXII. nomen proprium Κίμεως: sed haec quidem conjectura incertissima est. Eodem modo in Fr. XIX. v. 6. νεόλυτον ita pronuntiandum esse videtur, ut trisyllabum sit. Nonnunquam tamen vocales in unum contractas esse videmus, ut est in Fr. XXXVIII. v. 3: διοκείν, ubi exspectaveras διοκέειν.

Contractione prorsus ita utitur, ut Jonico sermone proprium fuit. Vocales ε̄ο coalescunt sic, ut diphthongus ε̄υ fiat: sic qui Κλεόβουλος vocabatur, eum poeta appellat Κλεύβουλον, ut est in Fr. II. v. 9. et Fr. III. Simili modo Bacchum vocat Δεύνυσον Fr. II. v. 11. et Fr. XIV; at Διόνυσος legitur in Fr. XIII. Fr. LIII. v. 3. et Fr. LIV. Sic ἀνθεμύντας dicit in

Fr. LXI. v. 2. et in Fr. XCI. v. 1. *Καριενργέος*, ita enim corrigendum est, et *χαριτεῦν* pro *χαριτόεν* Fr. XLIII. si recte emendavi illum versum: similiter *φορεῦμαι* legitur in Fr. XXXVI. At in Fr. VII. v. 4 *παταγοῦσι* legitur, non *παταγεῦσι*. Vocales $\overline{o\eta}$ more Jonum contractae sunt in $\overline{\omega}$, ut est in Fr. X. *νενωμένος* et Fr. LIX. *ἐπίβωτον*. Pro *νεάνιδι* dicit poeta *νήνι* in Fr. XV. v. 3: verissima est enim haec Seidleri conjectura. Pro *ἱερόν* dicit *ἱρόν*, si recte sanavi verba corruptissima, in Fr. LI. v. 2. sicut in Fr. CXVIII. *ἰρωσι*. *Ἐορτήν* pro *ἑορτήν* dicit Fr. LIII. v. 2, quod jure Hermannus restituit. *Θρηκίη* in Fr. LXXIX. v. 1. et *Θρηκίην* in Fr. XLVII. revocavi pro vulgata scriptura *Θρηκίη* et *Θρηκίην*; sed *Θρηκίης* recte dictum est in versu elegiaco Fr. LXXI, quod ibi metrum requirebat. \ Diphthongos more Jonum dirimit in quibusdam vocibus, ut *παῖς* legitur Fr. XIX. v. 13. et *παῖδι* in Fr. XVI. v. 3. et in Fr. VII. v. 1. *Ποσιδηίων*. In Fr. IX. v. 2. recte me emendavisse existimo *κοῖλώτερα*, quae verbi forma, etsi a Grammaticis fere tribui solet Aeolensibus, nequaquam ab indole sermonis Jonici abhorret.

Crasis usus rarus fuisse videtur, ut solet apud Jones: sic in Fr. II. v. 1: *ῶναξ* legitur et in Fr. XCIII. v. 1: *Ἰβραννέ*, si recte illum locum emendavi; sic *κοῦ* et *κοῦκ* legitur in Fr. LXXXVIII. v. 1. et LXXXIX. v. 1. et 2; sic *τῶκινάκη* et, ut videtur, *τῆστραπῆ* dicit Anacreon Fr. CXXV; sic saepius in his reliquiis a me restitutum est *δηῦτε*, contractum illud quidem ex *δη* et *αῦτε*, ut est in Fr. XV. v. 1. Fr. XVII. v. 1. Fr. XLV. v. 1. Fr. LX. Fr. LXII. v. 6. et v. 7. Fr. LXVII. Fr. LXXXIX. v. 1. Fr. XCI. v. 2: in quibus locis olim corrupte *δεῦτε*, *δητα* vel *δῶτε* legebatur: et haec quidem crasis Anacreonti

communis fuit cum Doriensibus et Aeolensibus poetis lyricis. In Fr. XLI. v. 6. synecphonesis potius, quam crasis locum habere videtur: *μη̄ ἀναβῆναι*; eademque admittenda esse videtur in Fr. XVI. v. 3:

Κωμάζων παιδὶ ἀβροῆ.

quamquam non negaverim etiam ῖ dativi ab Anacreonte elidi potuisse, ut factum est non semel in carminibus Homericis. Memorabilis est versus in Fr. XXI. ubi id genus elisionis ab Anacreonte adhibitum est, quod a sermone antiquiorum poetarum segregatum videtur, sed ab Atticis magnopere frequentatum est: ibi enim legitur:

Ἐκ ποταμοῦ πανέρομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

Hiatum, quoniam nihil tulit, quod hiulcum erat aut asperius sonabat, raro et non nisi in longa vocali, quae corripienda est, admisisse videtur: ut est in versu elegiaco Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων.

et in versu logaoedico Fr. LXXII:

Βούλεται ἀπεροπὸς γὰρ ἡμῖν εἶναι.

Diphthongos sequente littera vocali corripit in media voce, ut est Fr. I. v. 4:

Ἦ κον οὖν ἐπὶ Ληθαίου,

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρός θυμόν· ὅμως γέ μιν ὡς ἀδοιάστως.

et Fr. LIX:

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γέιτονας ποιήσεις.

Fortasse etiam in Fr. VIII. v. 1. scribendum est:

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθείης.

Brevem syllabam ante mutam cum liquida aliquoties corripit, ut est in Fr. LXXXII:

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἐλατὰ τανταλίζει.

et in Fr. LXXXIX. v. 1:

Πῶλε Θρηνη, τὲ δὴ με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα.

et in Fr. LXXI:

Οὐκέτι Θρηνηὶς παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Kalòs morem Epicorum secutus semper prima syllaba producta dicit, ut est in Fr. XX:

Σιμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτιδ' ἔχοντα καλήν.

et in Fr. LXII. v. 11:

Ἄλλὰ καλοῖς

Ἐποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

et in Fr. LXXV:

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

et ut videtur, etiam in Fr. LXXIX v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Neque vero Anacreon ubique tenerum illum et expoliturum Ionicum sermonem usurpat, sed illius suavitati delicatae admiscet in quibusdam carminibus horridam Doricae dialecti gravitatem. Prudenter enim ea verba easque verborum formas eligit, quae institutae sententiae convenient; illa autem carmina, in quibus Doricae dialecti vestigia deprehendi, aliena sunt a levitate amatoria, et cum serii sint argumenti, tum et severitatem modorum (Doricae autem harmoniae ea adaptata fuisse, supra suspicatus sum), et verborum gravitatem requirunt. Magna autem est dignitas Dorici sermonis, qui quoniam Dorienses antiquitatis mores tenacissime servabant, asperior erat et os vastius diducebat. Sed tamen eo temperate utitur Anacreon, sedulo cavens, ne nimio asperorum verborum concursu laevitas orationis contaminetur. Et αἰχμῶν quidem dicit in Fr. XXVIII. μεναιχμῶν Fr. LXXIV. ἀδυμελές Fr. LXVI. ἀπεροπός Fr. LXXVII. κούρα Fr. LXXX; denique in Fr. LXXXII: δάφνα χλωρῆ τ' ἐλαία.

Haec habui, quae commentationi, quae est de Anacreontis carminum reliquiis, praemunienda putarem: quae etsi maxima ex parte levia sunt atque minuta, non tamen prorsus inutilia esse existimo: ex his enim apparebit, quanto intervallo hae integrorum carminum reliquiae et cantiunculae istae, quas vulgus summo poetae tribuere solet, discretæ sint atque interseptæ.

Fr. I.

Γουνοῦμαί σ', ἔλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν·
Ἡ κου νῦν ἐπὶ Αἰθαίου
3. Δίνης εἶ, θεοκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

Hoc carmen legitur apud Scholiastam Hephaestionis p. 125, omisso poetae nomine; sed Anacreontis esse dicit Hephaestion, qui eo loco, quem modo commemoravi, partem carminis servavit: Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτικὸς, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾄσμα,

Γουνοῦμαί σ', Ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν

καὶ τὰ ἐξῆς. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ᾄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἢ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Unde etiam id cognoscimus, primum hoc fuisse carmen in

antiquis editionibus Anacreontis. Tertium et octavum versum Scholiasta Hephaestionis rursus proponit: Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἐφθήμερῆς (scribendum est: ἀντισπαστικὸν ἐφθ.), οἷον τὸ τρίτον· Λέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον· Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Magnopere autem ii a vero aberrant, qui integrum esse carmen opinantur: partem enim esse carminis et Hephaestion non obscure significat, et ipsa sententia, quae imperfecta est, satis superque arguit.

Versus tertius legitur etiam apud Eustathium ad Hom. Iliad. φ, v. 470 p. 1247. 9. ed. Roman: Ἀνακρέων οὖν φησι μεταλαβῶν· Λέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν. et apud Scholiastam ad eundem versum: Πότνια ἢ δεσπότις· μεταβυλῶν δὲ Ἀνακρέων φησιν· Λέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.

Versus quartus apud Scholiastam Hephaestionis eo loco, quem dixi, sic scribitur: Ἴκου νῦν ἐπὶ Αθηθαίου; supra Hephaestion utitur eodem versu p. 8: Ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος·

Ἴκου νῦν ἐπὶ Αθηθαίου.

docet enim illo loco diphthongos $\bar{o}i$ et $\bar{a}i$ a poetis aliquoties corripī: ibi autem plures codices (B. H. N. apud Gaisfordium) et edit. Florentina οἴκου pro ἴκου scriptum habent, alius codex (C.) ἦκου. Vitiata autem esse haec verba facile quilibet animadverterit, qui accuratius cognoverit Anacreontis orationem; is enim verba ita collocare, orationem ita formare atque fingere solet, ut nihil sit hiulcum, nihil asperum, nihil denique inconditum, sed omnia coagmentata, laevia, composita; hic vero membra sunt abrupta et rudia; dixisset enim poeta:

Ἴκου νῦν ἐπὶ Αθηθαίου
 Δίνοι, θροεοκαρδίων δ'
 Ἄνδρῶν ἐγκαθόρα πόλι.

Atque ne hoc quidem satis apte dictum est: ἰκοῦ ἐπὶ
 Ἀθηναίου δίνησι, ubi potius requirebatur: ἰκοῦ ἐπὶ Ἀθη-
 ναίου δίνας. Scripsi vix littera mutata:

Ἦ κοῦ νῦν ἐπὶ Ἀθηναίου
 Δίνης εἶ.

Sic enim Graeci solent in Deorum numine invocando
 loqui, ut Hipponax apud Aristoph. Ran. v. 659. et
 Scholiastam ad illum versum:

Ἄπολλον, ὃς ποῦ Δῆλον ἢ Πύθων' ἔχεις
 Ἦ Νάξον, ἢ Μίλητον, ἢ θεῖαν Κλάρον
 Ἴκου καθ' ἑῶ', ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Dianam autem apud Lethaeum flumen commorari
 poeta dicit, quia Magnesia, quam urbem ille amnis
 praeterfluebat, sanctissime colebatur. Illam urbem
 non procul a Lethaeo sitam esse docet Strabo L. XIV.
 c. 1. p. 643. A. ed. Casaub. Πρώτη δ' ἐστὶν ἐξ Ἐφέσου
 Μαγνησία, πόλις Αἰολίς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαιάνδρω·
 (supra p. 636. C. dixerat: Ἐπέροκειται δὲ Μαγνησία ἢ
 πρὸς Μαιάνδρω, Μαγνήτων ἀποικία τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ
 Κρητῶν, περὶ ἧς αὐτίκα ἐροῦμεν. Stephanus Byzantinus:
 Μαγνησία· πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρω· Livius L. XXXVII.
 45: „Sub idem fere tempus et ab Trallibus, et a
 Magnesia, quae super Maeandrum est, et ab Epheso
 legati ad dēdendas urbes venerunt.“) πλησίον γὰρ αὐτοῦ
 ἴδρυνται· πολὺ δὲ πλησιαίτερον ὁ Ἀθηναῖος ἐμβάλλων εἰς
 τὸν Μαιάνδρον, τὴν δ' ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ Πακτύου τοῦ
 τῶν Ἐφεσίων ὄρους. Et Lethaeum Nicander apud Athe-
 naeum L. XV. p. 683. C. appellat Magnetem:

Ἀθηναίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασι εὐθαλέουσα.

Huc adde Pausaniam L. X. c. 32. 4: Ἔστι δὲ καὶ τοῖς
 ἐπὶ ποταμῷ Ἀθηναίῳ Μάγνησιν Ἰλαι καλούμενον χωρίον·
 ἐνταῦθα Ἀπόλλωνι ἀνεῖται σπήλαιον, μεγέθους μὲν εἵνεκα
 οὐ πολλοῦ θαύματος. Quamquam eo tempore, quo
 vixit Anacreon, utrum Lethaeo an Maeandro propior

fuerit Magnesia, ignoramus. Postea enim urbis sedem in alium locum translata esse auctor est Strabo L. XIV. p. 643: Ἐνταῦθα δ' ἦν καὶ τὸ τῆς Δινδυμῆνης ἱερόν μητρὸς θεῶν· ἱερᾶσθαι δ' αὐτὸ τὴν Θεμιστοκλέους γυναικα, οἱ δὲ θυγατέρα παραδιδόασιν· νῦν δ' οὐκ ἔστι τὸ ἱερόν, διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετακίσθαι τόπον. Veri tamen similius esse puto antiquitus Magnesiani propiorem fuisse Lethaeo quam Maeandro. Dianae autem fanum in illa recentiore urbe fuit artificiosissime aedificatum. Strabo eo loco, quem modo nominavi, sic pergit: Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρονῆνης ἱερόν ἐστὶν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν μεγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων λείπεται τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ' εὐρυθυμίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ σηκοῦ πολὺ διαφέρει. καὶ τῷ μεγέθει ὑπεραίρει πάντας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ καὶ τοῦ ἐν Διδύμοις.

Versu quinto apud Scholiastam Hephaestionis legitur *θεοκαρδίων*, quod vix idonea ratione explicari potest; apud Turnebum *θεραυκαρδίων* scribitur, quod ex emendatione profectum esse veri simillimum est: non dubito quin poeta scripserit *θεοκαρδίων*, quomodo apud Ursinum quoque hunc versum scriptum esse, postea comperi. *Θεοκάρδιος* autem verbum recte est factum a poeta atque novatum, sicut *θεόμητις* et similia: et quodammodo potest componi cum adjectivo *πετροκάρδιος*, quo usus est Nicetas Eugenianus L. II. v. 253:

Ἄφ' οὗ γὰρ εἶδον ἔξετοξεύθην τάλας·

Ἄει δέ μοι σὺ πετροκάρδιος μένεις.

Θεοκάρδιος autem idem fere significat quod *θεόφρων*: quo verbo usus est auctor cyclicae Thebaidis apud Athenaeum L. XI. p. 465:

Αὐτὰρ ὁ διογενὴς ἥρως Ξανθὸς Πολυνείκης
 Πρῶτα μὲν Οἰδίποδι καλήν παρέθηκε τράπεζαν.
 Ἀργυρέην Κάδμοιο θεόφρονος.

Quem versum respicit Hesychius: Θεόφρονος· θείου.
 Eo autem nomine poeta ipsos Magnesiae incolas, quoniam summa sanctitate Dianam colebant, appellare videtur: quamquam utrum haec de Magnetibus an de aliis quibusdam dicantur, non satis certo dijudicari potest.

Versu sexto quod vulgo scribebatur ἐγκαθόρα, mutavi in ἐσκαθόρα: ἐγκαθορᾶν enim ut aptum sit huic loco, nullo pacto efficies: ἐσκαθορᾶν autem etsi nusquam me legere memini, firmatur verbis simili ratione factis, ut εἰσκαταβαίνειν, εἰσκαταδύνειν, aliis.

Fr. II.

ᾠναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως,
 Καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
 Συμπαίξουσιν· ἐπιστρέφει δ'

5. Ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων·
 Γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενῆς
 Ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
 Εὐχολῆς ἐπακούειν·

Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενοῦ
 10. Σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
 ᾠ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Hoc carmen legitur apud Dionem Chrysostomum Orat. II. p. 31: Μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὡςπερ ὁ Ἰώνων ποιητῆς Ἀνακρέων· ᾠναξ —

Versu primo in editione Veneta ὦ δαμάλης Ἔρωις scribitur, quod homines doctos in errorem induxit, ut crederent carmen venustissimum in Amorem scriptum esse. Solus Emperius perspexit, poetam invocare Bacchi opem, ut propitius Cleobuli amorem sibi conciliet: Baccho autem optime conveniunt ea, quae hoc carmine primo leguntur:

ὦ Νυμφαί, ὦ δαμάλης Ἔρωις
Καὶ Νύμφαι νυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαλῶσιν.

quibuscum comparas Sophoclis versus in Oedipo regis 1098:

Εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναιῶν ἐπ' ἄκρων ὀρέων εἴρημα
δέξασθ' ἔκ του
Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαλῶσει.

Et jure Anacreon Bacchum implorat, deum si quem alium aptum ad amicitiae vinculum contrahendum, ut dicit Athenaeo L. V. p. 185. B: Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἐλκυστικὸν παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. Vocem δαμάλης solus Hesychius servavit: Δαμάλ· τὸ Ἔρωτα ἦτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον· quae sic emendanda esse videntur: Δαμάλης· τὸν Ἔρωτα ἦτοι δαμ. ἢ ἀγ.: neque enim dubito, quin is ipsum hunc Anacreontis versum respexerit: cognatum autem verbum est δαμαλίζω, quo Pindarus Pyth. V. v. 112:

Μὴ φθινοπωρὸς ἀνέμων
Χειμερῖα καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.

et Euripides in Hippolyto v. 230. usi sunt:

Δέσποινα ἄλλας Ἀρτεμι λίμνης,
Καὶ γυμνασίων τῶν ἵπποκρότων,
Εἶθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.

Versum tertium Aelianus Histor. Animal. L. IV. c. 2. intellexisse videtur, cum dicit: Ὡσπεροῦν τῆ

Ἀφροδίτην ὁ Τήιος ἡμῖν Ἀνακρέων ᾄδει, πορφυρῆν που λέγων.

Versu quarto apud Dionem vulgo scribitur: συμπαίζουσ³: recte edit. Veneta: συμπαίζουσιν; quod deinde olim legebatur: ἐπιστρέφεται ὑψηλῶν homines docti jure mutaverunt in ἐπιστρέφει δ' ὑψ.

Versu quinto apud Dionem legitur: ὄρεων κορυφάς: recte Barnesius haec verba transposuit: neque enim Anacreon in hoc loco Glyconeī admisisse videtur anapaestum pro iambo.

Versu sexto poeta fortasse scripserat:

Κεχαρισμένως δ'

Εὐχολῆς ὑπακούειν.

Photius p. 106. 3: Κεχαρισμένως· εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν. Cf. etiam Phrynichum in Bekkeri Anecdosis T. I. p. 44. 30: Κεχαρισμένως θύειν· τὸ μετὰ χάριτός τινος καὶ εὐφροσύνης. Ὑπακούειν autem verbum est aptissimum in deorum numine invocando. Aristophanes in Nubibus v. 269:

Ἐλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι τῶδ' εἰς ἐπίδειξιν·
Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἰεραῖς χιονοβλήτοισι κά-
θησθε,

Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἰερὸν χορὸν ἴστατε
Νύμφαις

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε
πρόχουσι,

Ἡ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος·
Ὑπακούσατε δεξιάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἰεροῖσι χαρεῖσαι.

Versu nono pro γένου scripsi γενοῦ; fortasse praestet γενεῦ. Cleobulus autem ille puer fuit eximia pulcritudine apud Polycratem tyrannum, cujus amore vehementissime exarserat Anacreon, ut ipse in Fr. III. fatetur:

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐροῶ,
Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεῦβουλον δὲ διοςκέω.

Quantis laudibus illius pulcritudinem celebraverit, Maximus Tyrius docet VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. maj.) Ἡ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἡθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινῆ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμερδίου κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας· ἀλλὰ κὰν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα. Idem XXI. p. 218. ed. min. (XXXVII. p. 439. ed. maj.) Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίσις Πολυκράτη ἠμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοῦς Βαθύλλου καὶ ἀδὴν Ἰωνικὴν. ubi scribendum esse existimo: ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην. Smerdien enim Anacreon propter insignem comae pulcritudinem eximiis celebraverat laudibus, (Maximus Tyrius eo loco, quem modo adscripsi: μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμερδίου κόμης.) sed Polycrates aemulus Anacreontis ei caesariem detonderi jussit: vide quae infra ad Fr. XLVI. dicentur. Cleobulum autem istum infantem Anacreon, vino plenus, obruerat maledictis, ita ut nutrix ejus voveret, ut post summo praeconio ornaret eum, cui gravissimum convicium fecisset: si vera Maximus Tyrius refert XI. p. 116. ed. minor. Dav. (XXVII. p. 321. ed. maj.) Τοιαύτην φασὶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον τὸν Τηίον ποιητὴν δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι. Ἐν τῇ τῶν Ἰώνων ἀγορᾷ ἐν Πανιωνίῳ ἐκόμιζε τιτθὴ βρέφος· ὃ δὲ Ἀνακρέων βαδίζων, μεθύων, ἄκων, ἐστεφανωμένος, σφαλλόμενος, ὠθεῖ τὴν τιτθὴν σὺν τῷ βρέφει (lego: σφαλλόμενος, ἄκων ὠθεῖ τὴν τιτθὴν: satis enim superque manifestum est, ἄκων suo loco motum esse:) καὶ τι καὶ εἰς τὸ παιδίον ἀπέροψε βλάβημον ἔπος· ἡ δὲ γυνὴ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐχαλέπηγε τῷ Ἀνακρέοντι, ἐπεύξατο δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον ὑβριστὴν ἄνθρωπον τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ἐπαινέσαι ποτὲ τὸ παιδίον, ὅσα νῦν ἐπηράσατο. Τελεῖ ταῦτα ὁ θεός· τὸ γὰρ παιδίον ἐκεῖνο δὴ

αὐξηθὲν γίνεται Κλεόβουλος ὁ ὠραιότατος, καὶ ἀντὶ μικρᾶς ἀρᾶς ἔδωκεν ὁ Ἀνακρέων Κλεοβούλῳ δίκην δι' ἐπαίνων πολλῶν. Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς τήμερον κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα ἐκεῖνον δοῦναι δίκην τῷ ἔρωτι αὐτοῦς ἐκόντας γλώττης ἀδίκου;

Versus undecimus vulgo apud Dionem sic scribitur: ᾠδ' οὐ νῦν σε δέχασθαι: codex regius: ᾠδ' εὖ νῦν σε δέχασθαι. Praeclare vidit Emperius in hoc tam depravato versu ipsius Bacchi nomen latere, sed non assecutus est eam nominis formam, qua Anacreontem usum esse et metri ratio et illius codicis scriptura arguit: scripsisse enim poetam censeo:

ὦ Δεύνυσε, δέχασθαι.

Hanc autem formam etiam alibi ipsum Anacreontem usurpavisse cognoscimus ex Etymolog. M. p. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον, τοῦ ἰτραπέντος εἰς εὖ γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσιν, καὶ συναίρεσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος. ἔνιοι δὲ αὐτὸν Δεύνυσον ὀνομάζεσθαι φασιν, ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Ἰνδῶν φωνὴν δεῦνος ὁ βασιλεύς. His similia leguntur in Etymologo Gudiano p. 139. sed omissis Anacreontis verbis. Conferas etiam Zonaram: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος.

Carmen hoc Sami ab Anacreonte compositum esse, cum ex eo apparet, quod Cleobuli mentio fit, quem apud Polycratem vixisse supra vidimus, tum confirmatur eo, quod Bacchum appellavit Δεύνυσον, quae nominis forma Samiis propria fuit. Ceterum integrum esse carmen credo, quamvis non inepte aliquis conjiciat, sequens fragmentum, cum tanta sit argumenti similitudo, partem hujus carminis esse.

Fr. III.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
 Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι,
 Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

Hi versus leguntur apud Herodianum περὶ σχημάτων in Villoisoni Anecd. T. II. p. 93: Περὶ πολυπτώτου — ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα καὶ παρὰ τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ Ἀνακρέοντι· καὶ παρὰ μὲν οὖν Ἀρχιλόχῳ — παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι· Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ, Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι, Κλεύβουλον δὲ διῦδεῖν ἐπιποθῶ. Haec sic leguntur in Dindorfii editione p. 57: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν·

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
 Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι,
 Κλεύβουλον δ' ἰδέειν ποθέω.

Versu primo in codice A: scribitur ἐγὼ γερωῖ.

Versu secundo possit aliquis conjicere legendum esse:

Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι.

quod verbum cum dativo copulatum est in Orphei Argonauticis v. 935:

Φρουραῖς τ' ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.

Sed nihil mutandum est: compares quod infra legitur Fr. LXXXIX:

Ἐρῶ τε δηῦτέ κοῦκ ἐρῶ,
 Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

Versu tertio legitur in Cod. B: δὲ διῦδεῖν ἐπιποθῶ. Corruptissime in codice A: διὸς κνέων et in Codd. C. D: δὲ διοσκνέω. Ex his verae lectionis corruptelis recte mihi videor correxisse Anacreontis versum:

Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

Hujus verbi vestigium in solo Hesychio reperimus,

apud quem haec leguntur: Διόσκειν (verius videtur esse διοσκεῖν:) διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλοντα· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ· καὶ τὸ διαπολέσαι καὶ τὸ διαφθεῖραι. Est igitur διοσκεῖν oculis huc illuc spectare, oculis intentis aliquid investigare. Quod in Villoisoni codice legitur: διυδεῖν ἐπιποθῶ interpretatio est hujus ipsius verbi διοσκεῖω. Quos eodem loco Archilochi versus adscripsit Herodianus, ii fortasse sic sunt corrigendi:

*Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλω δὲ πάντ' ἀνεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.*

Fr. IV.

ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
Δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κλύεις,
Οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς ἠνιοχεύεις.

Hos versus servavit Athenaeus L. XIII. p. 564.

D: Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησὶν; ὦ παῖ, παρθένιον βλ. Fortasse hoc quoque carmine Cleobuli venustas celebratur: praecipuis enim laudibus ejus oculos Anacreon decoraverat, ut cognoscimus ex Maximo Tyrio VIII. p. 96. ed. min. Dav. (XXIV. p. 297. ed. major.) Μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν.

Versu primo in codice C. pro βλέπων male scribitur βλέπουσα.

Versus secundus in libris sic legitur:

Δίξημαί σε, σὺ δ' οὐκ ἀκτεῖς

quod Erfurdcius, Buttmannus et Boekhius de metris Pindari p. 228. correxerunt ita, ut οὐ κλύεις scriberent.

Sed nescio an aliud quid poeta scripserit, quamquam quale id fuerit, frustra investigavi.

Fr. V.

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
 Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
 ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἠβᾶς.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C: Εἰπόντος δ' ἐπὶ τούτοις Αἰμιλιανοῦ, Ἄλλὰ μὴν, ὃ ἑταῖρε Μασούριε, πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν ἐννοίᾳ γίνομαι, μουσικῆς ὡν ἐραστής, περὶ τῆς μαγάδιδος καλουμένης, πότερον αὐλῶν εἶδος ἢ κιθάρας ἐστίν· ὁ μὲν γὰρ ἠδιστος Ἀνακρέων λέγει που·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
 Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων,
 ὦ Λεύκασπι· σὺ δ' ἠβᾶς.

Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν Ὀμφάλῃ ὡς περὶ αὐλῶν λέγει διὰ τούτων·

Λυδὸς τε μάγαδις αὐλὸς ἠγείσθω βοῆς.

Et iidem repetuntur p. 635. C: Διαποροῦσι δὲ ἔτιοι ὅπως τῆς μαγάδιδος οὐκ οὔσης κατὰ Ἀνακρέοντα, ὅψε γὰρ ποτε τὰ πολύχορδα ὀφθῆναι, μνημονεύων αὐτῆς ὁ Ἀνακρέων λέγει·

Ψάλλω δ' εἴκοσι
 Χορδαῖσιν μάγαδιν ἔχων
 ὦ Λεύκασπι.

Καὶ ὁ μὲν Ποσειδώνιος φησι τριῶν μελωδιῶν αὐτὸν μνημονεύειν, Φρυγίου τε καὶ Δωρίου καὶ Λυδίου· ταύταις γὰρ μόναις τὸν Ἀνακρέοντα κεχρησθαι· ὧν ἐπιτὰ χορδαῖς ἐκάστης περαινομένης εἰκότως φάναι ψάλλειν αὐτὸν εἴκοσι χορδαῖς, τῷ ἀρτίῳ χρησάμενον ἀριθμῷ τὴν μίαν ἀφελόντα· ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον

εὐρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ineptam Posidonii explicationem jure redarguit Boeckhius de metris Pindari L. III. c. 11. docens qua ratione Anacreon magadin viginti chordas habere dixerit; disserit autem cum alia, tum haec p. 263: „Atque hinc jam colligitur, qualis fuerit Anacreontis magadis chordarum viginti. Quum enim ex integris duabus diapason nunquam existere viginti chordae possint, neque ex tribus sive octachordis sive heptachordis, nihil jam reliquum est, nisi hoc. Finge tibi instrumentum factum ex binis heptachordis tono interposito disjunctis, utroque composito ex binis tetrachordis conjunctis, divisis per terna genera, diatonum, chroma, harmoniam, sed omissis exharmoniiis chordis iis, quae non sunt in diatono: quemadmodum factum esse antiquis temporibus, supra demonstratum est: praeterea vero, quod assumptus inter bina heptachorda tonus est, natum inde tetrachordum disjunctum rursus per ea, quae dixi genera, divide: unde ortae novae chordae sua rursus in altero heptachordo designetur chorda diapason consonans. Ita haec fere fuerit magadis Anacreontica, exempli causa in Dorio:“ et quae sequuntur. Sed in eo non videtur Boeckhio assentiendum esse, quod tibiam, quae magadis appellata fuit, simul acutum et gravem sonum edidisse censuit: quamquam eadem fuit sententia Tryphonis apud Athenaeum L. XIV. p. 634. E: Τρύφων δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως: „Ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς“ καὶ πάλιν „Μάγαδις ἐν ταῦτῳ ὄξυν' καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἀναξανδριδῆς ἐν Ὀπλομάχῳ φησί·

Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν.“

His similia leguntur supra in Athenaeo L. IV. p. 182. D. Sed ille qui loquitur apud Anaxandridem nihil aliud dicit, quam se una et acutam et gravem tibiam inflare:

tibicines enim duabus tibiis uti solebant, quibus sonorum vicissitudo exprimeretur.

Versum primum, qui in utroque Athenaei loco sic scriptus legitur, ψάλλω δ' εἴκοσι, supplevi hoc modo:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην

Magadin autem Lydiam ab Anacreonte esse appellatam confirmatur quodammodo Athenaei verbis, quae leguntur L. XIV. p. 634. F: Ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὔρημα. A Lydis enim magadis potissimum usurpabatur: hinc Jon dixit in Omphale apud Athenaeum L. XIV. p. 634. C. et F:

Ἄλλ' εἶα, Λυδαὶ ψαλτρίαι παλαιητεῶν
 Ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσαιε,
 Λυδὸς τε μάγαδις ἀδλὸς ἠγέτωθω βοῆς.

utrumque enim fragmentum conjungendum esse censeo.

Omphale autem Herculem hospitaliter excipiens concentum et citharae et tibiae (utraque enim communi nomine magadis appellabatur) requirit. Conferas etiam Diogenis tragici versus apud Athenaeum L. XIV. p. 636. A:

Κλύω δὲ Λυδίας Βακτρίας τε παρθένους
 Ποταμῶ παροίκους Ἀλυῖ, Τιωλίαν θεὸν
 Δαφρόσκιον κατ' ἄλλος Ἀρτεμιν σέβειν
 Ψαλμοῖς χοροῦσας μάγαδιν.

Sicut etiam pectis, quae non diversa a magadide fuisse videtur, appellata est Lydia, ut a Sophocle in Mysis apud Athenaeum L. XIV. p. 635. C:

Πολὺς δὲ Φοῦξ τρίγωνος, ἀντίπαστά τε
 Λυδῆς ἐφύμνει πήκτιδος συγχορδία.

Compares Pindari quoque versus apud Athenaeum eodem loco, quem dixi: Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρειν τῇ παρὰ Λυδοῖς πήκτιδι τὸν βάρβιτον:

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποτ' ὁ Λέσβιος εὔρε
 Πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
 Ψαλμὸν ἀντιφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Sopater dixit in *Mystis* apud *Athenaeum* L. IV. p. 183. B:

Πηκτὶς δὲ Μούσῃ γαυριῶσα βαρβάρῳ
 Δίχορδος εἰς τὴν χεῖρά πως κατεστάθη.

Quamquam magadis etiam Lesbē in usu fuit, ut cognoscimus ex Euphorionis verbis, quae leguntur apud *Athenaeum* L. XIV. p. 635. A: *Εὐφορίων* δ' ἐν τῷ περὶ Ἴσθμίων παλαιὸν μὲν φησι τὸ ὄργανον εἶναι τὴν μάγαδιν, μετασκευασθῆναι δ' ὀψέ ποτε καὶ σαμβύκην μετονομασθῆναι. πλείστον δ' εἶναι τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν Μιτυλήνῃ, ὡς καὶ μίαν τῶν Μουσῶν ἔχουσαν αὐτὸ ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ποιηθῆναι ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ. Hinc repetendum videtur, quod quidam Sappho pectidem invenisse dixerunt, ut *Menaechmus* eodem *Athenaei* loco: *Μέναιχος* δ' ἐν τοῖς περὶ τεχνιτῶν τὴν πηκτίδα, ἣν τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ μαγάδι (scripserat aut μαγάδιδι aut μαγάδῃ), *Σαπφώ* φησιν εὔρεῖν. Sed falso. Alii magadin a Thrace quodam nomen traxisse ferebant, ut *Duris* refert apud *Athenaeum* L. XIV. p. 636. F: *Δοῦρις* δ' ἐν τῷ περὶ τραγωδίας ὠνομάσθαι φησὶ τὴν μάγαδιν ἀπὸ *Μάγδιος* Θρακὸς γένος.

Versu secundo recte *Dindorfius* χορδαῖσιν pro χορδαῖσι restituit: utroque autem *Athenaei* loco μάγαδιν legitur: at vero *Anacreon* scripserat μαγάδην. Et hanc scripturam confirmat *Pollux*, qui L. IV. 61. haec dicit: *Μαγάδην* δ' ὀνομάζει μὲν Ἄνακρέων: sic enim recte in codicibus scribitur. *Xenophon* quidem in *Anabasi* L. VII. 7: Μετὰ δὲ ταῦτα εἰσῆλθον κέρασί τε οἷοις σημαίνουσιν ἀυλοῦντες καὶ σάλπιγξιν ὠμοβοῦναις θυθμούς τε καὶ οἰονεὶ μαγάδι σαλπίζοντες: nescio an μαγάδῃ scripserit: apud *Athenaeum*, qui L. IV. p. 151. E.

Xenophontis loco utitur, in edit. V. scribitur *μαγάδην*. Valde enim suspectus est mihi dativus *μαγάδι*, qui legitur apud Athenaeum L. XIV. p. 634. F. p. 635. B. p. 636. E. nominativus enim *μαγάς* non alibi reperitur, quam in Epitome Athenaei L. XIV. p. 634. F. et in Cyrilli lexico apud Schowium Hesych. p. 514: *Μαγάς· σανὶς τειράγωνος, ὑπόκουφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς νευρὰς καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον*. Formam *μαγάδην* confirmat quodammodo Hesychii glossa: *Μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι ἢ ὄργανον ψαλτικόν· ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν (μαγαδίζειν) λέγουσιν*. *Ἰων Ὀμφάλη· Μαγάδης αὐλὸς ἠγείσθω βοῆς· ἀντὶ τοῦ συνάδων τῇ μαγάδῃ*. Ita Codex Venetus scribit: vulgo *μαγάδι* legebatur.

Versu tertio in Athenaei loco priore in Cod. B. *συδηβαῖς* legitur, in P. *σὺ δ' ἠβαῖς*. Leucaspis autem ille puer pulcher fuit, ut opinor, quem Anacreon amavisse videtur.

Fr. VI.

*Ἄλλ' ὦ τρεῖς κεκορημένε
Σμερδίη.*

Eustathius ad Odyss. L. V. p. 1542. 47. hos versiculos servavit: *Καὶ ἐν τῷ· Ἄλλ' ὦ τρεῖςκεκορημένε Σμερδίη, παρὰ Ἀνακρέοντι, ἦγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε*. Eosdem respicit, cum ad Iliad. L. VIII. p. 725. 35. sic scribit: *Ἀνακρέων δὲ τρεῖςκεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον*. Scripsi autem divisim *τρεῖς κεκορημένε*. Smerdies pulcherrimus fuit puer, cujus amore et Polycrates et Anacreon flagrabant. Illi autem puero poeta probro vertit, quod Polycrates ejus juventutis flore abusus fuerit; hoc enim carmen videtur post illud tempus scriptum esse, quo Polycrates Smerdiae comam detonderi jusserat. Sed de Smerdie plura

dicentur infra ad Fr. XLVI. Similiter autem Sappho Fr. XCI. ed. Neue exagitavit adversariam Gorgo:

*Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.*

Sic enim legendum est: nam neque in Anacreontis, neque in Sapphus versu *κεκορημένος* participium est verbi *κορέννυμι*, ut volunt, sed derivandum a verbo *κορέω*; quod verbum quid in his locis significet, docet Hesychius: *Κορέων· κορέσκων, ἐξυβολίζων*. Aptissimum autem fuit verbum *κορεῖν*, satis ambigue id significans, quod verbo proprio declarari vix potuit. Non dissimili ratione *ἐκκορεῖν* dictum est in illa cantiuncula, quae in nuptiis post hymenaeum canebatur:

Ἐκκόρει κόρην, κορώνη.

de qua dixit Hermannus in dissert. de Aeschlyli Danaidibus in Opusc. T. II. p. 327. seq. Sappho autem cum Gorgo graves inimicitias exercuit, ut docet Maximus Tyrius XXIV. *Ὅ τι γὰρ ἐκείνω Ἀλκιβιάδης καὶ Χαρμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρινα καὶ Ἀτθίς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὁ τιπερ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῦ Γοργῶ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾶ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκείνα τὰ Σωκράτους.*

Fr. VII.

*Μεῖς μὲν δὴ Ποσιδηιῶν
Ἔστηκεν, νεφέλαι δ' ὕδατι
Βαρύνονται, ἰδ' ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.*

Hi versus leguntur apud Eustathium ad Iliad. L. XV. p. 1011. 63. ed. Rom. *Ποσειδῶν δὲ τὸ συνέχον*

αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πάθους αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσι, ἀφ' ἧς καὶ οἱ ὑετοὶ πότιμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες ἀναμμα ἔχουσι· διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίουσ τροπᾶς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδηῖον ἔστηκε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι.

Versu primo recte viri docti pro Ποσειδηῖον scripserunt Ποσιδηῖον: correpta enim secunda syllaba ita dictum est, ut apud Homerum in Iliad. L. II. v. 505:

Οἱ θ' Ὑποθήβας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὅγχηστόν θ' ἱερὸν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος.

Item Sophocles dixit in Pastoribus apud Herodianum περὶ μονῆς. λέξ. p. 11:

Τειχῶν καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους
Θοῖγκους * * ἀποσεισαμένη.

Accentus autem in ultima syllaba collocandus est, ut docet Herodianus eo, quem dixi loco: Ποσειδέων δὲ παροξυτόνως παρ' Ἴωσιν λέγεται ὁ θεός, ὄξυτονηθέν το ὄνομα μῆνα δηλοῖ.

Versu secundo quod legitur μεῖς ἔστηκεν comparari potest cum Homericum in Iliad. L. XIX. v. 117:

Ἢ δ' ἐκίει φίλον υἱόν, ὃ δ' ἔρδομος ἔστηκε μεῖς.

et in Odys. IV. v. 262:

Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένοιο
Οἴκαδε νοστήσει.

nec dissimile est, quod in Odys. L. XIX. v. 518. legitur:

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη, χλωροῆς ἀηδῶν
Καλὸν ἀείδησι, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο.

Pro ὕδατι autem homines docti correxerunt ὕδει, sed mihi nihil mutandum esse videtur, etsi non habeo in promptu aliud exemplum solutae ultimae syllabae versus Glyconeï apud lyricum poetam.

Versu tertio apud Eustathium scribitur: ἄγριοι δέ, quod numerum pervertit: scripsi igitur: ἰδ' ἄγριοι. Et ἰδὲ quidem a poeta, qui saepius epicorum poetarum sermonem secutus est, non alienum esse videtur. Sed fortasse totum hoc carmen aliter constituendum est: nam Scholiasta ad Homeri Iliad. L. XV. v. 192. sic scriptum servavit: Ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει Ἀνακρέων· Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδηῶν ἔστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν. Scripserat igitur poeta, ut conjicio, sic:

Μεῖς μὲν δὴ Ποσειδηῶν
ἔστηκεν, νεφέλη δ' ὕδωρ
Καταρρέει, βαρὺ δ' ἄγριοι
Χειμῶνες παταγοῦσιν.

Ceterum existimo hoc initium carminis fuisse, quo poeta sodales ad vinum large bibendum adhortatur. Compares Horatianum carmen in Epodis XIII:

Horrida tempestas coelum contraxit et imbres
Nivesque deducunt Jovem: nunc mare nunc silvae
Threicio Aquilone sonant: rapiamus amici
Occasionem de die.

et quae ibi subsequuntur.

Fr. VIII.

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθίης
Βουλοίμην κέρας, οὐτ' ἔτεα
Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτησοῦ βασιλεῦσαι.

Leguntur hi versus apud Strabonem L. III. p. 151. A. ed. Casaub. Ὑπολαμβάνοι δ' ἂν τις τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας. καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα

μὲν οὕτως εἶπεν· Ἐγὼ τ' ἂν οὐτ' Ἀμαλθίης βουλοίμην
 κέρας οὔτε τὰ πενήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησοῦ βασι-
 λεῦσαι· Ἡρόδοτον δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως κατα-
 γράφαι, καλέσαντα Ἀργανθώνιον, ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ'
 ἂν τις ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος ἢ κοινότερον, οὔτε
 Ταρτησοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι. Anacreontis carmen
 respexit Plinius H. N. L. VII. c. 49: „Anacreon
 poeta Arganthonio Tartessorum regi CL tribuit annos,
 Cinyrae Cypriorum X. annis amplius, Aegimio CC.“
 Eosdem Anacreontis versus intelligit Lucianus Macrob.
 c. 10: Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων βασιλεύς, πενή-
 κοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισι δοκεῖ. Sed non est verum, quod Lucianus
 dicit, Anacreontem cum Herodoto consentire: Hero-
 dotus enim Arganthonium vixisse annos centum viginti,
 octoginta autem regnavisse refert; dicit enim L. I.
 c. 163: Ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὸν Ταρτησοῦν προσφιλέες ἐγέ-
 νοντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ταρτησίων, τῷ οὖνομα μὲν ἦν
 Ἀργανθώνιος, ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα,
 ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Quamquam in eodem
 errore, in quo Lucianus, etiam Phlegon Trallianus
 versatur, qui de Macrob. c. 4. dicit: Ἀργανθώνιος ὁ
 τῶν Ταρτησίων βασιλεύς, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Ἀνα-
 κρέων ὁ ποιητής, ἔτη ρν. Conferas etiam Censorinum
 de die natali c. 17. Arganthonii autem aetas incidit
 in id fere tempus, quod Anacreontis aetatem proxime
 praecessit.

Versu primo viri docti pro ἐγὼ τ' ἂν οὐτ' recte
 scripserunt: Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν.

Versu secundo pro vulgata lectione οὔτε τὰ Ca-
 saubonus correxit οὐτ' ἔτη, alii accuratius οὐτ' ἔτεα.

Versu tertio servavi Strabonis scripturam: πενή-
 κοντά τε καὶ ἑκατόν, ita quidem ut καὶ et ἑκατόν in pro-

nuntiando coalescant: nolui enim crasin *χήκατον*, quod visum est hominibus doctis, raram illam et inusitatam poetis ionicis inferre.

Fr. IX.

Τί μὴ πέτεαι

Συρίγγων κοιλώτερα

Στήθεα χρισάμενος μύρω;

Athenaeus Lib. XV. p. 687. E. servavit hos versus: *Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει που „Τί μὴν πέτεαι συρίγγων κοιλώτερα στήθεα χρισάμενος μύρω;“ τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστὶν ἡ καρδία ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι.*

Versu primo cum vulgo τὶ μὴν legeretur (Codex B: *τιμήν*) recte Casaubonus scripsit *τί μή*, ipsa sententia flagitante, quae qualis fuerit, Athenaeus docet eo ipso loco. Divisi autem haec verba ita, ut Glyconei restituerentur, et scripsi *κοιλώτερα* pro vulgata librorum lectione: *κοιλότερα*. *Κοῖλος* pro *κοῖλος* Aeolensibus proprium esse, grammatici perhibent. Apollonius de pronomine p. 371. B: *Ἄλλ' ἴσως ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἐστὶν, ὡς κοῖλον, πάϊς*. Idem de Syntaxi L. I. c. 2. p. 7: *Καὶ συλλαβὴ εἰς δύο μερίζεται, λέγω τὴν κυρίως συλλαβὴν, κοῖλον κόϊλον*. Choeroboscus in Theodosium apud Bekkerum ad hunc ipsum Apollonii locum p. 350: *Φαίνεται ὁ Ἡρωδιανὸς λέγων ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς, ὅτι τὸ σύνοιδα οὐκ ἔστιν Αἰολικόν, ἀλλὰ ψευδαιολικόν. αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται· οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνοιρος λέγουσι καὶ οὐ διαλύουσι τὸν δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαὶ εἰσιν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γεγόνασι. τὸ δὲ*

προίτου καὶ κοῖλου διαλύουσι καὶ λέγουσι τροῖλου καὶ κοῖλου, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὗται οὐκ εἰσὶν Αἰολικαί, ἀλλὰ κοιναί· εἰ οὖν τὸ σύνοιδα διαλύουσιν, συνόιδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστιν ἢ οἰ δίφθογγος Αἰολική. Arcadius de accentibus p. 55. 22: Τὸ δὲ κόϊλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ πάθος. Tryphon in Museo Critico T. I. I. p. 35: Διαίρεσις — τὸ δὲ πάθος ἐστὶ παρὰ τε Ἰωσι καὶ Θετταλοῖς· οἷον κοῖλον κόϊλον. Priscianus L. I. p. 563: „In hoc quoque Aeoles sequimur: sic n. illi dividentes diphthongum κόϊλον pro κοῖλον dicunt.“ Idem Partit. vers. XII. Aen. princip. p. 1226: „Hanc tamen consuetudinem habuerunt Aeoles imitantes, qui κόϊλον per divisionem dicunt pro κοῖλον et multa similiter dividunt.“ Et restitui κόϊλος pro κοῖλος in Alcaei versibus apud Athenaeum L. XIV. p. 627. B:

Θώρακὲς τε νέω λίνω κοῖλαι τε κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι.
quod etiam Seidlerus conjecit. Anacreontem autem hic κοῖλώτερα dixisse non est mirum, cum talis diaeresis non solum Aeolensibus, sed etiam Jonibus fuerit usitata.

Fr. X.

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

Hic versus legitur in Etymologo M. p. 601. 20: Νένωται· ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἦ ἀπὸ τοῦ νενόηται, ὅπερ καὶ νενοέεται Ἰωνικῶς γίγνεται· ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν· ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οἷον Ἐλένης γάμω νένωται καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἢ μετοχή· Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος· καὶ ὁ Ἄθλιος (Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων ὄροις (ᾠροις)· ἀλλὰ λέξασθαι νένωται καὶ πάλιν ὡς χρυσόονται χρυσοῦνται, οὕτω καὶ νόονται νοῦνται· Δημόκριτος· φῆνι θεὰ νοῦνται· περὶ παθῶν.

Fuit haec contractio Jonibus usitatissima; sic Herodotus L. I. c. 86. dicit: *Καὶ τὸν Κῦρον ἀκούσαντα τῶν ἐρμηνέων τὰ εἶπε Κροῖσος, μεταγνόντα τε καὶ ἐννώσαντα.* Idem IX. c. 53 dicit: *Ὁ δὲ Πανσανίης τε καὶ ὁ Εὐρυάναξ δεινὸν μὲν ἐποιεῦντο τὸ μὴ πείθεσθαι ἐκεῖνόν σφισι, δεινότερον δὲ ἔτι, κείνου ταῦτα νενωμένου, ἀπολιπεῖν τὸν λόγον τὸν Πιπανήτην.* et Theocritus XXV. v. 262:

*Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν γ' αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀρδῆκτιο παρ' ἰνίον ἔφλασα προφθᾶς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολὺρῶαπτόν τε φαρέτρην.*

Sic enim ille locus scribendus est, vulgo pessime legitur ἤλασα: in codd. est ἔφθασα et ἔφασα. Scripsi igitur ἔφλασα: nam et φλάω et θλάω dicebatur, ita supra ipse Theocritus VI. v. 147:

*Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὄχευοῆς
Τὰν ἀλγῶν, φλαξῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν· ὁ δ' αὖ πάλιν, ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάξαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.*

Sic enim corrigendum est: perverse vulgo scribitur φλασῶ et φλάσαιμι. Emendationem autem illam ἔφλασα confirmat ipse Theocritus: haec enim sequuntur v. 266:

*Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψη ὀνύχεσσιν.*

Sed ut revertar ad illam contractionem, eadem recte a Bentleio restituta est Callimacho in hymno in Jov. v. 87. modo pro ἡοῖ scribatur:

Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἡοῖ νόση.

Apollonius Rhodius L. IV. v. 1409:

*Νώσατο δ' Ὀρφεὺς
Θεῖα τέρα, στὰς δέ σφι παρηγορέεσκε λιτῆσιν.*

Conferas etiam has Hesychii glossas: *Νωσάμενος· κατανοήσας. Νώσασθαι· αἰσθῆσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Νενώμεθα· διανενοήμεθα. Νένωται· ἐν νόῳ ἔχει. Ἐνώσατο·*

διενοήθη. Et Dindorfius *νῶ* contractum ex *νόει* restituere voluit Sophocli in *Electra* v. 882 :

Ἄλλ' οὐχ ὕβρει
 Λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶ.

ubi vulgo *νῶν* legitur: sed id dici debuit *νοῖ*, ut ex *δηλόει* fit *δηλοῖ*.

Similiter Jones *νώσις* dixerunt pro *νόησις*, ut est in Timonis versibus apud Diogenem Laert. IX. 23 :

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον,
 Ὃς ῥ' ἐπὶ φαντασίας ἀπάτης ἀνελέκατο νόσεις.

itemque *νῶμα* pro *νόημα*. Hesychius *Νῶμα· νόημα, ἐνθύμημα*: usus est hac forma Empedocles apud Sextum Empiric. L. VIII. p. 512. ed. Fabric.:

Πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νόματος αἴσαν.

eademque possit videri reddenda esse Archilocho Fr. XXXIII. ed. Liebel. hoc modo: *Κάπινώμασιν δασύς* pro vulgari lectione *καὶ ἐπινοήμασιν δασύς*: nam dactylum quidem, qui ferri omnino non potest, ita removeris: sed satis mire dictum est *ἐπινοήμασιν δασύς*, quocum Homericum illud: *Λάσιον κῆρ* comparari nullo pacto potest. Scripserat vero Archilochus:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
 Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
 Ἄλλὰ μοι μικρός τις εἶη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 Ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκώς ποσσὶ, καρδίας πλέως,
 — — — — Κάπινώμασιν δασύς.

Vult enim poeta *ducem non esse grandi corpore, nec delicatulo incessu, nec cincinnis arte compositis, nec barba derasa, sed parvum, pedibus incurvatis firmiter tamen incedentem, animo plenum, crinibus incomtis* (hoc quidem excidit, sed tale quid requiritur, quod opponatur illis verbis: *Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον*) *et barba horrida*: nam *ἐπὶ γναθμοῖσι δασύς* vel simile quid postulant ea verba, quae supra erant:

οὐδ' ὑπεξυρημένον. Γναθμός autem et γνάθος etiam de exteriori parte maxillae dicitur, ut est in Eubuli versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 557. F:

Ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἰδρῶς
Ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλιώδη ποιεῖ.

Verior tamen videtur Ludovici Dindorfii, quam modo cognovi, conjectura esse:

Κατὰ κνήμησιν δασύς.

Fr. XI.

Plutarchus Moral. p. 751. A: Ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφθέγγονται τι λιμῶδες καὶ ὀδυρτικόν· οὕτως ἔρως ὁ γνήσιος ὁ παιδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιπὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθροπτον ἐν σχολαῖς φιλοσόφοις. Plutarchus sua verba Anacreontis admiscuisse videtur, nam illa quidem: οὐδέ μύρων ἀναπλέως non sunt poetae, qui hoc fere modo locutus erat:

Ἐρως παρθένιος πόθῳ
Στίλβων καὶ γεγανωμένος.

Fr. XII.

Himerius Or. XIV. 4. p. 612. ed. Wernsd. Νῦν ἔδει μοι Τηίων μελῶν· νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῆ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρώτων οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα·

Ἵβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι,
καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς

Ἔρωσι· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐραυθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδή-
περ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν
ἀρμόσας ἠπέλει τοῖς Ἔρωσι, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν
αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνα-
κρούσασθαι. Himerius ut solet. Anacreontis orationem
ita immutavit, ut discernere nequeas, quae sint
poetae, quae ipsius Himerii verba; retuli autem
huc, quia numeri Glyconeī vestigia quaedam super-
sunt, ut illud:

Ἐβριστὰ καὶ ἀτάσθαλοι.

Sunt autem haec non ex uno carmine, sed ex diver-
sis depromta. Quod apud Himerium legitur: καὶ οὐκ
εἰδότες ἔφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε: id quin corruptum
sit, non dubito. Scripsisse videtur: καὶ οὐκ εἰδότες
ἔφ' οὓς τὰ βέλη ἀγκυλώσεσθε. Verbum ἀγκυλώω
vel ἀγκυλόομαι reperitur apud Aristophanem in Avibus
v. 1180:

Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος.

et alius nescio quis poeta dixit:

Δεινὸν κεραυνὸν χερσὶν ἠγκυλωμένος.

Fr. XIII.

Κωμάσει δ',

Ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος.

Scholiasta ad Homeri Iliad. XIX. v. 21. (Ho-
meri verba sunt haec:

Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἱ' ἐπιεικὲς

Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.)

Ἐν ἑαυτῷ τὸ πρῶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν οὐκ
ἐπιδέχεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς ἂν
δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Haec ultima

verba scholistaе esse, Anacreontis sententiam interpretantis, manifestum est: pro *κωμάζει* autem scripsi *κωμάσει*: quamquam haec utrum metro Glyconeā scripta sint necne, non satis certo dici potest. Ὡς ἂν δεῖ dictum est pro *δέη*, ut est apud Aristophanem in *Ranis* v. 264:

Οὐδέποτε κωμάσομαι γὰρ
Κἂν με δεῖ, δι' ἡμέρας.

et in *Pluto* v. 216:

Ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.

Item Philetaerus dixit in *Atalanta* apud Athen. L. X. p. 416. F:

Κἂν δεῖ, τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου.

Item Menander saepius, alii. Neque enim scribendum est in his locis *δῆ*, quae Dorica esset forma; quae quidem visa est esse in his verbis Sophronis ap. Athen. L. VII. p. 306. D: Ἄ δὲ γαστήρ ὑμέων κωχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε. Sed corrupta sunt ista: scripserat enim Sophron: ὅκα τινὸς ἐδῆσθε, si quid comedetis. Dorienses enim *έδοῦμαι* more suo pro *έδομαι* dixerunt.

Fr. XIV.

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον

Δεύνυσον.

Servata haec sunt in *Etymol.* p. 259. 28: Δεύνυσος· ὁ Διώνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἐρίβρομον Δεύνυσον, τοῦ ἰ τραπέντιος εἰς ε̄ γίνεται Δεόνυσος· οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι καὶ συναιρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος Θεόδωτος. Videntur autem hae reliquiae esse versuum Glyconicorum. Carmen ipsum ex numero eorum esse

puto, quae Anacreon Sami scripsit, conferas quae dicta sunt ad Fr. II. v. 11. Ceterum Bacchum a Samiis esse cultum, cognoscimus ex iis, quae infra afferam ad Fr. LIII. Ἐρίβρομος autem Bacchus saepe appellatur, ut a Panyasi apud Athen. L. II. 36. D:

Πρῶται μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ εὐφρονες Ὠραι
Μοῖραν καὶ Διόνυσος ἑρίβρομος, οἵπερ ἔτενξαν.

Fr. XV.

Σφαίρη δηῦτέ με πορφυρέῃ
Βάλλων χρυσοκόμης Ἔρωσ
Νήνι ποικιλοσαμβάλω
Συμπαίξειν προκαλεῖται·

δ. Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XIII. p. 599. C: Ἐν τούτοις ὁ Ἐρμησιάναξ σφάλλεται συγ-
χρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ
Κῦρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάτιν
τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σαπφούσ καὶ
λέγειν τινὰς φησὶν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος
τάδε· Σφαίρη — Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει. Καὶ τὴν
Σαπφῶ δὲ πρὸς ταῦτά φησὶν εἰπεῖν·

Κεῖνον, ὃ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
Ἕγμον ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἑσθλᾶς
Τῆιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
Πρόσβυς ἀγαυός.

Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφούσ τοῦτο τὸ ᾄσμα παντὶ που δήλον.

Antiquus ille et inveteratus error Anacreontem Sapphus amore exarsisse, gravissimus est: tanto enim spatio annorum distincti fuerunt, ut illa ab hoc videri quidem, sed amari nullo modo potuerit: manifestum est igitur, illam cantiunculam, in qua Sappho Anacreontem Teium senem compellat, non esse ab ea compositam, ipsaque oratio tam prava, tam humilis, tam abjecta est, ut non possit a Sappho profecta esse: idque etiam Athenaeus intellexit: sed Anacreontis carmen utrum ab ipso compositum, an ab alio quodam confictum sit, jure dubitaveris: ambigua autem sunt Chamaeleontis verba: *Λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε.* Oratio quidem hujus carminis nec invenusta nec inelegans est: neque in numeris quidquam inest, quod jure reprehendi possit: quare ego hoc carmen Anacreonti non abjudicaverim, praesertim cum nihil insit, quod prodat, de Sappho eum locutum esse. Nihil enim aliud dicit, quam se incensum esse amore cujusdam Lesbiae puellae, quae se, quia senex sit, spernat. Id autem quidam, quibus nota erant ea, quae de Sapphus et Anacreontis amore in vulgi ore ferebantur, existimaverunt ad Sappho referendum esse: hinc confinxerunt illam cantilenam, qua Sappho Anacreontis amorem repudiare fecerunt.

Versu primo in editione Casauboni scribitur: *Σφαίρη δεῦτέ με.* corrupte codex P. (atque etiam reliqui, ut videtur) *Σφεραίρη με. δηῦτε* Seidlerus et Neuius scripserunt pro vulgato *δεῦτε*: contractum enim est ex *δη* et *αῦτε*. Deinde in codd. omnibus scribitur: *πορφύρ' ἐμβάλλον,* quod Pauwius bene correxit: *πορφυρέη βάλλον.*

Versus tertius sic in codicibus legitur: *Νῆνι* (Sic cod. A. *ννὶ* cod. P.) *ποικίλος λαμβάνω:* praeclara est Seidleri emendatio:

Νῆνι ποικιλοσαμβάλω.

Nam νεῦνις more Jonum contrahebatur in νῆνις. Conferas Etymol. M. p. 604. 5: "Ἡ παρὰ τὸ νεῦνις κατὰ συναλοιοφῆν νῆνις: uti Jones etiam νῆ pro νέη dixerunt, quod ex Samiorum annalibus profert Herodianus περὶ μονήῃ. λέξ. p. 7: Ἄλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον ἐν Σαμίων ὄροις. Τῇ δὲ νῆ τῶν Πυθογειτονίων τις τὸν φρυγτὸν ἐλάμβανε. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι.

Καὶ κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Dativi autem formam illam νῆνι satis confirmant ea, quae leguntur in Etymologo M. p. 448. 23: Θέτι καλλιπλοκάμῳ· εἴσπερ ἀπὸ τοῦ μῆτις μήτιδος μήτιδι κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ μῆτι καὶ κράσει μῆτι μακρόν, οἶον· Μῆτι τοι δρύτομος μέγ' ἀμείνων. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Θέτις, Θέτιδος, Θέτιδι καὶ Θέτι κατὰ κράσιν τῶν δύο ᾤ εἰς ἓν μακρόν καὶ νεῦνις κράσει νῆνις, νῆνιος, νῆνι καὶ κράσει νῆνι. Draco Stratonic. p. 46: Θέτι. τὸ τι μακρόν. Θέτι γὰρ καὶ κράσει τῶν δύο ᾤ εἰς ἓν μακρόν Θέτι καὶ νεῦνις, νῆνις, νῆνιος, νῆνι καὶ νῆνι. Σάμβαλον autem Aeolicum dicunt grammatici esse pro σάνδαλον: sed potius est vox a poetis communiter omnibus usurpata. Ita Sappho Aeolensis Fr. XXXVIII:

Θυρωρῶ πόδες ἐπτορόγιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεμπαρόηα.

Et Eumelus in Dorico carmine apud Pausan. L. IV. 33. 3:

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτι καταθύμιος ἐπλετο Μοῖσα
Ἄκαθαρά καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχουσα.

Et Hipponax Jon apud Tzetz. ad Lycophr. v. 855:

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι καὶ κυπασσόσκον,
Καὶ συμβάλισκα κᾶσκέρισκα καὶ χρυσοῦ
Στατηῆρας ἐξήκοντα τοῦτέρου τολχου.

Et Nonnus dixit ἀσάμβαλος L. XIV. p. 468:

Ἦν δὲ νοῆσαι
Παρθένον ἀκρήδεμνον, ἀσάμβαλον ὑπόθε πέτρης
Τρηχάλῳ πρῆῳνι περισκαίρουσαν ἐρῆπνης.

Nisi forte poeta scripserat:

Νῦν ποικιλοβαμβάλω.

hoc est *varia susurranti*, ut dicitur *ποικιλόμυθος*, *ποικιλότραυλος*. Βαμβάλειν dixit Bion III. v. 6:

*Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλεον αἰαῖ
Βάμβαλε τοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.*

Vere enim ita scripsit Valkenarius pro *λάμβανε*.

Versu quinto quod in codd. legitur *ἐστί*, homines docti correxerunt; recte quoque Barnesius pro *εὐκτιχοῦ*, ut in libris scribitur, emendavit: *ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου*.

Versu octavo Pauvius coniecit: *πρὸς δ' ἄλλον τινα χάσκει*, sed *πρὸς δ' ἄλλην τινα* dictum est pro: *πρὸς δ' ἄλλου τινος κόμην*, ut Graeci saepe solent loqui.

Fr. XVI.

*Ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν
ἀποκλάς,*

*Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἀβρωῶς
ἐρόεσσαν*

*Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παιδί
ἀβρωῇ.*

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 59. ed. Gaisf. poetae nomine non addito: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν *ιαμβικὴν ἔχον* καλεῖται *Πριάπειον*, οἶον· *Ἡρίστησα μὲν — παιδ' ἀβρωῇ· Πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τότε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Eos autem Anacreonti esse tribuendos cognoscimus ex Athenaeo L. XI. p. 472. E: Κάδος· Συμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος· Ἡρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς, Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. et L. XIV. p. 646. D.*

Ἴτριον· περμᾶτιον λεπτόν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως· Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτόν ἀποκλᾶς, Οἴνου δ' ἔπιον κάδον. et ex Polluce L. X. 70: Τούτοις δὲ προσακτέον τὰ τοῦ οἴνου ἀγγεῖα — καὶ κάδους καὶ καδίσκους· Καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον.

Versu primo in priore loco Athenaei Cod. B. et in posteriore Codd. B. P. ἠριστήσαμεν pro ἠρίστησα μὲν scribunt: in utroque loco male legitur: λεπτόν: vera est ea scriptura, quae apud Hephaestionem servata est: ἰτρίου λεπτοῦ μικρόν. Itrium enim fuit genus placentae tenue atque ob id fragile. Ipse Athenaeus loco posteriore dicit: Ἴτριον· περμᾶτιον λεπτόν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον· μνημονεύει αὐτοῦ Ἀνακρέων οὕτως — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· (v. 1092.)

Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια.

Σοφοκλῆς Ἐριδι·

Ἐγὼ δὲ πεινώδ' αὐτὸς πρὸς ἴτρια βλέπω.

Easdem placentas commemoravit Archippus in Herculis nuptiis apud Athenaeum L. XIV. p. 640. F:

Ἴτριοις ἐπιφορήμασ' ἔτ' ἄλλοις γέμουσα.

Sic enim corrigo. Ephippus in Ephebis apud Athen. L. XIV. p. 642. E:

Χόνδρος μετὰ ταῦτ' εἰςῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον·

Φοινικίνου βίζός τις ὑπανεώγνυτο,

Ἴτρια, τραγήμαθ' ἦγε, πυραμοῦς, ἄμης.

Samus autem (ibi enim hoc carmen scriptum esse existimo) insignis erat exquisitissimis placentarum generibus. Athenaeus L. XIV. p. 644. C: Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντες εἰσι πλακοῦντες Σώπαιρος ὁ φλυαχογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος μνηστῆρσι·

Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον *).

*) Hic versus ex eadem parte fabulae est depromptus, ex qua alius, qui legitur apud Athenaeum L. IV. p. 160.

Conferas Athenaeum, qui L. IV. p. 130. D. dicit: Καὶ τελευταῖαι ἐπειρήλθον ἐπιδορπίαι τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπέδόθη πᾶσι καὶ πλακοῦντες ἕκαστα γένη, Κρητικῶν καὶ τῶν σῶν, ἐταῖρε Λυγκεῦ, Σαμιακῶν καὶ Ἀττικῶν αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν περμμάτων θήκαις. Pollux L. VI. 78: Εὐδόκιμοι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες, καὶ οἱ Φιλοξένιοι, τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου τὸ εὔρημα. Plutarchus de sanitate tuenda c. 6: Ὡς ἄτοπόν ἐστι πρῶγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὐθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν ἢ Σαμίου πλακοῦντος ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Et ut itria ex melle atque sesamo conficiebantur (vide Athenaei verba supra adscripta), ita etiam Samios placentas ex sesamo et melle coxisse docet Herodotus Lib. III. c. 48: Ἐποίησαντο οἱ Σάμιοι ὄρτην, τῇ καὶ νῦν ἔτι χρέωνται κατὰ ταῦτά· νυκτὸς γὰρ ἐπιγενομένης, ὅσον χρόνον ἰκέτευον οἱ

A: Διαφόρων γὰρ οὐσῶν καὶ τῶν ἐκ Τέω μαζῶν, ὡς καὶ τῶν ἐξ Ἐρετρίας, ὡς Σώπατρος ἐν Βακχίδος μνηστῆσαι· φησὶ γὰρ·

Ἐρέτριαν ὠρηθήμεν εἰς λευκάλφιτον.

Ad eandem fabulam referendum videtur, quod legitur apud Athenaeum L. IV. p. 158. D: Ὡν καὶ Σώπατρος ὁ φάκιος παρωδὸς μέμνηται ἐν δράματι Βακχίδι λέγων οὕτως·

Οὐκ ἂν δυναλμην εἰσορῶν χαλκήλατον

Μέγαν κολοσσὸν φάκιον ἄρτον ἐσθίειν.

Neque enim credo Sopatrum peculiarem fabulam, cui nomen Bacchis fuerit, scripsisse, sed quae ex ea fabula proferuntur, (conferas Athenaeum L. IV. p. 176.

A. Σώπατρος Βακχίδι·

Καὶ τὸ μόνανλον μέλος ἤχησεν.)

ea aut ad Bacchidis procos aut ad Bacchidis nuptias referenda esse arbitror: hanc enim fabulam Athenaeus L. XIV. p. 656. E. commemorat: Δελφάκων δὲ σιτευτῶν ὁ φλυακογοράφος Σώπατρος ἐν Βακχίδος γάμῳ οὕτως·

Εἶ που κλίβατος ἦν; δέλφαξ σιτευτὸς ἔγρουξεν.

Sic enim iste versus corrigendus videtur. Bacchis autem illa videtur Samia meretrix esse, de qua dixit Athenaeus L. XIII. p. 594. 6: Διαβόητος δ' ἔταρα γέγορε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγόν· ἧς περικαλλιστάτης οὔσης ἠρόσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν, et quae sequuntur.

παῖδες, ἴστασαν χορούς παρθένων τε καὶ ἡϊθέων· ἰστάντες δὲ τοὺς χορούς, τρωκτὰ σησίμου τε καὶ μέλιτος ἐποίησαντο νόμον φέρεσθαι, ἵνα ἀρπάζοντες οἱ τῶν Κερκυραίων παῖδες ἔχοιεν τροφήν.

Pro ἀποκλᾶς in posteriore loco Athenaei omnes libri, in priore Cod. P. ἀπόκλας scribunt. Eustathius ad Hom. Odys. K. p. 1654. 14. hunc ipsum versum Anacreontis respexisse videtur: Ἀνέκαθεν φησιν ἦγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχῆ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ, κλάσας· καὶ συγκοπῆ φάς· οἶον· φάς ἔμεν ἀπτόλεμον· ὡσπερ καὶ κλᾶς φησι παρ' Ἀνακρέοντι. Conf. infra Fr. CXXI.

Versu secundo nonnulli codd. Hephaestionis et Pollucis κιάδδον scribunt. Errat autem Simmias, qui κιάδον poculum est interpretatus; nam hoc quoque loco, ut alibi, significat urceum.

Versu tertio alii codices Hephaestionis: ποδὶ ἰ ἀβροῆ, alii ποδὶν ἀβρωῶς, plerique παιδὶ ἀβροῆ: Gaisfordius scripsit παιδ' ἀβροῆ: ego satius duxi παιδὶ ἀβροῆ scribere, ut ἰ atque ᾠ coalescant, sicut est apud Aeschylum in Persis v. 852 in eodem verbo:

Ἐπαντιάζειν παιδὶ ἐμῷ πειράσομαι:

siquidem haec lectio integra est.

Fr. XVII.

Ἄρθεῖς δηῦτ' ἀπὸ Λευκάδος

Πέτρης ἐς πολὶὸν κῦμα κολυμβῶ με-
θύων ἔρωτι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ἦ, προωδὸς καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι· Ἄρθεῖς δ' ηῦτ' ἀπὸ Λ. Π. Pro δ' ηῦτ' scripsi δηῦτε. Hos ipsos Anacreontis versus intelligit

Philostratus, qui in *Imagin.* I. 15. sic scribit: Ἀλουγίδι δὲ στείλας ἑαυτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ῥόδοις ἀνθίσας ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀριάδην ὁ Διόνυσος, μεθύων τῷ ἔρωτι, φησὶ περὶ τῶν ἀκρατῶς ἐρώντων Τήιος. De Leucade autem rupe se praecipitaturum esse dicit, quoniam qui nimio flagrabant amore, illo saltu dicebantur liberari ab amoris aestu. Conferas quae ex Ptolemaeo Hephaestione refert Photius *Biblioth.* XC. p. 491. ed. Hoeschel: Τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδη ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος, ὅς ἢ Γευκάς πέτρα ἀπὸ Λευκοῦ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν, ὃς Ζακύνθιος μὲν ἦν γένος, ἀνηρέθη δ', ὡς φησιν ὁ ποιητής, ὑπ' Ἀντίφου. Τοῦτον ἰδρῦσασθαί φασιν καὶ ἱερὸν Λευκάτου Ἀπόλλωνος· τοὺς μὲν οὖν καταλλομένους ἀπὸ τῆς πέτρας παύεσθαι φασὶ τοῦ ἔρωτος. et quae sequuntur. Quamquam poeta fortasse scripserat:

Ἄρθεις δηῦτ' ἀπὸ λευκάδος

Πέτρης ἐς πολὺν κῆμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

prorsus similiter dixit Euripides in *Cyclope* v. 165:

Ὡς ἐκπιεῖν ἂν κύλικα βουλοίμην μίαν

Πάντων Κυκλώπων ἀντιδοὺς βοσκήματα,

Ῥῖψαί τ' ἐς ἄλμην λευκάδος πέτρας ἄπο,

Ἄπαξ μεθυσθεὶς καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς.

Ex eodem hoc carmine fortasse petatum est sequens fragmentum, si recte illud constitui.

FR. XVIII.

Τίς ἐρασμίνην

Τρέψας θυμὸν ἐς ἠβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν

Ὀρχεῖται;

Athenaeus L. IV. p. 177. A. hos versus servavit:

Οἶδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν

Ἀνακρέων. Τίς ἐρασμὴν τρέψας θυμὸν ἐσέβην τέρεν' ὡς ἡμίονον ὑπ' αὐλῶν ὀρχεῖται; Pro *τρέψας* in cod. P. male scribitur *θρέψας*. deinde omnes codd. *τέρεν'* ὡς ἡμίονον: quae Casaubonus verissime emendavit: *τερένων ἡμιόπων*; quam emendationem ipse Athenaeus confirmat, qui infra p. 182. C. scribit: *Εἰσὶ δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις, οἷς οὐκ οὔσιν ἐναγωνίως πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται· διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων*. Pro *αὐλῶν* in codice P. scribitur *αὐλόν*, sicut in eodem ὀρχεῖσθαι pro ὀρχεῖται. Librorum omnium scripturam: *ἐσέβην* jure mihi videor mutavisse in: *ἐς ἡβην*. Redegi autem hos versus in ejus metri formam, quo praecedentes scripti sunt: atque tetrametros choriambicos praemissa basi etiam Sappho usurpavit, sed eos, ut videtur, continuos: nam fragm. XLV. ed. Neue sic corrigendum censeo:

Ὁ μὲν πλοῦτος ἄνευ τᾶς ἀρετᾶς οὐκ ἀσινῆς πάροικος·

Ἄ δ' ἐξ ἀμφοτέρων σύγκροσις εὐδαιμονίας ἔχει ἄκρον.

quamquam haec quidem incerta sunt.

Ceterum, si conjecturam periclitari licet, Anacreon haec de Bathyllo dicit, cujus tanta sit pulcritudo, ut, si ille tibias inflet, nemo, illius venustatem admirans, saltare velit. Bathyllus puer eximia pulcritudine fuit apud Polycratem, isque ut videtur, tibi-
cinis munere fungebatur: certe id conjicias ex iis, quae Maximus Tyrius scribit XXI. p. 218. ed. minor. Davis. (XXXVII. p. 439. ed. major.) *Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίους Πολυκράτην ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Σμερδίου καὶ Κλεοβούλου κόμην καὶ αὐλοῦς Βαθύλλον καὶ ᾠδὴν Ἰωνικὴν*. Quamquam ex iis, quae Appulejus Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp dicit, Bathyllum etiam cithara cecinisse statuas: sic enim ille de statua juvenis venustissimi, quam Polycrates in templo Junonis collocaverat, disserit:

„Oppidum habet nequaquam pro gloria, sed quod fuisse amplum semiruta moenium multifariam indicant. Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundo littore, si recte recordor, viam viginti haud amplius stadiis ab oppido abest. Ibi donarium deae perquam opulentum — Vel inde ante aram Bathylli statua a Polycrate tyranno dicata, qua nihil videor effectius cognovisse. Quidam Pythagorae eam falso existimant. Adolescens est visenda pulcritudine, crinibus fronte parili separata per malas remulsis: pone autem coma prolixior interlucentem cervicem scapularum finibus obumbrat. Cervix succi plena, malae uberes, genae teretes, ac medio mento lacuna, cique prorsus citharoedicus status, Deam conspiciens, carenti similis, tunicam picturis variegatam ad pedes dejectus ipsos graecanico cingulo: chlamyda velat utrumque brachium adusque articulos palmarum: cetera decoris in striis dependent: cithara balteo caelato apta, strictim sustinetur: manus ejus tenerae, procerulae: laeva distantium digitis nervos molitur, dextra psallentis gestu pulsabulum citharae admovet, comparata percutere, cum vox in cantico interquievit: quod interim canticum videtur ore tereti semihiantibus in conatu labellis eliquare. Verum haec quidem statua esto cujuspiam puberum, qui Polycrati tyranno dilectus, Anacreonteum amicitiae gratia cantillat.“ Anacreon autem, amore incensus, multis in carminibus laudes ejus celebravit: Horatius Epod. XIV. 9:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo

Anacreonta Teium,

Qui persaepe cava testudine flevit amorem

Non elaboratum ad pedem.

ubi vetus commentator haec adscripsit: „Nomen est pueri adamati ab Anacreonte, cujus amorem scripsit

non ita perfecto et elaborato pede, quam dulcibus modulis.“

Antipater in Anacreontis tumulum in Anthologia Jacobsii T. II. p. 27. (Anthol. Palat. VII. 30. v. 3.):

*Ἀκμὴν λειριόεν τι μελλίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
Ἰμερα καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.*

et Leonidas in eundem ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planudea. IV. 306. 7.):

*Μέλπει δ' ἤε Βάθυλλον ἐφίμερον ἤε Μεγίστην
Αἰωρῶν παλάμῃ τὰν δυσέρωτα χέλυν.*

Et idem ibidem (Anthol. Pland. IV. 307. v. 5):

*Μελίσδεταί δὲ τὴν χέλυν διακρέων
Ἦτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.*

et Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 3.):

*Τερπνότατος Μούσηον Ἀνάκρεον ὦ' πὶ Βαθύλλῳ
Χλωρὸν ὑπὲρ κυλικῶν πολλάκι δάκρυ χέας.*

Et conferas etiam Etymolog. M. p. 143. 1: Καὶ παρὰ τὸ Βαθυκλῆς Βάθυλλος, ὄνομα κύριον, ὃ ἐρώμενος Ἀνακρέοντος. Hinc saepe in commenticiis istis cantionculis Bathyllus commemoratur, ut est in carmine IX. v. 7:

*Ἀνακρέων μ' ἐπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.*

et in carmine XXIX. v. 1:

*Γράφε μοι Βάθυλλον οὔτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.*

et in eodem extremo:

*Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
Καθελόν, ποίει Βάθυλλον.
Ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.*

et c. XXII. v. 1:

Παρά τὴν σκίην, Βάθυλλε,
Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον.

et c. XVII. v. 14:

Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ἵμοῦ καλῶ Δανάω
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

denique c. XII. v. 8:

Τί μεν καλῶν ὀνείρων
Ἵπορθρίαισι φωναῖς
Ἄφηρπασας Βάθυλλον;

Fr. XIX.

- Ξανθῆ δέ γ' Εὐρουπύλη μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων·
Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ'
ἔσφηκωμένα,
Καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ᾧσὶ καὶ
ψιλὸν περὶ
5. Πλευρῆσι * * * βοός,
Νεόλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρ-
τοπώλισιν
Κῆφελοπόρνοισιν ὀμιλέων ὁ πονηρὸς
Ἀρτέμων,
Κίβδηλον εὐρίσκων βίον·
Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς αὐχένα,
πολλὰ δ' ἐν τροχῶ,
10. Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάστιγι θω-
μιχθεῖς, κόμηγ

Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια
φορέων καθέσματα

Παίσις Κύκης καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαν-
τίνην φορέει

Γυναιξίν αὐτως.

Hoc carmen legitur apud Athenaeum L. XII. p. 533. E. qui ex Chamaeleonte Pontico haec profert: *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προ-
θεὶς τό·*

*Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει
Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.*

*Τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυ-
φερῶς βιωῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων
αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφήν ὁρμησαί φησιν ἐν τούτοις·*

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλ. ἔσφ.

Conjunxi ea, quae apud Athenaeum diremta sunt, in unum, ut etiam alii fecerunt: nam et argumenti et numerorum tanta est similitudo, ut admodum veri simile sit, haec apud Anacreontem fuisse copulata: certe ex uno eodemque carmine petita sunt, ita ut si quae intercesserint, ea exigua fuerint. Gravissimis autem verbis invehitur in Artemonem quendam, hominem humillimo loco natum, et turpissima passum, olim servili conditione, ut videtur, usum et pauperrium, nunc et divitem et omnibus voluptatibus diffluentem. Objurgat autem istum hominem hanc potissimum ob causam, quod is Eurypylae, pulchrae puellae amore gaudebat, quam ipse Anacreon summo studio expectaverat; ut docet Antipatri epigramma in Anacreontem in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Pal. VII. 27. v. 1.):

Εἷς ἐν μακάρεσσιν Ἀνάκρεον, εὖχος Ἴώνων,
 Μῆτ' ἔρατῶν κόμων ἄνδιχα, μήτε λύρης.
 Ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὐλον αἰείδοις
 Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης,
 Ἦὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος ἢ Μειγιστῆ,
 Ἡ Κίξονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.

Atque etiam Dioscorides ibid. T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. 5.):

Αὐτόματοι σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίον·
 Αὐτόματοι δὲ φέροισιν Ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 Κῆποι, καὶ μαλακῆ μύρτα τρέφοισθε δρόσῳ·
 Ὅφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἴνωμένος ἄβρὰ χορεύσης,
 Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

Carmen ipsum videtur in numero eorum esse, quae Sami poeta composuit.

Versu primo Casaubonus edidit: Ξανθῆ δ' Εὐρυπύλη μέλει: et in epitome quidem legitur: Μέμνηται δ' αὐτοῦ Χαμαιλέων ὁ ποντικός· Ξανθῆ δ' εὐρυπύλη μέλει ὁ περιφόρητος ἄρτέμων: sed versibus Glyconeis nullus hic locus est. Quoniam autem in codice P. δ' ἐν εὐρυπύλη scribitur, conjeci legendum esse:

Ξανθῆ δέ γ' Εὐρυπύλη μέλει.

Anapaestus enim pro jambo positus in nomine proprio satis excusationis habet.

Versu secundo quomodo sint accipienda haec verba:

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων,

jam veteres dissenserunt. Scholiasta ad Aristophanis Acharn. v. 815, (ubi haec leguntur:

Οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τὰγορᾷ πρόσεισι σοι βαδίζων
 Κρατῆνος αἰεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ
 Ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
 Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 Ὁζων κακὸν τῶν μασχαλῶν,
 Πατρὸς Τραγασαίου.)

Artemonem ideo περιφόρητον dictum esse existimat, quod propter venustatem multorum amore expeteretur: dicit enim: Ὡσεὶ ἔλεγεν· ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται καὶ Ἀνακρέων ταχθείσης ἐπὶ καλοῦ καὶ ἄσπαζομένου πρὸς πάντων παιδός· παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλώσειν. Perverse autem ille quidem loquitur, quasi Anacreon usus esset tanquam proverbio: ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, quod is primus dixerat, sed deinde, ut fieri solet, tritum multerum ore est. Idem autem scholiasta deinde περιφόρητον ita explicat, ut dicat Artemonem propterea ita nuncupatum esse, quod, cum claudus fuerit, in lectulo portari solitus sit: dicit enim: Συνεχρόνισε δὲ τοῦ δικαίου Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής· διὸ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατελήφει πόλεμος καὶ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον· ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία· καὶ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Sed gravi errore homines diversissimos, hunc Artemonem, hominem abjectum et servilem et Artemonem artificem confundit: quos recte distinxit, ut videtur, Hesychius, qui Aristophanis versus respiciens haec scribit: Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν περιφόρητος Ἀρτέμων· εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο. Quamquam eodem modo quo iste Aristophanis interpres, etiam Ephorus erravit, ut docet Plutarchus in vita Periclis c. 27: Ἐφορος δὲ καὶ μηχαναῖς χρῆσασθαι τὸν Περικλέα, τὴν καινότητα θαυμάσαντα, Ἀρτέμωνος τοῦ μηχανικοῦ πορίζοντος, ὃν χωλὸν ὄντα καὶ φορεῖω πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον, ὀνομασθῆναι περιφόρητον. Hujus Artemonis tum alii, tum Diodorus Siculus facit mentionem, qui L. XII. c. 28. de Pericle haec dicit: Κατεσκεύασε δὲ καὶ μηχαναῖς πρῶτος τῶν πρὸ αὐτοῦ, τοὺς τε ὀνομαζομένους κρηιοὺς

καὶ χελώνας, Ἀρτέμωνος τοῦ Κλαζομενίου κατασκευάσαντος. Sed Ephorum erroris jam Heraclides Ponticus convicerat, ut Plutarchus ibidem docet: Τοῦτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. Is autem Heraclides hunc Artemonem propterea περιφόρητον dictum esse refert, quod propter nimiam mollitiam atque timiditatem, usus sit lectulo, quo portaretur: Plutarchus enim ita pergit: Τὸν δ' Ἀρτέμωνα φησὶ τρυφερόν μὲν τινὰ τῷ βίῳ καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλήγα τὰ πολλὰ μὲν οἴκοι καθέζεσθαι χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δυοῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἔμπροσθεν τῶν ἄνωθεν· εἰ δὲ βιασθεῖη προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστώ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι Περιφόρητον. Prorsus eodem modo Chamaeleo Ponticus Anacreontem interpretatus erat, ut Athenaeus eo loco, quo hoc fragmentum servavit, indicat: Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεῖς τό·

Ξανθῇ δ' Εὐρουπύλῃ μέλει

Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. Vereor autem ne Heraclidæ Pontici locus, quo utitur Plutarchus, non diversus sit ab illo, quem ex Chamaeleontis Pontici libro de Anacreonte petiit Athenaeus. Cognoscimus enim ex Diogene Laerte Chamaeleontem Heraclidæ crimini dedisse, quod mala fraude sua sibi surripuerit: dicit enim ille L. V. 92: Χαμαιλέων τε τὰ παρ' ἑαυτῷ φησὶ κλέψαντα αὐτὸν τὰ περὶ Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου γράψαι. Sed dubitare possis, an hoc sensu Anacreon Artemonem dixerit περιφόρητον; id enim si intellexisset, sine dubio hanc ipsam mollitiam

in eo notasset, quod lectulo portari solitus sit: at nihil horum simile infra legimus, sed versu duodecimo dicit eum curru vehi:

Νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέσματα.

Σατῖνη enim dicebatur currus: Hesychius: *Σατῖναι· αἱ ἀμάξαι.* Sic auctor Hymni Homerici in Venerem v. 12:

*Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἰδίδαξεν
Ποιῆσαι σατῖνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῶ.*

Euripides in Helena v. 1308:

*Κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
Ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα,
Θηρῶν ὅτε ζυγίους
Ζεύξασα θεὰ σατῖνας
Τῶν ἀρπασθεῖσαν κυκλίον
Χορῶν ἔξω παρθενίων.*

Sed ut *περιφέρειν* et *περιφορεῖν* saepe dicuntur pro diffamare, differe, rumore spargere, ita Anacreon Artemonem dicere videtur *περιφόρητον*, quia famosus erat.

Versu tertio *βερβέριον* in omnibus libris legitur, neque videtur haec vox mutanda esse, etsi alibi nusquam reperta sit: ea autem significat, ut conjicio, genus vestimenti vulgare ac servile, quod resti arcte constringebatur. Pauperes enim potissimum vestimenta in medio corpore arcte constringebant; neque tamen sic intelligendum esse videtur, quod Paupertas dicit apud Aristophanem in Pluto v. 5:

*Οὐ γινώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βέλτιονας ἄνδρας
Καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέαν· παρὰ τῶ μὲν γὰρ πο-
δαγρῶντες*

*Καὶ γαστροῦδεις καὶ παχύνημοι καὶ πλονές εἰσιν ἀσελγῶς,
Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχροὶ καὶ σφηκῶδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί.*

Σφηκῶδεις enim ii dicuntur, qui vesparum modo teretes sunt medio corpore, quibus opponuntur *γαστροῦδεις*.

Ipse autem poeta quale sit, aperte declarat adjectis

verbis: καλύμματ' ἔσφηκωμένα. Etsi enim in Codd. B. et P. legitur βερβέριον κάλυμμά τ' ἔσφηκωμένα, multo tamen praefenda est Casauboni lectio: καλύμματα ἔσφηκωμένα: nonnunquam autem solent poetae verbo numeri singularis adungere aliud numeri pluralis, quo illud ipsum interpretentur, ut Euripides in Hippolyto v. 10:

Ὅ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος
Ἰππόλυτος, ἀγροῦ Πιπθεῶς παιδεύματα
Μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
Λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.

Sophocles in Philocteta v. 35:

Αὐτόξυλόν γ' ἔκλωμα, φλαυρούργου τινὸς
Τεχνήματ' ἀνδρός.

Ita hic illud ipsum βερβέριον dicitur καλύμματ' ἔσφηκωμένα. Cum illo βερβέριον autem quodammodo componi poterit κιμβέριον, quod et ipsum genus vestimenti fuit.

Versu quarto pro ὡσὶ in cod. B. legitur ὡσίν, versu autem quinto post πλευρηῆσι quaedam excidisse viderunt Hermannus et Elmslejus: excidit autem, ut videtur, substantivum, e quo suspensus fuit genitivus ille βοός; nam post hoc verbum jure mihi videor incisio- nis signum posuisse.

Versu sexto in Codd. A. et P. legitur νεόπλουτον, quod corruptum esse, manifestum est: sed quod ex uno codice epitomes receperunt editores Athenaei: νεόπλυτον, id non magis ferendum est: dixisset enim poeta:

Ἀπλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος,

ut sordidas Artemonis vestes notaret. Quare non dubito, quin Anacreon scripserit:

Νεόπλυτον εἶλυμα κακῆς ἀσπίδος.

Dicit enim Artemonem istum gestare genus vestimenti, ex pelle bovina confectum, sed ea quidem, quae et

pilis cassa et recens de clypeo vetusto detracta sit. Scripturam *εἴλυμα* confirmant codices A. et C, sed in B. legitur: *εἴλυμα*, in cod. P: *εἴλημα*. Deinde codex A. *ἄρτοπώλιωι* recte legit: in duobus aliis (B. et P.) scriptum est *ἄρτοπώλοιωιν*, in epitome autem *ἄρτοπώλησιν*. Pistrices autem famosae erant propter vitam dissolutam; hinc aliquis in Hermippi Pisticibus Hyperboli matrem, Doco, quae fuit pistrix, ita compellat:

ᾠ πασιπόρνη καὶ κάπραινα καὶ σαπρά.

Ita enim ille versus, qui legitur apud Pollucem L. VII. 202. scribendus videtur: sed de Hyperboli matre alibi plurā dicentur. Maledicentiam pisticum Aristophanes in Ranis v. 857. exagitat:

Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως
ἔλεγχ', ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρόπεε
Ἄνδρας ποιητὰς ὡσπερ ἄρτοπώλιδας.

Talis mulieris ingenium Aristophanes in Vespis v. 1388. seqq. verissime depinxit, et quasi sub adspectum subjecit.

Versu septimo in Codice P. et fortasse etiam in aliis quibusdam scribitur: *καὶ ἐθελόποροιωιν*: in edit. Casaub. *καὶ ἐθελόπορνοιωιν*: recte homines docti *κῆθελόπορνοιωιν* scripserunt.

Versu nono Codices A. B. P. ὁ πορηρός ὁ Ἄρτέμων legunt, sed articulus ante Ἄρτέμων recte omissus est in edit. Venet. et Casaub.

Versu undecimo scripsi *πολλὰ δὲ νῶτον*: Elmslejus ad Aristoph. Acharn. v. 850. *νῶτα* scripsit: in codice P. scribitur: *δὲ νῶτω*: cod. B: *δ' ἐν ὦτω*: vulgata lectio est *δ' ἐν νῶτω*. Deinde *σκυτίνη μάστιγι* scripsi ex Elmsleji conjectura, quam proposuit eo, quem dixi, loco. In Codd. A. et B. legitur *σκυτίνω*, in cod. P. *σκυθίνω*: quod revocat in memoriam Scythini nomen patris Anacreontis: quamquam de patris nomine, ut fieri solet, magna est disceptatio,

omnium tamen probabilissimum est, ei Scythini nomen fuisse: certe haec sententia etiam apud veteres plurimos habet auctores. Sic Scholiasta ad Platonis Phaedrum p. 18. haec scribit p. 312. ed. Bekker: Ἀνακρέων δὲ καὶ οὗτος λυρικός ποιητής, Σκυθίνου ἢ Παρθενίου Τήιος. Suidas: Ἀνακρέων Τήιος, Λυρικός, Σκυθίνου υἱός, οἱ δὲ Εὐμήλου· οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Et confirmare hanc sententiam videtur inscriptio in herma quadam Tibure reperta apud Visconti Iconogr. Gr. T. I. p. 74: ΑΝΑΚ*** ΣΚΥ*** ΤΙΙΙ*** Atque Scythini nomen non infrequens fuisse apud Teios videtur: Athenaeus L. XI. p. 461. F: Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίῃ λέγων οὕτως· „Ἡρακλῆς λαβὼν Εὐρυτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε, φόρους πρήσσοντας παρ’ Εὐβοέων· Κυλιζοῆνας ἐξεπόρθησε ληϊζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν ἐδείματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην.“ Idem Scythinus etiam carminibus componendis operam dedit, ut cognoscimus ex Stephano Byzantino v. Τέως — ἀφ’ οὗ Πρωταγόρας Τήιος καὶ Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητής Τήιος. Et duos versus hujus Scythini servavit Plutarchus de Pythiae oraculis c. 16: Ὑστερον μέντοι πληκτρον ἀνέθησαν τῷ θεῷ χρυσοῦν ἐπιστήσαντες, ὡς ἔοικε, Σκυθῖνῳ λέγοντι περὶ τῆς λύρας, ἣν ἀρμόζεται.

Ζηρὸς εὐειδῆς Ἀπόλλων πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
 Συλλαβὸν, ἔχει δὲ λαμπρὸν πληκτρον Ἥλιου φάος.

Vocem θωμιχθεῖς Hesychius, hunc ipsum, ut videtur, Anacreontis versum intelligens, sic interpretatur: θωμιχθεῖς· μαστιχθεῖς: hoc verbum originem trahit a θώμιγξ, quod est flagellum (Photius p. 98. 27: θώμιγξ· λεπτόν σχοινίον.) hinc θωμίζειν est flagellis caedere. Hesychius θωμίσσει· νύσσει, δεσμεύει. Photius p. 99. 2: θωμίζει· τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει καὶ τὸ μαστίζει. Hesychius: Ἐθώμιξεν· ἐπέδησεν.

Versu duodecimo recte in cod. P. *σατινέων* legitur: edit. Ven. *σατινέται*: deinde codd. A. B. P. *χρύσεια φορέων* scriptum habent: vere Casaubonus emendavit *φορέων*. Pro *καθήματα* autem in codice P. legitur *καὶ θέματα*.

Versu tertio decimo *Παῖς Κύκης* in codd. scribitur: recte Dindorfius *Παῖς* edidit: sicut idem *φορέει* recte scripsit pro *φορεῖ*. *Κύκη* autem videtur nomen matris Artemonis fuisse, quae mulier infima sine dubio fuit conditione. An forte scripserat poeta sic:

Παῖς Κυάνης, καὶ σκιαδίσκην ἑλεφαντίνην φορέει.

Cyane, mater Callicritae, pulchrae puellae, infra Fr. CXXXIII. ab Anacreonte commemoratur. *Σκιαδίσκη* autem fuit umbraculum, quod mulieres delicatulae ad solis radios arcendos gerebant, vel potius servas sustinere jubebant, ut Athenis solebant filiae inquilinorum canephoris umbellam tenere: hinc Aristophanes in *Avibus* v. 1550:

*Φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἄν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
Ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κληφόρω.*

adde ibidem v. 1508:

*Τουτὶ λαβῶν μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
Ἄνωθεν, ὡς ἂν μὴ μ' ὀρώσιν οἱ θεοί.*

Et sic Hercules Omphalae arcebat solis ardorem, ut Ovidius *Fast.* L. II. v. 311. dicit:

*Aurea pellebant rapidos umbracula soles,
Quae tamen Herculeae sustinuerunt manus.*

Umbellam autem *ἑλεφαντίνην* dicit Anacreon, quia virgae ex ebore confectae fuisse videntur: ita enim umbellae erant comparatae, ut et componi et distendi possent: compares Ovidii versum in *Arte Am.* L. II. v. 209:

Ipsae tene distenta suis umbracula virgis.

Adde Aristophanem in Equit. v. 1348 :

Τα δ' ὠτά γ' ἄν σου νῆ Δι' ἐξεπετάννυτο
Ὡσπερ σκιάδελον καὶ πάλιν συνήγετο.

Fr. XX.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα
καλήν.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 101. ed. Gaisf. Ὡσθ' ὅλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὁμοιον τῷ Ἀνακρεοντείῳ τῷδε· Σίμαλον εἶδον ἐν χ. Pro Σίμαλον, quod plures codices et edit. Turnebi tuentur, in cod. B. σίμαλλον scribitur, in edit. Flor. Σίμετρον: neque vero opus esse existimo, ut Σιμούλον scribatur.

Fr. XXI.

Ἐκ ποταμοῦ ἵπανέροχομαι πάντα φέ-
ρουσα λαμπρά.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52. ed. Gaisf. Πολὺν δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι· Ἐκ ποταμοῦ ἵπανέροχομαι. π. φ. λ. Pro ἵπανέροχομαι in codd. C. M. legitur: παρέροχομαι. Est autem initium carminis, quo poeta fecit mulierem loqui, quae vestimenta sive vasa in flumine abluerat.

Fr. XXII.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον περὺ-
γεσσι κούφαις
Διὰ τὸν Ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς
ἐθέλει συνηβᾶν.

Prior versus legitur apud Hephaestionem p. 52: Ἀνακρέων δὲ ἐπειθήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου

ἄσματος ἐκ τριβράχους καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινήν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Utrumque versum, sed corruptum, servavit scholiasta Aristoph. Av. v. 1378: Ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος. Ἀναπέτομαι πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾶν· διὸ καὶ τὸ χ' ἔχουσι δύο στίχοι. Alterum versum Porsonus ita restituit:

Διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

jure probantibus hominibus doctis. Praeterea scripsi Ἐρωτα littera majore: nam in ipsum Amorem culpam confert, quod puer iste procax et impotens se spreverit, et, ut cum Amore de illa injuria expostulet, se ad Olympum evoluturum esse dicit. Fritzschius autem hos versus choriambicos esse, ut volunt grammatici, negat, eosque ita metitur, ut sint e genere ionicorum a minore: dicit enim in dissertat. de Aristophanis Thesmophoriazosis secundis p. 80: „Falli enim Hephaestionem vel ex eo patet, quod Anacreon in toto carmine ab initio quatuor breves posuerat: nempe non sunt illi versus choriambici, sed numerus est ionicorum a minore, antecedente simili pede, sed longiore υυυυ — — et deinde impetu versus decrescente, ita quidem:

*Ἀναπέτομαι δὴ | πρὸς Ὀλυμπον | πτερύγεσ | σι κούφαις
Διὰ τὸν ἔρωτ'· οὐ | γὰρ ἐμοὶ παῖς | ἐθέλει | συνηβᾶν.*

Primo pede ter usus est Aristophanes in Tagenistis:

Ἄλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.“

Et hanc rationem quodammodo confirmare videtur Aristophanis locus in Avibus v. 1378. ubi Cinesias numero ionico utitur, hoc ipso versu Ἀναπέτομαι δὴ κ. τ. λ. interposito:

*ΚΙΝ. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
Πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων.*

ΠΕΙ. Τοῦτὸ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερόν.

ΚΙΝ. Ἀπόβω φρενὶ σώματι τε νέαν ἐφέπων.

Nihilominus multa sunt, quae grammaticorum rationem stabiliant atque commendent: et justa fuit causa, cur poeta primi cujusque choriambi primam arsim dissolveret. Poeta enim, cum videret se a puero sperni atque repudiari, vix sui compos, ira pariter atque indignatione animum vehementissime agitante, in Amorem invehitur, atque ut et ipse quo esset animo indicaret, et eorum, qui audirent, mentes commoveret, numerum choriambicum concitatissimum fecit eo, quod longam syllabam ab initio cujusque versus in duas breves dissolvit. Συνηβᾶν autem nihil aliud significat, quam cum aliquo lascivire, puerorum more ludere: quo sensu ipse Anacreon infra Fr. XLIII. dixit:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

Similiter dictum in scolio illo apud Athenaeum L. XV. p. 695. D:

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μάλνεο, σύν σώφροσι σωφρόνεο.

Ita etiam ἦβᾶν est lascivire, pueriliter laetum esse, ut supra Fr. V:

Ψάλλω δ' εἴκοσι Λυδίην
Χορδαῖσιν μαγάδην ἔχων,
Ὡ Λεύκασπι, σὺ δ' ἦβᾶς.

et in scolio apud Athenaeum L. XV. p. 694. E:

Ἐγάλνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ,
Δεύτερον δὲ καλὸν φῦαν γενέσθαι,
Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τὸ τέταρτον ἦβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

Hinc Hesychius: Ἡβᾶν· ἀκμάζειν, νεάζειν, εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι interpretatur. Etiam ξύνηβος eodem modo dictum esse videtur; Photius p. 311. 22: Ξύνηβον· συμπότης. Hesychius; Ξύνηβος· συμπότης, συνήλιξ.

Hos autem Anacreontis versus respicit, nisi prorsus fallor, Julianus Epist. XVIII. p. 386. B: *Εἰ δέ μοι θέμις ἦν κατὰ τὸν Τήιον ἐκεῖνον μελοποιὸν εὐχῆ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δὴ πού πρὸς Ὀλυμπον, οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα τοῦμόν, ὡς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι.* Cognoscimus autem ex his Juliani verbis, Anacreontem, quoniam pulcher ille puer noluerat cum eo pueriliter lascivire reprehendens senem (οὐδ' ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς) atque objurgans, minitatum esse, se pennis celeribus ipsum Olympum, sedem Deorum, petiturum esse, ut ab Amore, quem auctorem hujus infortunii esse credebat, poenas repeteret. Neque enim Anacreon diis parcere solitus fuit: graviter simili de causa invectus erat in Amores in alio quodam carmine, ut significat Himerius Orat. XIV. p. 612: *Νῦν ἔδει μοι Τήϊων μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῆ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρωτῶν οἶδεν ἐργάσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα, ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι, καὶ οὐκ εἰδότες ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε· τάχα δ' ἂν καὶ ἠπέλιψα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἐρωσιν. Ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδὴ πὲρ εἴωρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἄρμόσας ἠπέλει τοῖς Ἐρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι. et ibidem dicit: Ἄλλ' ἐνταῦθα γενόμενος μακαρίζω τὴν ποιήσιν, εἰ τοσοῦτον ἔξεστι ὥστε κατ' Ἐρωτῶν αὐτῶν μέγα καὶ φοβερόν ἀναιτίνασθαι.*

Puer autem ille, ut auguror, canitiem Anacreontis vituperaverat, nolens cum sene rem habere, prorsus ut ista Lesbia puella spreverat Anacreontis senis amorem Fr. XV. v. 5:

Ἡ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' ἐνπίτου
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
 Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάζει.

FR. XXIII.

Lucianus quae dicit in Hercule Gall. c. 8: Ὡστε
 ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα τοῦ σώματος
 ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως (scr. Ἔρως) ὁ σός, ὦ Τήιε
 ποιητά, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων εἰ
 βούλεται περὺγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἴππο-
 κλείδης οὐ φροντιεῖ: ea sunt, ut conjicio, ex illo ipso
 carmine, cujus initium modo tractavimus, derivata:
 poeta autem id dicit, quod in se puer ille reprehен-
 derit, et cur amplius lascivire cum Anacreonte nolue-
 rit; cujus rei culpam poeta in Amorem ipsum confert.
 Aperta autem supersunt vestigia metri choriambici,
 ut illud χρυσοφαέννων περὺγων: atque illud ὑποπόλιον
 in eo demum carmine locum habere potuit, in quo
 choriambici versus arsis prima soluta fuit: sed foede
 corrupta esse ultima verba satis superque manifestum
 est. Neque vero codices, ut mecum communicavit
 Fritzschius, vir amicissimus, quidquam praebent, e
 quo investigare possis, quid poeta scripserit: mihi
 videntur haec verba ἢ ἀετοῖς corrupta esse ex ἀήταις:
 sic enim fere Anacreon scripserat:

Ὅς μ' εἰσιδὼν γένειον
 Ὑποπόλιον χρυσοφαέννων περὺγων ἀήταις
 Παραπέταται.

compares ea, quae Avium coryphaeus apud Aristo-
 phanem v. 696. de Amore canit:

Γῆ δ' οὐδ' ἀῆρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπέ-
 ροσι κόλποις
 Τίττει πρῶτιστον ὑπὴρέμιον Νῦξ ἢ μελανόπτερος ῥόν,

Ἐξ οὐ περιτελλομέναις ὄραις ἔβλασταν Ἔρωσ ὁ ποθεινός,
 Στελβων ῥῶτον περὺ γοῖν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις.

Atque ut hic dictum est χρυσοφαέννων περὺ γων ἀήταις
 ita Aratus ἀημαι ad avium volatum transtulit in Phae-
 nomenis v. 313 :

Σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος (ὄρνις) ἀηται
 Οὐ τόσσοσ μεγέθει· χαλεπός γε μὲν ἐξ ἀλὸς ἐλθεῖν
 Νυκτὸς ἀπερχομένης· καὶ μιν καλέουσιν ἀητόν.

nec dissimile est, quod ibidem legitur v. 522:

Οὐ μὴν αἰητοῦ ἀπαμείρεται· ἀλλὰ οἱ ἐγγὺς
 Ζηρὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

Fr. XXIV.

Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

Hoc servavit Athenaeus L. VI. p. 229. B: Χωρὶς
 δὲ τοῦ τ' στοιχείου Ἴωνες ἡγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων·
 χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. Conferas etiam Eustathium
 ad Odyss. T. p. 1862. 11: Λωρικῶς δὲ ἡγανον, ὡς
 καὶ ἀλλαγῶν δεδήλωται. et paulo inferius: χρῆσις δὲ
 ἡγάνου δίχα τοῦ τ' καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν τῷ· χεῖρά τ'
 ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. et rursus p. 244. 46: Φασὶ δὲ καὶ
 τὸ τήγανον οἱ παλαιοὶ τοιούτῳ λόγῳ ἡγανον λέγεσθαι. et
 p. 710. 18. Conferas etiam Scholiastam ad Aristoph.
 Lysistrat. v. 988: Ὡσπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει
 τοῦ π ἡγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον
 πλεονάζει τὸ π, ἡλεός, ἀλεός, παλεός.

Fr. XXV.

Ἥλιε καλλιλαμπέτη.

Hoc legitur apud Priscianum L. VII. p. 731. ed.
 Putsche: „Nec mirum, cum Graecorum quoque poetae
 similiter inveniantur protulisse vocativos in supradicta

terminatione. Anacreon: Ἥλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα. Anacreontis versum intellexit, ut puto, auctor Etymologi M. qui p. 670. 18. haec dicit: Δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ Αἰήτη παρὰ Ἀπολλωνίου καὶ ᾧ Καλλιλαμπέτη καὶ ᾧ Ἐναρέτη. ubi legendum est ᾧ Αἶναρέτη.

Fr. XXVI.

Ἀσπίδα ῥῖψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου
προχοάς.

Hic versus legitur apud Ursinum p. 135. et p. 322. (ut Fischerus dicit), qui eum ex Attilio Fortunatiano adscripsit: sed apud Putschium omissa sunt Anacreontis verba. Haec enim ibi p. 2703. leguntur:

„Lydia, dic, per omnes

Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Hoc totum choriambicum metrum est. Primum colon dimetron catalecticum est, sed quominus integrum choriambicum esse videatur facit ultimus bacchius: nam similiter in secundo colo affectavit in ultimo bacchium habere, in hoc etiam recessit ab Alcaeo, quod primum choriambicum durum fecit, secundum pro iambo spondeum ponendo: nam si secutus fuisset Alcaeum, sic ordinasset:

Hoc dea vere Sybarin cur properas amando.

Sed affectasse potius, quam errasse Horatium hoc apparet, quod eadem lege usque ad finem eclogae perseveravit: erit ergo et secundum colon tetrametrum catalecticum: ex hoc hendecasyllabum Sapphicum facies sic:

Quaeso, Lydia, dic deos per omnes.

de secundo hexametrum sic:

Hocne deos vere Sybarin cur quaeris amando?

Apud Anacreontem * * * * * Secun-
 dum colon Anacreon sic * * * * * Sappho sic
 * * * * * .“ Quae Ursinus eo ipso loco, quem
 dixi, ex Anacreonte adscripsit:

Εἰμὶ λαβὼν εἰσάρας Σαπφῶ παρθένον ἀδύφωρον,

ea collocanda sunt post illa verba: „Apud Anacreon-
 tem:“ sed de his infra dicetur ad Fr. XXXI. Haec
 autem:

Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς,

exciderunt post illa verba: „Secundum colon Ana-
 creon sic:“ et deinde Attilius Sapphus illum versum
 proposuerat: „Sappho sic: *Δεῦτέ νυν ἄβραὶ Χάριτες
 καλλίκομοί τε Μοῖσαι.*“ ut dicit Ursinus. Idem versus
 etiam apud Hephaestionem legitur p. 52. Sed Ana-
 creontis iste versus prorsus dispar est iis, quos
 Sappho et Horatius composuerunt: neque enim tetra-
 meter choriambicus catalectus est, sed constat ex
 duobus choriambis et trimetro dactylico catalectico in
 syllabam: quamquam hoc quoque genus metri gram-
 matici ad choriambos retulerunt, qui existimaverunt
 nihil interesse utrum bacchius an anapaestus usur-
 patus fuerit. Simillima Diomedes p. 519. de dimetro
 choriambico catalectico docet: „Octava ode (libri
 primi Horatii) dicolon metrum habet, Anacreontium
 et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex cho-
 riambo et bacchio, interdum anapaesto:

Lydia, dic per omnes.“

Conferas etiam ea, quae supra dixi, ubi de metris
 Anacreontis disserui. Sed vereor ne hic versus cor-
 ruptus sit: aliud quid enim Anacreon scripsisse vide-
 tur, cujus interpretatio est *προχοάς*. Videtur autem
 Anacreon timiditatem cujusdam notare, qui in bello
 clypeum abjecerat. An forte haec de se ipso dicit?

Ita Archilochum novimus idem fecisse, ut ipse confitetur (Fr. III.):

Ἄσπίδι μὲν Σαῶν τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνω
 ἔντος*) ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἐκείνη
 Ἐξόρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

Sic etiam Alcaeus, vir fortis et bellicosus, non dissimulavit se scutum abjecisse, ut cognoscimus ex Strabone L. XIII. p. 600: Πιπτακὸς δ' εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν λεγομένων πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα στρατηγὸν διεπολέμει τέως διατιθεὶς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἄλκαϊος φησὶν ὁ ποιητῆς ἐν τινὶ ἀγῶνι κακῶς φερόμενον ἑαυτὸν τὰ ὄπλα ῥίψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρὸς τινὰ κήρυκα, κελύσας τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἄλκαϊος σῶος ἄροι ἐνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὸν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀπτικοί. Horatius quoque, illorum exemplum secutus, ignominiam illam, quam armis abjectis sibi contraxerat, prae se tulit, ut est in Carm. L. II. 7. 9:

Tecum Philippos et celerem fugam
 Sensi, relicta non bene parmula,
 Quum fracta virtus et minaces
 Turpe solum tetigere mento.

Quare non improbable est, haec Anacreontem de se ipso dicere: neque enim a bello prorsus abhorruisse videtur: certe in Fr. XCI. amicos adhortari videtur, ut strenue arma suscipiant:

Διὰ δηῦτε Καριευγέος
 Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

*) Recte Brunckius ἐντος scripsit pro vulgato ἐντός: aliud exemplum hujus vocis numero singulari dictae, ubi de clypeo sermo est, reperitur in istis versibus apud Galenum de Hippocr. et Platon. dogm. III. p. 275. quos Chrysippus Hesiodo tribuebat:

Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἐντος Ἀθήνη.
 Hic quoque vulgo pessime legitur ἐντός.

Quamquam alibi (Fr. CXXXII.) nihil sibi curae esse arma dicit:

*Τί μοι τῶν ἀγκύλων
Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ Σκυθῶν μέλει;*

Fr. XXVII.

*Τὸν λυροποιὸν ἠρόμην Στράτιν εἰ
κομήσει.*

Hunc versum servavit Hephaestion p. 96: Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῶ, ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπιμίκτω πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν. Τὸν λυροποιὸν ἠρ. Σ. In editione Turnebi legitur Στράτιν et κομίσει. Nescio an poeta pro λυροποιὸν scripserit:

Τὸν μυροποιὸν ἠρόμην Στράτιν εἰ κομήσει.

Conferas Pollucem L. VII. 177: Μυρεψός· Κριτίας γὰρ οὕτως ἠνόμασε· μυροποιός, οὕτω δὲ Ἀνακρέων. Contra λυροποιός restituendum est pro τυροποιός apud Scholiastam Aristoph. Ran. v. 693: Οὗτος δὲ ἦν ὁ καλούμενος Κλεοφῶν ὁ τυροποιός. Legendum ibi est ὁ λυροποιός: Cleophon enim lyris fabricandis operam dederat. Andocides de mysteriis 146: Καίτοι οὐκ ὄνειδος ὑμῖν ἐστὶν ἢ Ἀνδοκίδου καὶ Λεωγόρου οἰκία οὔσα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τότε ἦν ὄνειδος, ὅτ' ἐμοῦ φεύγοντος Κλεοφῶν αὐτὴν ὁ λυροποιός ἤκει. Aeschines de falsa legat. 76: Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιός, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχροῦς πολίτης καὶ διεφθαρκῶς νομῆι χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπέλει μαχαίρα τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθήσεται. Scholiasta Aristoph. Thesmophor. v. 805: Κλεοφῶντα λέγει τὸν λυροποιόν, διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς κίναιδον.

Κομήσει autem dictum puto a κομάω, explicandumque de coma nutrienda: Samii autem, si hoc

carmen Sami scriptum est, prolixos gerebant crines, quos maxima cura comebant atque ornamentis distinguebant: ut docet Athenaeus L. XII. p. 525. Ε: *Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς Δοῦρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ βραχίονα καὶ τὴν ἑορτὴν ἄγοντες τῶν Ἑρραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους· τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε, Βαδίζειν Ἑρραῖον ἐμπεπλεγμένον· ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα·*

Οἱ δ' αὐτως φοίτεσκον ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
 Εἰς Ἑρρας τέμενος, πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῦς,
 Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
 Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς·
 Χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς.

Qui mos Sami tam vulgatus fuit, ut etiam pugiles comam alerent: ut est in proverbio illo (apud Plutarch. Prov. quibus Alex. usi sunt 108:) *Τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην· Σάμιός τις ἐγένετο πύκτης, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ σκώπτομενος, ἐπειδὴ κόμας εἶχεν, ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, συμβαλῶν αὐτοὺς ἐνίκησεν.*

Fr. XXVIII.

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 52: *Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυόεσσάν τ' ἐφ.* Pro ἐφίλησεν in codice N. scriptum est ἐφίλησαν. Possit autem aliquis conjicere αἰχμῆν scribendum esse pro αἰχμάν. Idem versus legitur apud Scholiastam Hephaestionis.

Hermannus Element. p. 423. ita haec verba explicat: „Qui versus quid sibi velit, declarari puto illo Lucilii in VIII:

A levi lacrimas mutone absterget amica.

Sic enim scribendum videtur.“ Ego vero Anacreontem hoc versu nihil aliud dicere voluisse credo, quam:
Et lacrymosum amavit bellum. Αἰχμὴ saepius a poetis bellum vel pugna dicitur: ut est in Sophoclis Philocteta v. 1306:

Ἄλλ' οὖν τσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
 Τοὺς τῶν Ἀχαιοῶν φευδοκῆρυκας, κακοὺς
 ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

Atque bellum lacrymosum dici solet. Homerus Iliad. L. V. v. 737. et VIII. v. 388:

Ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

et XIII. v. 765:

Τὸν δὲ τάχ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης.

et XVI. v. 436:

Ἢ μιν ζωὸν ζόντα μάχης ἀπο δακρυόεσσης
 Θείω ἀναρπάξας Ἀνκίης ἐν πτόνι δήμῳ.

Virgilius Aeneid. L. VII. v. 606:

Sive Getis inferre manu lacrimabile bellum
 Hyrcanisve Arabisve parant.

Horatius Carm. L. I 21. 13:

Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem
 Pestemque a populo principe Caesare in
 Persas atque Britannos
 Vestra motus aget prece.

Et ipse Anacreon infra Fr. LXIX. v. 1:

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων
 Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.

Fr. XXIX.

Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
 Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 475. F: ubi de κελέβη poculorum genere disserit: Ἀνακρέων·

ᾠνοχόει δ' ἀμφίπολος

Μελιχρόν οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

Ego vero eos sic disposui, ut trimetri choriambici catalectici essent: in secundo versu loco choriambi dipodia jambica, sed ea solutam habens alteram arsin, posita est.

Fr. XXX.

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

Hic versus legitur apud Scholiastam Pindari Isthm.

Π. 5: Νῦν, φησί, μισθοῦ συντάττουσι τοὺς ἐπινικίους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου — ἔνθεν καὶ Καλλιμάχος·

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω

Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

Λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλόργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα· — τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνακρέων εἶρηκε, καὶ μὴ ποτε ἢ ἀπότασις ἐστὶν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα· φησὶ γάρ· Οὐδ' ἀργυρέη κώτ' ἔλαμπε Πειθώ. Sed κότε ne dici quidem recte a poeta potuit. In editione Romana haec ita leguntur: Οὐδ' ἀργυρέη κ' κότε ἔλαμπε Πυθώ. Scripserat Anacreon:

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε Πειθώ.

Necdum Suada argentea lucebat. Emendationem confirmat Pindarus ipse eo loco, quem modo memoravi:

Οἱ μὲν πάλαι, ὃ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτῆ φόρμιγγι συναντόμενοι
Ῥιμφα παιδείους ἐτόξεον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅστις ἔων καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν·
Ἄ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐγάτις,
Οὐδ' ἐπέριαντο γλυκεῖαι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοῖδαί.

Hoc igitur reprehendit, quod poetae jam non gratis,

ut antea, sed pretio permoti carmina scribant ad laudes virorum puerorumve celebrandas. Ipse enim Anacreon fuit liberali ingenio: qui quam fuerit pecuniae contemptor, documento est id, quod ex Aristotele refert Stobaeus XLIII. 38. T. III. p. 209. ed. Lips. Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς λαβὼν τάλαντον χρυσοῦ παρὰ Πολυκράτους τοῦ τυράννου, ἀπέδωκεν, εἰπὼν, μισῶ δωρεάν, ἥτις ἀναγκάζει ἀγρουπνεῖν. et ibid. CXIII. 25. p. 204. ed. Lips. Ἀνακρέων δωρεάν παρὰ Πολυκράτους λαβὼν πέντε τάλαντα, ὡς ἐφρόντισεν ἐπ' αὐτοῖς δυοῖν νυκτοῖν, ἀπέδωκεν αὐτὰ εἰπὼν, οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς ἐπ' αὐτοῖς φροντίδος. Notavit autem, si recte satis conjicio, Anacreon Simonidis avaritiam, poetae aequalis, quocum una versatus est Athenis apud Hipparchum, qui magna pecunia et multis donis impetraverat, ut poeta argenti cupidissimus Athenis versaretur. Plato enim in Hipparcho p. 228. D. Hipparchum dicit et Anacreontem arcessivisse, et Simonidis consuetudine, qui quidem in hac ipsa re avaritiam summam prae se tulerit, usum esse: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν, Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον περὶ αὐτὸν ἀεὶ εἶχε, μεγάλους μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Aelianus Var. Histor. L. VIII. c. 2. de Hipparcho dicit: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν· Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὐτόν εἶχε, μεγάλους δώροις, ὡς τὸ εἶκός, πείθων καὶ μισθοῖς· καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφῆσει. Non mirum igitur est, si Anacreon Simonidis avaritiam exagitaverit, quam ei omnes exprobrauerunt neque ipse celavit. Ita ipse Simonides confessus est se apud Hieronem versari magna pecunia adductum, ut cognoscimus ex Synesio, qui in Epistola 49. p. 188. ed. Petav. cum dixisset Simonidem

Hieronis familiaritate usum esse, hoc modo pergit: Σιμωνίδης γὰρ αὐτὸς ἁμολόγει πρὸς Ἀργύριον διαλέγεσθαι. Conferas Athenaeum L. XIV. p. 656. D. qui ex Chamaeleonte haec refert: Ὅτιως δὲ ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής, ὡς Χαμαιλέων φησὶν: ἐν Συρακούσαις γοῦν τοῦ Ἰέρωνος ἀποστελλόντος αὐτῷ τὰ καθ' ἡμέραν λαμπραῖς, πωλῶν τὰ πλείω ὁ Σιμωνίδης τῶν παρ' ἐκείνου πεμπομένων ἑαυτῷ μικρὸν μέρος ἀντίθετο· ἐρομένου δὲ τινος τὴν αἰτίαν, Ὅπως, εἶπεν, ἢ τε Ἰέρωνος μεγαλοπρέπεια καταφανής ἢ καὶ ἢ ἐμὴ κοσμιότης. Atque ita etiam apud Hipparchum se gesserat, ut avaritiae crimine non caruerit: quod satis superque Platonis verba quae adscripsi indicant. Et sic Pindarus quoque Simonidem potissimum notavit illis versibus, quod etiam Scholiasta ad Aristophanis Pac. v. 696. intellexit; dicit enim: Καὶ γὰρ Σιμωνίδης δοκεῖ πρώτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ἄσματα καὶ γράφαι ἄσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησι αἰνιττόμενος· Οἱ μὲν — ὁ Σιμωνίδης διεβέβλητο ἐπὶ φιλαργυρίᾳ· καὶ τὸν Σοφοκλέα οὖν διὰ φιλαργυρίαν εἰκόσθαι τῷ Σιμωνίδῃ· — χαριέντως δὲ πάνυ τῷ αὐτῷ λόγῳ διέσυρε τοὺς β' ἱαμβοποιούς, καὶ μέμνηται ὅτι σμικρολόγοι· ὅθεν Ξενοφάνης κίμβικα αὐτὸν (hoc ad Simonidem referendum est,) προσαγορεύει. Et postea quidem Lyrici minime dissimulaverunt, se non gloriae, sed quaestus cupiditate adductos carmina scribere.

Fr. XXXI.

Εἶμι λαβῶν ἐς ὥρας.

Ursinus p. 135. et p. 322. (ut tradunt: ipsum enim Ursini librum usurpare non potui;) ex At-

tilio Fortunatiano haec tanquam Anacreontis verba servavit:

Εἰμὲ λαβὼν εἰσάρας Σαπφῶ παρθένον ἀδύφωνον.

Sed hoc est monstrum versus: neque sententia inest apta: quomodo enim Anacreon Sappho jam aetate proveciorem potuit virginem appellare? At vero manifestissimum est duos diversos esse versiculos, alterum Anacreontis, alterum Sapphus: Attilius enim exempla dimetrorum catalecticorum ex Graecis lyricis proponere voluit: ita igitur scripserat ille p. 2703. (totum ejus locum adscripsi supra ad Fr. XXVI.)

„Apud Anacreontem:

Εἴμι λαβὼν ἐς ὄρας.

Sappho:

Παρθένον ἀδύφωνον.

Secundum colon Anacreon sic:

Ἄσπιδά ῥῆψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς.

Sappho sic:

Δεῦτε νυν ἄβραϊ Χάριτες καλλικομοί τε Μοῖσαι.“

Anacreontem autem hoc genere metri usum esse, indicat Terentianus Maurus p. 2439: „Carmen Anacreontium choriambicum:

At choriambus unus
Praeditus antibaccho
Claudicat ut priores:

Videro si novelli
Versus erit poetae.

Lex tamen una metri est
Tinctus colore noctis.
Dabunt malum Metelli,
Inachiae puellae.

Seu bovis ille custos.

Colon et hoc in usu
Carminis est Horati.

Tu genus hoc memento
Reddere cum reposco.“

Diomedes L. III. p. 519: „Octava ode dicolon metron habet Anacreontium et Alcaicum: claudit vero sic Anacreontium ex Choriambo et Bacchio, interdum Anapaesto:

Lydia dic per omnes.“

Neque tamen crediderim continuatis his versibus *) usum esse Anacreontem, sed longioribus versibus choriambicis eos interposuisse videtur: ut fecit Horatius in illo carmine:

Lydia dic, per omnes.

Te Deos oro, Sybarin cur properas amando?

Sapphus ille quidem secutus exemplum. Et sic in fragmento sequente, si recte constitui, dimeter cata-

*) At comici Graeci, quia hic numerus fractus et molliusculus, et ob id ipsum ludicris canticis accomodatissimus est, tales versus frequenter usurpavisse videntur. Eupolis in Adulatoribus fr. 14:

Ὅς Χαρίτων μὲν ὄζει,
Καλλαβίδας δὲ βάλνει,
Σησαμίδας δὲ χέζει,
Μήλα δὲ χρέμπτεται.

Aristophanes in Aeolosicone Fr. XIII:

Ὅν ἐτός, ὦ γυναῖκες,
Πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
Φλώσιν ἐκάστοτ' ἄνδρες·
Δεινὰ γὰρ ἔργα δοῦσαι
Λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Itidem in alio fragmento apud Athenaeum L. I. p. 48. C:

Ὅστις ἐν ἠδυόσμοις
Στρώμασι παρηνχίζων
Τὴν δέσποιναν ἐρεῖδεις.

et in Vespis v. 353:

Ὅρᾶς γὰρ ὡς
Σοὶ μέγας ἐστὶν ἄγῶν
Καὶ περὶ τῶν ἀπάντων,
Εἶπερ ὁ μὴ γένοιτ' οὐ-
τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι.

et rursus v. 658:

Ὅστ' ἔγωγ'
Ἡῤζανόμην ἀκούων,
Κὰν μακάρων δικάζειν
Αὐτὸς ἔδοξα νήσοις
Ἠδόμενος λέγουσι.

lecticus conjunctus est cum enneasyllabo Sapphico, qui a dimetro tantum eo differt, quod basi auctus est:

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Εὐρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Nolim enim haec verba sic disponere, ut dimetri catalectici continuentur: quamquam id facile efficias, si verbum εὐρεῖν mutaveris in εὔρον et transposueris:

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους
Εὔρον.

Scripti autem Εἶμι λαβὼν ἐς ὥρας. Hesychius: Ἐς ὥρας (male vulgo legitur: ἐσαώρας) εἰς καιρούς. Theocritus XV. v. 74:

Κεῖς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων.

Sed comparanda potissimum est formula illa dicendi μὴ ὥρασιν ἰκοίμην, Anacreontis verbis opposita: ut Aristophanes in Lysistrata v. 1037. dixit:

Ἄλλὰ μὴ ὥρασ' ἰκοισθ' ὡς εἰσὲ θεωπικαὶ φύσει.

Et Alexis apud Athenaeum L. II. p. 55. C:

Μὴ ὥρασι
Μετὰ τῶν κακῶν ἰκοισθ' ὁ τοὺς θερμοὺς φαγόν,
Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμμαθ' ὀπιή κατέλιπεν.

Quae sic corrigenda esse censeo:

Ἴκοιτο μὴ ὥρασιν ὁ τοὺς θερμοὺς φαγόν.

Sed de his comici versibus disseram alio loco.

Fr. XXXII.

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοῖ
Εὐρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

Haec leguntur apud Scholiastam ad Homeri Iliad. XXIV. v. 278: Μυσοῖ πλησίον ὄντες Ἐνετιῶν, ὅθεν

ἡμιόνων γένος, ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄνων.
 Ἄνακρέων· Ἰππόθορον δὲ Μυσοί, εὐρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς
 ἵππους ἐξ ὧν ἡμίονοι. Haec ita constitui, ut dimeter
 choriambicus catalecticus et enneasyllabus Sapphicus
 essent. Fortasse scripserat Anacreon:

Ἰπποθόρων δὲ Μυσοῖ

Εὐρον μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους:

nisi forte potius verba πρὸς ἵππους ab interprete sunt
 addita. Conferas Hesychii glossam: Ἰππόθορος· ὄνος
 ἵππους βιβάζων: ubi distingui debebat: Ἰπποθόρος
 ὄνος· ἵππους βιβάζων. Photius p. 111. 20: Ἰππόθο-
 ρος· ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ
 καὶ αὐλήμα. Apud Hesychium etiam legitur, si recte
 viri docti emendaverunt: Ἰπποθόρον ἠβην· τὴν μεγάλην
 ἐποχείαν.

Fr. XXXIII.

Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Harleja-
 num ad Homer. Olyss. M. v. 313: Αἰνοπαθῆ πατρίδ'
 ἐπόψομαι. παρ' ἀνακρέοντι. Fortasse ab initio basis
 deest, ut versus asclepiadeus sit: quamquam etiam
 haec ipsa metri forma non fuit inusitata: conferas
 quae supra dixi eo loco, quo de metris Anacreontis
 disserui. Loquitur autem poeta de Teo, urbe patria,
 quam αἰνοπαθῆ appellat, quoniam ea plurima mala a
 Persarum impotenti dominatione perpessa erat. Nam
 cum Harpagus illam urbem obsidione cinxisset et
 expugnavisset, Teii coacti sunt patria relicta novam
 sedem quaerere, et Abderam se contulerunt. Hero-
 dotus L. I. c. 168: Παραπλήσια δὲ τοῦτοισι καὶ Τῆιοι
 ἐποίησαν· ἐπεὶ τε γὰρ σφεων εἶλε χάματι τὸ τεῖχος Ἄρ-
 παγος, ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ

τῆς Θρηκίης καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα, τὴν πρότερος τούτων Κλαζομένιος Τιμήσιος κτίσας οὐκ ἀπώνητι, ἀλλ' ὑπὸ Θρηκίων ἐξελασθεὶς τιμὰς νῦν ὑπὸ Τηίων τῶν ἐν Ἀβδήροισι ὡς ἤρως ἔχει. Consentaneum autem est illo tempore etiam Anacreontem patriam reliquisse, idque confirmare quodammodo videtur Strabo, qui L. XIV. p. 644. haec dicit: Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ Χερσόρονῳ ἴδρυται λιμένα ἔχουσα· ἐνθεν δ' ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἐφ' οὗ Τηίοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες εἰς Ἀβδηρα ἀπώκησαν Θρακίαν πόλιν, οὗ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν, ἀφ' οὗ καὶ τοῦτ' εἴρηται·

Ἀβδηρα καλὴ Τηίων ἀποικία.

Neque vero, quod vulgo existimant, cum reliquis Teiis se contulit Abderam: nihil certe usquam reperi, quo ista opinio possit confirmari: sed multo verisimilius esse puto, si quis statuatur eum se Samum contulisse, invitatum a Polycrate tyranno. Teos, Anacreontis patria ab Harpago circa Olympiadem sexagesimam expugnata esse videtur: nam ex Herodoto L. I. c. 177. cognoscimus Harpagum fere eodem tempore Joniam, Cariam et Lyciam subegisse, quo Cyrus ipse bellum Babylonis intulerit: dicit enim: Τὰ μὲν νῦν κάτω τῆς Ἀσίας Ἀρπαγος ἀνάστατα ἐποίησε, τὰ δὲ ἄνω αὐτῆς αὐτὸς Κῦρος, πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν παρῆις. et quae sequuntur. Babylon autem expugnata est a Cyro Olympiadis sexagesimae anno tertio. Illo autem tempore jam dudum Sami rerum potitus erat Polycrates; neque enim ullo pacto probari potest eorum sententia, qui Polycratem Olympiadis sexagesimae anno primo regnum occupavisse statuunt: sic enim vix undecim annos imperium tenuisset: sed de Polycratis imperio alio loco dicetur. Non igitur crediderim Anacreontem se Abderam contulisse, sed Samum, insulam vicinam, a Polycrate arcessitum.

Et Himerius quidem dicit Polycratem filii precibus permotum, qui magnopere Anacreontis carminibus fuerit delectatus, poetam invitavisse ad filium istum erudiendum: id certe conjicere possumus ex laceris et corruptis verbis, quae leguntur Orat. XXX. 3: * * * * * βασιλεὺς Σάμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἀπάσης θαλάσσης, * * * μουσικῆς καὶ μελῶν καὶ τὸν πατέρα ἔπειθε συμπράξαι αὐτῷ πρὸς * * * πεμψόμενος, δίδωσι τῷ παιδὶ τοῦτον τῆς ἐπιθυμίας διδάσκαλον * * * * * κῆν ἔμελλε πληρώσειν εὐχὴν τῷ πατρὶ Πολυκράτει πάντα * * * * * ὃν τὸν Ἀχιλλέως τὸν Φοῖνικα, ὅτι διδάσκαλος ἔργων καὶ * * * * * τὴν ἀρετὴν ἐπαίδευεν. Idem Himerius etiam Orat. V. 3. dicit Anacreontem, cum arcessitus esset a Polycrate, amore Xanthippi motum Samum se contulisse: Οὐδὲν ἐραστῆ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον· ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στείλλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγγασθαι. An forte Xanthippus iste Polycratis fuit filius? Sed vide quae de hoc loco infra dicentur ad Fr. LV. Anacreontem autem jam tum clarum fuisse ingenii laude verisimilimum est.

Sami autem apud Polycratem complures annos versatus est Anacreon, et familiarissimus fuit tyranno, quem ita consuetudine devinxerat, ut nemo ei esset gratior aut acceptior. Et illo potissimum tempore, quo Polycratis hospitio utebatur, videtur ingenium poetae laetissime effloruisse, ita ut summam famae celebritatem nancisceretur. Polycrate autem occiso Anacreontem non amplius Sami, ubi turbæ gravissimæ et luctuosissimæ exortæ sunt, versatum esse existimo; sed ab Hipparcho, qui et ingenii laude et litterarum amore insignis erat, Athenas arcessitus et in domum receptus est. (Plato in Hipparcho p. 228. D: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τήιον πεντηκόντορον στείλας ἐκόμισεν

εἰς τὴν πόλιν. Aelianus Var. Hist. L. VIII. c. 2: Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήιον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸν πορεύσῃ ὡς αὐτόν.) Athenis autem Anacreon non solum Hipparchi, sed etiam aliorum virorum summorum familiaritate usus est. Verum Hipparcho interfecto non diutius Athenis commoratus esse videtur, sed reversus est, ut puto, Teum, quam quidem postea eo tempore, quo Jones et Histiaeus a Persarum rege defecerant, deseruit et tunc primum se contulit Abderam, ut conficio ex iis, quae apud Suidam leguntur in v. Ἀνακρέων Τήιος Λυρικός, Σκυθίνου υἱός· — γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον Ὀλυμπιάδι νβ'. οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν κατὰ τὴν κὲ Ὀλυμπιάδα. Ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ὄκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκῃ· et v. Τέω· Ἀνακρέων Τήιος λυρικός· ὁ μελοποιὸς διὰ τὴν Ἰστιαίου ἐπανάστασιν ἐκπεσὼν Τέω ὄκησεν Ἀβδηρα ἐν Θράκῃ. Neque profecto quidquam causae est, cur Suidae fidem abrogemus. Teios autem participes fuisse illius defectionis apparet ex Herodoti verbis L. VI. 8, ubi inter naves Jonum quae pugnae navali adversus Persas interfuerint, etiam Teiorum recenset: Μουσίων δὲ Τήιοι εἶχοντο ἑπτακαίδεκα νηυσί, Τήϊων δὲ εἶχοντο Χῖοι ἑκατὸν νηυσί. Jonum autem potentia fracta et Histiaeo interfecto Teios quoque Persis poenas defectionis dedisse verisimillimum est, ut illo ipso tempore Anacreon coactus fuerit Abderam confugere. Sed eundem iterum Teum reversum esse, inde conjicias, quod in patria mortem obiisse et sepultus esse dicitur, ut est in Simonidis epigrammate in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. v. 1.):

Οὗτος Ἀνακρέοντα, τὸν ἀφθιτον εἵνεκα Μουσέων
Ἵμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω.

Minus tribuerim Theocrito, qui statuum ejus Tei commemorat, in epigrammate XVI:

Θᾶσαι τὸν ἀνδριαντα τοῦτον, ὃ ξέει,
 Σπουδᾶ, καὶ λέγ' ἐπὶ ἄν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
 Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
 Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὄδοποιῶν.

Atque Anacreontem saepius Teum reversum esse, cognoscimus etiam ex Hermesianactis versibus apud Athenaeum L. XIII. p. 598. C:

Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρέων
 Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν,
 Φοῦτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 Οἰνηρὴν δήρι *) κεκλιμένην πατρίδα,
 Λέσβον ἐς εὖοιον.

Scriptis igitur Anacreon illud carmen aut cum Hipparcho interfecto Athenas relicturus, aut cum Abdera denuo Teum profecturus esset.

Fr. XXXIV.

Τίλλει τοὺς κνάμους ἀσπιδιώτης.

Hic versus servatus est apud auctorem Etymologi Magni p. 713. 7: Σίλλοι ἐπίσκωμμα κατὰ τροπὴν

*) Scripsi δήρι pro librorum scriptura δουρι, quod dictum est pro δήρι eodem modo, ut dicitur νήρι, μήτι, Θέτι: conferas quae supra dixi ad Fr. XV. v. 5. nisi praeferas δήρι. Quamquam etiam sic iste versus corrigi poterit:

Οἰνηρὴν δούρει κεκλιμένην πατρίδα.

Ita δόρει Sophocli restitutum est ab Hermanno: Aristophanes in Pace v. 537:

Ἐς Λύκειον γὰρ Λυκείου σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 et in Vespis v. 1082:

Εὐθὺς γὰρ ἐκδραμόντες σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 imitatus ille quidem Sophoclem sive Achaeum in Momo (Soph. Fr. 574. b.):

Ἄρης ὁ ληστής σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.
 similiter δόρη dixit Theopompus comicus apud Pollucem L. VII. 138. et L. X. 143.

Ἐλεφαντοκόπους ξιφομαχαίρας καὶ δόρη.

τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες· τίλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης· οἶον σκώπτει καὶ χλευάζει. Idem versus intelligendus est p. 403.

10. ubi haec leguntur: Ἰαλλοὶ τὰ σκώματα· οἶον τίλλοι τινες ὄντες, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν. Conferas Orionem p. 148. 12: Σιλλοὶ τίλλοὶ τινες εἰσὶ· τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν (σκώπτειν) ὡς λέγει Ἀνακρέων. Anacreontis versum respicit Hesychius: Τίλλει· — μέμφεται, διαβάλλει. Idem interpretatur Τίλλομένη· λοιδορομένη.

Fr. XXXV.

Χήλινον ἄγγος

Ἐχον πυθμένας ἀγγειοσελίνων.

Haec servavit Pollux L. VII. 172: Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπη Ἀνακρέων τὸ τῶν σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Ita in Hemsterhusii editione legitur: codices nonnulli: ἐλείων (sive ἐλείων) σελίνων scribunt: olim legebatur ἀγγειοσελίνων, codex autem Falkenburg. praebet: ἀγγειοσελίνων. Equidem scripsi ἀγγειοσελίνων: ut intelligatur genus apii, quod cum in vasis sereretur, inde nomen traxerit. Solebant autem veteres quasdam herbas in vasis alere, ut cognoscimus ex eo more, qui Adonidis festo obtinebat: conferas Julianum p. 329. ed. Spanhem: Ἄλλ' ἢ τοὺς Ἀδωνίδος κήπους ὡς ἔργα ἡμῖν, ὧ Κωνσταντῖνε, ἑαυτοῦ προφέρεις; Τί δὲ εἶπεν οὗς λέγεις Ἀδωνίδος κήπους; αἱ γυναῖκες ἔφη τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀνδρὶ φυτεύουσιν ὄστρακίους ἐπαμησάμεναι γῆν λαχανίαν· χλωρήσαντα δὲ ταῦτα πρὸς ὀλίγον αὐτίκα ἀπομαραίνεται. Similiter Scholiasta ad Theocriti Id. XV. v. 112. dicit: Εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπεῖρειν ἐν τισὶ ἀγγείοις καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. Praeterea

autem delevi particulam δέ, quae post χήλινον erat vulgo posita, et relegi haec in illud metrum, quod grammatici hendecasyllabum Anacreontium vocant: quod est in fragmento praecedente. Ceterum respicit hos versus Hesychius s. v. Κεχήλωμαι· πόδας δέδεμαι, συνέρ-
 ραμαι τοὺς πόδας· χηλεύειν γὰρ τὸ ράπτειν· καὶ χήλινον τὸ πλεκτόν, ὡς Ἄνακρέων· καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον· Σοφοκλῆς Πανδώρα ἢ Σφυροκόποις. Idem inferius: Χη-
 λινόν· πλεκτόν dicit.

Fr. XXXVI.

Ἄσημων ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

Hic versus legitur apud Hesychium v. Ἐρμα· ἔρεισμα ἢ ἔργμα· ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικνυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης· καὶ Ἄνακρέων·

Ἄσημων

Ἐπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

Sic recte apud Hesychium scribitur: ita Aeschylus in Eumenidibus dixit v. 564:

Δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον

Ἐρματι προσβαλὼν Δίκας ὤλετ' ἄκλαυστος αἰστός.

idemque ἄφαντον ἔρμα dixit, prorsus ut Anacreon ἄσημον ἔρμα, in Agamemnone v. 1005:

Καὶ πότμος εὐθυπορῶν

Ἄνδρὸς ἔπαισεν * *

* ἄφαντον ἔρμα.

Anacreontis versum respicit Harpocration v. Ἐρμάς· ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογία. ἔστι τοῦνομα καὶ παρὰ Ἄνακρέοντι καὶ ἐν Γηρυτιάδῃ Ἀριστοφάνους. Et Antiphon fortasse dixerat ἐρμάς: neque enim hanc verbi formam prorsus rejiciendam esse arbitror: nam ut χέρμα et χερμάς dicitur,

quidni etiam ἔρμας pariter atque ἔρμα recte dictum fuerit? In codice tamen Mediceo legitur: Ἐρμάν. et sic scribitur apud Photium p. 15. 1: Ἐρμάν. ὕφαλος πέτρα, Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Conferas etiam Zonaram p. 865. Apud Suidam T. I. p. 857. ed. Küster. scribitur: Ἐρμαῖος· ὕφαλος πέτρα· Ἀντιφῶν καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀριστοφάνης. Illam alteram formam ἔρμα confirmat etiam auctor Etymologi M. p. 378. 54: Ἐρματα· τὰ πετρῶδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα· παρὰ τὸ εἶναι ἐρύματα καὶ κωλύματα τοῦ πρόσω πλεῖν. Dionysius apud Eustathium ad Iliad. L. XIV. v. 182: Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἔρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῃ πέτρα. et alii grammatici. Etiam Herodotus L. VII. c. 183. hac forma usus est: Τῶν δὲ δέκα νεῶν τῶν βαρβάρων τρεῖς ἐπήλασαν περὶ τὸ ἔρμα τὸ μεταξὺ ἐὸν Σκιάθου τε καὶ Μαγνησίης, καλεόμενον δὲ Μύρμηκα. ἐνθαῦτα οἱ βάρβαροι, ἐπειδὴ στήλην λίθου ἐπέθηκαν, κομίσαντες ἐπὶ τὸ ἔρμα et quae seq. Videtur autem Anacreon hoc carmen composuisse inter navigandum. Neque vero haec ita constitui, ut ionici versus essent, sed existimo hendecasyllabum esse, quo metri genere Anacreontem saepius usum esse, ita ut et iambum admitteret ab initio, et incisionem eo versus loco faceret, quo hic est, docent metrici. Terentianus Maurus c. 4. v. 2849:

Nunc divisio, quam loquemur edet
 Metrum, quo memorant Anacreonta
 Dulces composuisse cantilenas.
 Hoc Petronius invenitur usus,
 Musicum Lyricum refert eundem
 Consonantia verba cantitasse:
 Et plures alii: sed iste versus
 Quali compositus tome sit edam:
Juverunt segetes meum laborem;
Juverunt caput est id hexametri,

Si cures reliquos pedes referre :

Juverunt animum versus ex carmine Flacci.

Quod restat, *segetes meum laborem*

Tale est, ceu: *Triplici vides ut ortu*

Triviae rotetur ignis,

Volucrique Phoebus axe

Rapidum pererret orbem.

et quae sequuntur. Jambum autem in basi locum habere docet idem v. 2556 :

Verum mobilis hic locus frequenter

Non solum recipit, pedem, ut loquebar,

Spondeum, sed et aptus est Trochaeo,

Nec peccat pede natus in iambo.

Exemplis tribus hoc statim probabis,

Docti carmine quae legis Catulli.

Cui dono lepidum novum libellum :

Arido modo pumice expolitum :

Meas esse aliquid putare nugas.

Quos dixi modo, jam pedes videmus

Diversos capiti trium locatos :

Spondeon *cui do*, trochaeon *ari*;

Meas, quis neget hunc iambon esse?

Eos autem pedes admisisse Anacreontem quoque, cognoscimus ex Attilio Fortunatiano p. 2676 : „ Nam et hendecasyllabus, quem Phalaecium vocamus, apud antiquos auctores solebat incipere alias a spondeo, alias ab iambo, alias a trochaeo, ut apud Catullum :

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo :

Meas esse aliquid putare nugas.

quae omnia genera hendecasyllabi Catullus et Sappho et Anacreonta et alios auctores secutus, non tanquam vitiosa vitavit, sed tanquam legitima inseruit.“

Fr. XXXVII.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας

Περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XV. p. 674 D: Ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας (ὑποθυμίδας) — καὶ Ἀνακρέων·

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας περὶ
Στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

In edit. Cant. et Casaubon. legitur *πλέκτας*. In Codice A. male legitur *στήθεσιν*. Recte deinde Dindorfius pro librorum scriptura *ὑποθυμιάδας* scripsit *ὑποθυμίδας*: hanc enim formam non solum hic metrum requirit, sed etiam Alcaei et Sapphus versus apud Athenaeum isto loco satis comprobant: Alcaeus enim sic dicit:

Ἄλλ' ἀνήττω μὲν περὶ ταῖσι δέξοις
Περθέτω πλεκταῖς ὑποθυμίδας τις.

Sappho sic:

Κάπαλαις ὑποθυμίδας
Πλεκτὰς ἀμπ' ἀπαλᾶ δέρο.

Conferas imprimis ea, quae apud Athenaeum leguntur L. XV. p. 678. C: Ἐπιθυμῖς· Σέλεύκός φησι· „τὰ πάντα στεφανώματα.“ Τιμαχίδας δὲ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναικας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι· ὑποθυμῖς δὲ καὶ ὑποθυμιάδες (scr. ὑποθυμίδες) στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἔστι μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως· Φιλητᾶς δ' ἐν τοῖς ἀτάκτοις ὑποθυμίδας (sic recte codd. omnes, non ὑποθυμιάδας) Λεσβίους φησι καλεῖν μυρσίνης κλῶνα, περὶ ὃν πλέκειν ἴα καὶ ἄλλα ἄνθη. Huc adde Athenaei verba L. XV. p. 688. C: Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περικειμένους τῷ στήθει ὑποθυμιάδας (scr. ὑποθυμίδας) οἱ ποιηταὶ κεκλή-

κασιν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνθῶν ἀναθυμιάσεως, οὐκ ἀπὸ τοῦ τὴν ψυχὴν θυμὸν καλεῖσθαι, ὡς τινες ἀξιοῦσιν.

Anacreontis verba autem ita disposui, ut esset Glyconeus, pro basi anacrusin habens, et versus hendecasyllabus. Lyricos autem poetas hendecasyllabis non solum continuis usos esse, sed eos aliis quoque versuum generibus admiscuisse, docet Terentianus Maurus c. 4. v. 2545:

Quem nos hendecasyllabon solemus
Tanquam de numero vocare versum,
Tradunt Sapphicon esse nuncupandum.
Namque et jugiter usa saepe Sappho,
Dispersosque dedit subinde plures
Inter carmina disparis figurae.

Hic autem hendecasyllabus eam habet caesuram, de qua Terentianus Maurus v. 2590. disserit:

At quae nunc pedibus duobus orta
Sermonem cohibet, nec exit ultra,
Sicut semipedem prior trahebat,
Conjungit sibi phallicos trochaeos,
Ut dixi modo, Bacche, Bacche, Bacche.

Tum versum videas sonare talem:

Pangunt carmina jam novem sorores:

Nam si quatuor his pedes duobus
Addas, hexameter profecto fiet.

Pangunt carmina tergeminae memoranda sorores.

Post hoc phallica de tribus trochaeis

Pars est cetera: *Jam novem sorores.*

Ut autem hic Glyconeus et hendecasyllabus conjunctus est, ita etiam Pindarus eadem metra, sed copulata in unum versum, usurpavit in Olympico carmine IX. in cujusque strophae versu secundo:

Φωνᾶεν Ὀλυμπία, καλλίνικος ὁ τρίπλοος κελιαδῶς.

Idem numeri etiam in tragicorum poetarum carminibus lyricis saepenumero conjunguntur: conferas quae dixit Hermannus in Element. p. 562. seq.

Fr. XXXVIII.

Σὲ γάρ φη
 Ταργήλιος ἐμμελέως
 Δισκεῖν.

Haec leguntur apud Apollonium de Syntaxi L. III. c. 15. p. 238. ed. Bekker: Καὶ δὴ παρλείπει τοῦ χρῶ παραγωγή τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν, ὡς φησιν· ἐξ οὗ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπτελεῖτο ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέοντι·

Σὲ γάρ φη ταργήλιος ἐμμελέως δισκεῖν.

φη quod in vulgaribus editionibus et in multis codicibus omissum est, adjecit Bekkerus ex cod. A. Idem scripsit ἐμμελέως: in codice A. legitur ἐμμελωσ, littera post λ erasa: in reliquis codd. sicut vulgo, ἐμμελωσ. In eodem codice A. ante δισκεῖν fuit vox erasa desinens in ειν. Partem fragmenti repetit idem Apollonius de adverbis in Bekkeri Anecd. T. II. p. 543. 7: Καὶ ἐξ ὑπομνήσεως τὸ τοιοῦτον δεῖ παραλαβεῖν, ὅτι παραγωγή τίς ἐστίν ἢ τοῦ χρῆμι, ἧς τὸ τρίτον πρόσωπόν ἐστι χρῆσι, καθότι καὶ παρὰ τὸ φημί, φησί. καὶ ὃν τρόπον παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ φησὶν ἀποκοπὴν φη ἐγένετο, σὲ γάρ φη ταργήλιος. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ χρῆσι χρῆ ἐγένετο ἀποκοπὴν. Eadem leguntur etiam in scholiasta ad Homeri Iliad. L. V. v. 256: Ὡς τό· σὲ γάρ φη ταργήλιος παρὰ Ἀνακρέοντι. Ita autem haec constitui, ut esset idem metrum, quod in fragmento praecedente restitui, ubi Glyconeum cum hendecasyllabo copulatum esse vidimus. Idem illud φη pro φησὶ verissime Seidlerus restituit Alcaeo:

Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ὁ δὲ φη κήροθεν ἐμμεναι.

Apud Herodianum in libello περὶ μονῆς. λέξ. p. 27. qui hunc versum servavit, scribitur: Αἰ γάρ κ' ἄλλοθεν

ἔλθη δὲ φοικῆνοθεν ἔμμεναι. Ταργήλιος autem scripsi littera majore, ut nomen viri esset: Jonum autem more littera aspera in leniorem mutata pro Θαργήλιος dixit poeta Ταργήλιος. Simile est mulieris nomen Θαργηλία, quod meretrici Jonicae fuisse cognoscimus ex Plutarcho in vit. Pericl. c. 24: Φασὶ δ' αὐτὴν (Aspasiā) Θαργηλίαν τινὰ τῶν παλαιῶν Ἰάδων ζηλώσασαν, ἐπιθέσθαι τοῖς δυνατωτάτοις ἀνδράσι· καὶ γὰρ ἡ Θαργηλία, τό τ' εἶδος εὐπρεπῆς γενομένη καὶ χάριν ἔχουσα μετὰ δεινότητος πλεῖστοις μὲν Ἑλλήνων συνόκησεν ἀνδράσι, πάντας δὲ προσεποίησε βασιλεῖ τοὺς πλησιάσαντας αὐτῇ καὶ ταῖς πόλεσι μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς, δυνατωτάτων ὄντων καὶ μεγίστων. Pro ἔμμελέως autem fortasse scribendum est ἔμμενέως; quod interpretatur Hesychius: Ἐμμενέως· προθυμουμένως, ἐρῶμένως. Sed quod ibidem legitur: Ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρῶμένως· συνετῶς. id sic corrigendum videtur: Ἐμμενῶς· προθύμως, ἐρῶμένως, συνετῶς.

Fr. XXXIX.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ
 μῆνες, ἐπεὶ τε
 Στεφανοῦται τε λύγω καὶ τρύγα πίνει
 μελιηδέα.

Servavit hos versus Athenaeus L. XV. p. 671.

E: Καὶ διὰ τί παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ (Ἀνακρέοντι) λύγω τινὲς στεφανοῦνται; φησὶ γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν·

Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
 Στεφανοῦται τε λύγω καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος· πρὸς δεσμοὺς γὰρ καὶ

πλέγματα ἢ λόγος ἐπιτήδειος· εἰπέ οὖν ἡμῖν τι περὶ τούτων
ζητήσεως ἀξίων ὄντων καὶ μὴ ὀνόματα θήρα, φιλότης.

Scripti autem *Μεγίστης* ex codice B. pro vulgato
Μεγίσθης: haec enim scribendi ratio praeferenda vide-
tur apud poetam Ionicum; atque apud alios scriptores
ubique *Μεγίστης* per τ non per θ scribitur. Sed de
hoc pulcro puero dicetur infra ad Fr. LXXVIII. Ad-
didi autem articulum cum Gaisfordio ad Hephaestionem
p. 327. Deinde pro vulgata lectione ἐπειδὴ edidi ἐπεί
τε ex codicibus A. et P: in cod. B. scribitur: ἐπεὶ τ'
ἐστεφανοῦνται. Illud ἐπεὶ τε frequentissimum est Ionibus,
ut apud Herodotum L. V. c. 18: Ἐπεὶ τε δὲ ὑμεῖς ἐόντες
δεσπόται προσχρηῖζετε τούτων, παρέσται ὑμῖν καὶ ταῦτα·
et paulo inferius: Αἱ δὲ ἐπεὶ τε καλεόμεναι ἦλθον, ἐπεξῆς
ἀντίαι ἴζοντο τοῖσι Περσῆσι. L. IX. c. 84: Ἐπεὶ τε δὲ
Μαρδονίου δευτέρῃ ἡμέρῃ ὁ νεκρὸς ἠφάνιστο, ὑπ' ὅτεν μὲν
ἀνθρώπων, τὸ ἀτρεκέες οὐκ ἔχω εἰπεῖν. aliisque in locis.

Versu secundo in Codice P. scribitur στεφανοῦν-
ται: sed recte in eodem legitur: τε λόγῳ: vulgo
enim edebatur τῇ λόγῳ, nisi quod in cod. B. articulus
omissus est.

Iisdem versibus rursus utitur Athenaeus in eodem
libro p. 673. D: Ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Μεγίσθης
(cod. B: Μεγίστης) δ' (hoc omissum est in cod. P.) ὁ
φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ Στεφανοῦται τῇ λόγῳ
(sic omnes codd. ut videtur:) καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.
Eosdem versus respexit Athenaeus ibidem p. 674. A:
Λύναται δὲ τις λέγειν περὶ τῆς λόγου ἀπλούστερον, ὅτι ὁ
Μεγίσθης (Cod. B: Μεγίστης) τῇ λόγῳ ἐστεφανοῦτο, ὡς
παρακειμένης ἐκ τοῦ δαψιλοῦς ἐν ᾧ εὐωχεῖτο τόπῳ, συν-
δέσεως ἕνεκα τῶν κροτάφων. et Pollux L. VI. p. 107:
Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάν-
ροις καὶ λόγῳ (sic enim scribendum est pro libro-
rum lectione ἀντιῶ) καὶ Νανακρατίτῃ στεφάνῳ. Multum

autem veteres grammatici, qui Anacreontis carmina interpretati sunt, dubitaverant, quatenam corona illa esset intelligenda: et Aristarchus quidem atque Tenarus plane nihil attulerunt, quo rem obscuram explanarent, ut cognoscimus ex Athenaeo L. XV. p. 671. F: Σιωπῶντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀναζητεῖν προσποιουμένου ὁ Δημόκριτος ἔφη, Ἀριστάρχος ὁ γραμματικώτατος, ἑταῖρε, ἐξηγούμενος τὸ χωρίον ἔφη ὅτι καὶ λίγους ἐστεφανοῦντο οἱ ἀρχαῖοι. Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον· καὶ οἱ ἄλλοι γε ἐξηγηταὶ ἀπροσδιόνυσά τινα εἰρήκασι περὶ τοῦ προκειμένου. Docte deinde atque accurate Athenaeus (p. 672 et p. 673.) exponit, usus Menodoti Samii libro, qui inscriptus erat: Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφῆ, Samios more antiquo et a Caribus primis insulae incolis recepto solitos esse caput vitice inter mensam coronare, quem morem usque ad Polycratis tempora viguisse dicit p. 673. D: Συνέβη δὲ τὴν τῆς λύγου στεφάνωσιν καὶ μέχρι τῶν κατὰ Πολυκράτην χρόνων, ὡς ἂν τις εἰκάσειε, τῇ νήσῳ συνηθεστέραν ὑπάρχειν. Praeter Anacreontis versus etiam Nicaeneti Samii poetae epigramma adscripsit, in quo viticea corona antiqua et Carica appellatur:

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλὰ παρ' Ἥρη
 Δαίνυσθαι ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
 Ἄρκεῖ μοι λιτὴ μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα·
 Ἐγγύθι γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
 Καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος· ἀλλὰ φερέσθω
 Οἶνος καὶ Μουσῶν ἢ χαρτέσσα λύρη,
 Θυμῆρες πίνοντες, ὅπως Διὸς εὐζλέα νύμφην
 Μέλωμεν, νήσου δεσπότιν ἡμετέρης.

Quamquam vitice etiam alibi utebantur ad coronandum: sic quod in Scholiasta Euripidis ad Hippolyt. v. 73. legitur: Ὁ δὲ Φιλόχορος τὴν ἐν Ἀγρας Ἀρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφασθαι φησιν. id non mutandum erat in λωτῶ, sed in λύγῳ. De eadem re Hephaestion

quoque quaesiverat et ediderat librum, quem inscripsit: *Περὶ τοῦ παρ' Ἀνακρέοντι λυγίνου στεφάνου*, sed mala fraude surripuerat ea, quae ipse Athenaeus sollertissime invenerat: vide quae Athenaeus p. 673. E. et p. 674. A. dicit, graviter Hephaestionis impudentiam exagitans.

Fr. XL.

*Καθαρῆ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ
τρεις ἀναχέισθων.*

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 430.

D: Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησι· *Καθαρῆ δ' ἐν κ.* Pro vulgata scriptura: *πέντε καὶ τρεις* recte Dindorfius edidit: *πέντε τε καὶ τρεις*. Deinde *ἀναχέισθων*, quod ferri non potest, mutavi in *ἀναχέισθων*. Pro *τρεις* non recte in codice A. scribitur: *τρεις*. Poscit autem Anacreon, ut quinque cyathi aquae et tres vini (cyathus autem certum quoddam genus mensurae fuit) infundantur. Alibi duas partes aquae cum una vini commisceri jubet, ut est in Fr. LXII. v. 1:

*Ἄγε δὴ φέρον ἡμῖν, ὦ παῖ
Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπῶ, τὰ μὲν δέξ' ἐγγέας
Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθους.*

Et eodem modo intelligendum est, quod legitur Fr. XXIX:

*Ῥωοχόει δ' ἀμπλοκος μελιχρόν
Οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.*

Fr. XLI.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη
τε λευκόν,

Χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηρά-
λεοι δ' ὀδόντες,

Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρό-
νος λέλειπται.

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμά, Τάρτα-
ρον δεδοικώς·

5. Ἴδδew γάρ ἐστι δεινὸς μυχὸς, ἀργαλέη
δ' ἐς αὐτὸν

Κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον καταβάντι
μὴ ἀναβῆναι.

Hoc carmen (integrum tamen an sit, valde dubito,) legitur apud Stobaeum CXVIII. 13. T. III. p. 394. ed. Lips. Sic autem disposui, ut tetrametri ionici constituerentur, cum vulgo in dimetros pessime divisum esset: quod cur fecerim, ii, qui harum rerum periti sunt, facile intelligent.

Versu primo ἡμῖν Stephanus scripsit pro ἡμῖν: κάρη in codice A. legitur, vulgo κάρα scribebatur.

Versu quarto ἀνασταλύζω, quod verbum apud Arsenium scribitur ἀνασταλίζω, male ab hominibus doctis tentatum, satis firmant Hesychii quamvis corruptae glossae hae: Ἀσταλύχειν (scripsisse videtur ἀσταλύζειν·) ἀναβλύζειν, κλαίειν. Ἀστυλάζει· λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ: hic quoque scribendum esse puto: ἀσταλύζει. et Νεοστάλυγες, κελαιθυμριζόμενοι παῖδες προσφάτως, νεόδακρυτοι. Nam pro ἀσταλύζειν etiam σταλύζειν in usu fuisse videtur,

ut dicitur ἀσπαίρω et σπαίρω, ἀσκαρίζω et σκαρίζω, et similia non pauca.

Fr. XLII.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἐμῶν εἵνεκα παῖδες ἄν
φιλοῖεν·

Χαρίεντα μὲν γὰρ ἄδω, χαρίεντα δ'
οἶδα λέξαι.

Leguntur hi versus apud Maximum Tyrium VIII. p. 96. ed. Davis minor. (XXIV. p. 297. ed. maj.) ἼΙ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἦθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμερδίου κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας· ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· — ἦδη δὲ πού καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο: Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα παῖδες ἄν φιλοῖεν· χαρίεντα μὲν γὰρ διδῶ, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. Revocavi haec Anacreontis verba ad numerum ionicorum tetrametrorum, et post λόγων adjeci ἐμῶν, quod cum a metro requiratur, tum ipsi sententiae accomodatissimum est. Pro διδῶ autem cum Valkenario ad Euripidis Phoenissas v. 1400. restitui ἄδω.

Fr. XLIII.

Ἐραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις
γὰρ ἦθος.

Haec leguntur apud Maximum Tyrium eodem loco, quem modo memoravi: Ἀλλὰ καὶ τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· Ἐραμαί τοι συνηβᾶν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος. Hic quoque numeri ionicici aperta sunt vestigia:

redegī igitur haec verba in tetrametrum, ita quidem ut post ἔραμαι insererem particulam δέ, pro χαρίεν autem restituerem, χαριτεῦν, more Jonum contractum ex χαριτόεν. Anacreontem autem χαριτόεις pro χαρίεις dixisse cognoscimus ex Herodiani libello περὶ μονήσ. λέξ. p. 14. 21: Ὁ μὲν τοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν ἀποδοῦς τὸ ἐντελές τῇ λέξει. Denique γὰρ collocavi post ἔχεις.

FR. XLIV.

Ἀστραγάλοι δ' Ἐρωτός εἰσιν μανίαί
τε καὶ κύδοιμοι.

Hic versus legitur apud Scholiastam ad Homeri Iliad. ψ. v. 88: Αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα, ἀμφ' ἀστραγάλησιν ἐρύσας· καὶ ἐστὶν Ἰωνικώτερον· Ἀστραγάλοι δ' Ἐρωτός εἰσι μανίαί τε καὶ κυδοίμοιο. Ἀνακρέων. Ita in editione Bekkeri legitur. Etiam grammaticus in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 454. 22. ἀστραγάλη formam ionicam esse dicit: Ἀστράγαλος· κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου καὶ ὁ πεπτικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀπτικοί· τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἶον·

Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς.

Scrpsi autem εἰσὶν pro εἰσί, et κύδοιμοι pro κυδοίμοιο, ut etiam alii viderunt: versus enim videtur tetrameter ionicus esse praemissa anacrusi. Existimabant autem veteres Amorem, ut puerum, talis ludere: ita Venus apud Apollonium Rhodium L. III. v. 115. filium una cum Ganymede tesserarum ludo tempus fallentem reperit:

Εὔρε δὲ τὸν γ' ἀπάνευθε Διὸς θαλαρῆ ἐν ἄλωϊ,
Οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τὸν ὅρα ποτὲ Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατέρασεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν
Κάλλεος ἡμεροθεῖς· ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τῶγε

Χρυσέλοις, ἄτε κοῦροι ὀμήθεες, ἐψιόωντο.
 Καὶ ὃ ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνέπλεον ὃ ἐπὶ μαζῶ
 Μάργος Ἔρωσ λαϊῆς ὑποῖσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
 Ὅρθός ἐφροσθῶς· γλυκερόν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειαῖς
 Χροῖῃ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλάδον ἤτοτο
 Σίγα κατηφιόων· δοιῶ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὐτως
 Ἄλλω ἐπιπροϊείς, κελόλωτο δὲ κελχαλόωντι.
 Καὶ μὴν τοῦσγε παραῖσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
 Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
 Κύπριν ἐπιπλομένην.

FR. XLV.

Μεγάλω δηῦτέ μ' Ἔρωσ ἔκοψεν ὥστε
 χαλκεὺς
 Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χα-
 ράδρη.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 68. ed. Gaisford. Καὶ τῶ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὄλα ἄσματα συνέθηκε· Μεγάλω δ' ηῦτέ μ' ἔρωσ ἔκοψεν ὥστε χ. π. χ. Scripsi δηῦτε pro δ' ηῦτε et Ἔρωσ pro ἔρωσ. Existimo autem has ipsos versus initium esse ejus carminis, quo Anacreon Smerdien exagitavit, quod capilli ejus turpiter detonsi essent. Alius versus illius carminis est in fragmento sequente.

FR. XLVI.

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἀμωμον
 ἄνθος.

Hic versus legitur apud Phavorinum in Stobaei eclogis LXVI. 6. T. III. p. 440. Gaisf. ed. Lips. Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρο-

λόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα·

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς
Κόμης ἄμωμον ἄνθος.

Conjunxi haec in unum versum: idem enim prorsus metrum est atque in illis versibus, quos modo adscripsi: quos jure mihi videor pro exordio hujus ipsius carminis habuisse. Quo enim modo Anacreon melius suum et dolorem et amorem in Smerdien, cujus caesariem Polycrates prae invidia detonderi jussurat, potuit significare, quam isto exordio?

Μεγάλῳ δηῦτέ μ' Ἔρωσ ἐκοψεν ὥστε χαλκεὺς
Πελέκει, χειμερὶν δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῳ.

Callide autem Anacreon non Polycratem, virum potentissimum, auctorem hujus facinoris, incusat, sed ipsum Smerdien, qui nihil tale commeruerat, reprehendit. Smerdies ille Thrax fuit, puer eximia venustate, sed praecipue comae pulcritudine excellens. Maximus Tyrius XXI. p. 218. ed. Davis. min. (XXXII. p. 439. ed. maj.): Οὕτω καὶ Ἀνακρέων Σαμίους Πολυκράτη ἡμέρωσε, κεράσας τῇ τυραννίδι ἔρωτα Κλεοβούλου καὶ Σμερδίου κόμην (si recte satis illum locum emendavi:) καὶ αὐλοῦς Βαθύλλου καὶ ᾠδὴν Ἴωνικὴν. idem VIII. p. 96. ed. min. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἠθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντα, μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ᾠρας. Antipater in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. 5.):

Ἦε πρὸς Εὐρουπίην τετραμμένος ἦε Μεγίστην,
Ἦ Κίχονα Θρηκὸς Σμερδίω πλόκαμον.

Is autem cum Polycrati muneri esset datus, mutuo amore et ab illo et ab Anacreonte expetebatur, ut

docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed min. Davis. (XXVI. p. 309. ed. maj.): Σμερδίδης Θοράξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους μειράκιον βασιλικοῦ, ὄφθῆναι γαῦρον, ἐχομίσθη δῶρον τυράννῳ Ἰωνι, Πολυκράτει τῷ Σαμίῳ. Ὁ δὲ ἦσθη τῷ δώρῳ καὶ ἐρᾷ Πολυκράτης Σμερδίου καὶ αὐτῷ συνερᾷ ὁ Τῆιος ποιητὴς Ἀνακρέων· καὶ Σμερδίδης παρὰ μὲν Πολυκράτους ἔλαβε χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν μειράκιον καλὸν παρὰ τυράννου ἐρῶντος· παρὰ δὲ Ἀνακρέοντος ᾠδὰς καὶ ἐπαίνους καὶ ὅσα εἰκὸς ἦν παρὰ ποιητοῦ ἐραστοῦ. idem XIX. p. 192. ed. min. Dav. (XXXV. p. 411. ed. maj.): Πολυκράτην μὲν γὰρ οὐδὲ τὸ ἐξ Αἰγύπτου νουθέτημα ἔπεισε μὴ φρονεῖν μέγα ἐπὶ εὐδαιμονία, ὅτι ἐκέκμητο θάλατταν Ἰωνικὴν καὶ τριήρεις πολυλὰς καὶ σφενδόνην καλὴν, καὶ Ἀνακρέοντα ἑταῖρον καὶ παιδικὰ Σμερδίην. Quantopere autem Anacreon Smerdiae amore incensus fuerit, docet Dioscorides in epigrammate in Anacreontem in Jacobsii Anthologia T. I. p. 250. (Anthol. Pal. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίη ὦ ἐπὶ Θορήκῃ τακεῖς καὶ ἐς ἔσχατον ὄστεῦν
Κώμου καὶ πάσης κοίρανε παρρυχίδος.

et Simonides de eodem Anacreonte in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. 5.):

Μοῦνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
Ἥλιον Ἀθήνης ἐνθάδ' ἐκνυσε δόμων,
Ἄλλ' ὅτι τὸν χαριέντα μετ' ἠιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίῳ Θορήκα λέλοιπε πόθον.

et Antipater in Jacobsii Anthologia T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 27. v. 3.):

Εὐδαι καὶ Σμέρδης, τὸ Πόθον ἔαρ, ᾧ σὺ μελιζῶν
Βάρβιτ' ἀνεκροῦου νέκταρ ἑναρμόνιον.

Sed Polycrates, non ferens aequo animo aemulum, puero illi pulcro crines detonderi jussit. Id facinus tangit Athenaeus L. XII. p. 540. E.: Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν

ἀναγέγραπται γυναικας ἢ παῖδας μεταπεμφάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων ὁμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντεροῦν Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέκειρε τὸν ἐρώμενον. Totam rem ordine retulit Aelianus in Var. Histor. L. IX. 4: Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μούσαις ἦν καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τὸν Τήιον καὶ διὰ σπουδῆς ἤγε καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· οὐκ ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν· Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμότερον, τὰ παιδικὰ Πολυκράτους· εἶτα ἤσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαινῶ καὶ τὸν Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, εὖ μάλα ἐρωῶντα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος. μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήιον, μηδ' ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. Ἐξηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τὸν Σμερδίην ἐτίμησε καὶ ἐώρα τὸν ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον. Καὶ ἀπέκειρε τὸν παῖδα Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα. Ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιασθαι τὸν Πολυκράτη σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. Τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ἀσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ἔσεται. Hujus ipsius carminis, de quo loquitur Aelianus, hae sunt reliquiae. Ceterum poeta Smerdien etiam supra Fr. VI. notavit:

Ἄλλ' ὦ τρὶς κεκορημέε
Σμερδίη.

Fr. XLVII.

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

Haec verba leguntur in Etymol. Magno p. 714. 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ἰ, ᾧ κέχρηται Ἀνακρέων, οἷον Θρηκίην σίοντα χαίτην. Scripsi Θρηκίην pro Θρηκίην. Σίοντα autem Anacreon pro σείοντα dixit metri

causa: integer enim trochaeus requirebatur: nam est haec particula versus ex illo ipso carmine, e quo isti versus, quos modo adscripsi, petiti sunt. Smerdies autem Thrax fuit, ut docet Maximus Tyrius X. p. 110. ed. minor. Dav. (XXVI. p. 309. ed. major.)

Σμερδῖης Θρηξ ὑπὸ Ἑλλήνων κάλλους βασιλικῷ μειράκιον, ὀφθῆναι γαῦρον, ἐχομίσθη δῶρον τυράννω Ἰωνι Πολυκράτει. et poetae illi, qui epigrammata in Anacreontem scripserunt, quorum verba modo memoravi, ut Simonides in Anthologia Jacobsii T. I. p. 69. (Anthol. Palat. VII. 25. 8.):

Καὶ τὸν Σμερδίω Θρηξά λελοίπε πόθον.

Antipater in Anthologia Jacobsii T. II. p. 26. (Anthol. Palat. VII. 27. v. 6.):

Ἦ Κίξονα Θρηξὸς Σμερδίω πλόκαμον.

Dioscorides ibidem T. I. p. 250. (Anthol. Palat. VII. 31. v. 1.):

Σμερδίῃ ὦ ἐπὶ Θρηξὶ τακεῖς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὄστεῦν.

Fr. XLVIII.

*Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ' · οὐ γὰρ ἄν
ἄλλη*

λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 69. ed. Gaisf. Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον ·

Ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενῆα

παρα τῆ Σαπφοῖ · παρα δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται · Ἀπό μοι θανεῖν γ·

Fr. XLIX.

Ἄγανῶς οἰά τε νεβρὸν νεοθηλέα
 Γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσσης
 Ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. IX. p. 396. D. ubi de voce γαλαθηνός disserit: Καὶ Ἀνακρέων δέ φησιν·

Οἰά τε νεβρὸν
 Νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
 Ἀπολειφθεῖς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Pro νεοθηλέα in cod. B. legitur νεοθαλέα. Pro κεροέσσης in codd. A. et B. καιρόσσης, in P. κερόσσης. Aelianus Hist. Anim. L. VII. 39: Ὅσοι λέγουσι θῆλιν ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας — καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησίν·

Οἰά τε νεβρὸν
 Νεοθηλέα, γαλαθηνόν,
 Ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης
 Ὑπολειφθεῖς ἀπὸ μητρὸς (in Gesneri cod. 2. legitur
 Ἐπτοήθη. ὑπὸ μητρὸς)

Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσσης γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογίᾳ. Zenodotum fuisse qui κεροέσσης mutaverit in ἐροέσσης cognoscimus ex Scholiasta Pindari Olymp. III. 52. ubi haec leguntur: Ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσιν εἰσάγουσι. Καθάπερ καὶ τὴν θηλάζουσιν τὸν Τήλεφον γράφουσι καὶ πλάττουσι· τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Ἄγανῶς οἰά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλαις κεροέσσης ὑπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Ζηνοδότος δὲ μετεποίησεν· ἐροέσσης, διὰ τὸ ἱστορεῖσθαι τὰς θηλείας κέρατα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς ἄρσενας· οἱ μέντοι γε ποιηταὶ πάντας κέρατα ἔχουσιν

ποιούσιν. Partem verborum Anacreontis etiam Eustathius ad Iliad. Θ. p. 711. 34. servavit: Φέρεται δὲ καὶ Ἀνακρέοντος χρῆσις αὕτη· Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν. Ego haec divisi in trimetros ionicos: nam neque dimetros neque tetrametros esse facile quilibet animadvertet. Versu secundo scripsi ἐν ὕλης: et apud Scholiastam Pindari legitur ἐν ὕλαις, apud Athenaeum autem et Aelianum ἐν ἴλη. Versu tertio ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς edidi. Ad Anacreontis autem exemplum conformatum esse videtur Horatii carmen L. I. 23. 1:

Vitas hinnuleo me similis Chloe
 Quaerenti pavidam montibus aviis
 Matrem non sine vano
 Aurarum et silvae metu.
 Nam seu mobilibus vepris inhorruit
 Ad ventum foliis, seu virides rubum
 Dimovere lacertae,
 Et corde et genibus tremit.

Fr. L.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

Hic versus legitur in Etymologo Magno p. 713. 26: Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί· ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέοντος· μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι· ἐξ οὗ ἠκούσμεθα τοὺς ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρουμένους· οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σιναμωρεῖν τὸ λιχνεύειν καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμωρεύματα καλεῖ. Recte viri docti correxerunt σινάμωροι, quod vel metri ratio efflagitat: est enim versus trimeter ionicus. Σινάμωρος autem in hoc Anacreontis versu *lascivum* significare videtur. Et eodem modo σιναμωρεῖν dicitur, ut est in versu Aristophanis Nub. 1053:

Γυνὴ δὲ σιναμωρομένη χαίρει.

ubi scholiasta dicit: Ἄνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν· σινάμωρος δὲ ἡ μεμορημένη· σίνος δὲ τὸ αἰδοῖον. ὄθην καὶ Σιληνός· σινάμορον οὖν τὸ πορνικόν. Deteriorem hanc scribendi rationem per ὄ etiam in quibusdam Herodoti codicibus L. V. 92. 6. reperies.

Sed praeterea, ut conjicio, scripsit Anacreon:

Σινάμωρῳ πολεμίζουσι θυρωρῶ.

Cum lascivo janitore pugnant mulieres: videtur enim intelligendus esse amicus ille sponsi, qui in nuptiis a thalamo arcebat mulieres, novae nuptae vociferanti opitulaturas: conferas, quae Pollux dicit L. III. 42: Καλεῖται δὲ τις τῶν τοῦ νυμφίου φίλων θυρωρός, ὁ ταῖς θύραις ἐφεστηκώς καὶ εἰργων τὰς γυναῖκας βοηθεῖν τῇ νύμφῃ βοώσῃ. Hesychius: Θυρωρός· ὁ παρανύμφιος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείων. Eundem commemorat Sappho Fr. XXXVIII:

Θυρωρῶ πόδες ἐπτορόγνιοι,
Τὰ δὲ σύμβαλα περπαβόηα,
Πίσουγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

nam ibi janitorem in nuptiis intelligendum esse, docet Demetrius de elocutione c. 167: Σκώπτει Σαπφῶ τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις. Et Synesius Epist. III: Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἀρμόνιος ἐστὶν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἶποι Σαπφῶ, τὰ μὲν ἀλλὰ σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κέκροπι διέτελεσεν.

Fr. LI.

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερῖστη
Διέπουσιν Σάμον, ἱρὸν ἄστῃ Νυμφέων.

Scholiasta ad Homeri Odysseam L. XXI. v. 71. haec Anacreontis verba servavit: Μύθου· νῦν τῆς στάσεως·

ὄθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἀλιεῖς ὄντας στασια-
 σιάς φησιν· μυθηταὶ δ' ἀνήσῳ μεγίστῃ διέπουσιν ἱερὸν
 ἄστν. Sic in editione Buttmani legitur: vulgo scri-
 bitur μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ μεγίστῃ. Eustathius ad
 eundem Homeri locum p. 1901. 44: Ἐν δὲ τῷ Μύθῳ
 μὲν ἐπισχεσίην οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν
 στάσιν λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων
 εἰπεῖν στασιασίας· Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησί, διέπουσιν
 ἱερὸν ἄστν· ἀντὶ τοῦ στασιασταὶ ἐπίρρητοι· ἢ ἄλλως ἐν
 μύθοις μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν· ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί.
 Eundem Anacreontis locum respexit auctor Etymo-
 logi M. p. 593. 18: Μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν·
 ἅπαξ εἴρηται παρ' Ὀμήρῳ·

Οὐδέ τιν' ἄλλην

Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε.

ὄθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς
 στασιασίας ἐπὶ τῶν ἀλιέων λέγει. Conferas denique Apol-
 lonium in Lexico Homer. p. 558: Μῦθος· λόγος· ὁ δὲ
 Ἀνακρέων μυθίτας τοὺς στασιώτας εἶπεν. Verba cor-
 ruptissima ita constitui:

Μυθηῖται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμεροσθη
 Διέπουσιν Σάμον, ἱερὸν ἄστν Νυμφάων.

Et versus ionicos esse perspexit etiam Buttmannus ad
 Scholiastam Homeri eo loco, quem dixi.

Quod vulgo apud Scholiastam Homeri et Eusta-
 thium legitur μυθηταί, id nullo pacto defendi potest:
 etsi enim molossus loco ionicī admittitur, (ut est in
 Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Conferas etiam Marium Victorinum p. 2550. ubi de
 ionicō minore disserit: „Recipit autem molossū et
 anapaestum, sed raro juncto pariambo, et dactylum,
 feritur autem per dipodiam.“ Adde Hephaestionem
 p. 66, quamquam hic non satis recte molossū im-

pari tantum loco recipi docet: Ἐμπίπτοισι δὲ καὶ οἱ μολοιτοὶ ἐπὶ τῶν περιπιτῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικοῖς, ὡς περ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀριτίων.) hic tamen minus gratum est pondus trium longarum syllabarum. Huc accedit gravissimum illud, quod μυθητής non potest unquam idem significare, quod στασιαστής. Scripsi igitur μυθιῆται, quod aperte legitur in Apollonii lexico, et confirmatur etiam ea scriptura, quae est in Etymologici Magni loco. Et satis ab omni dubitatione defendit hanc formam Apollonii Dyscoli auctoritas, qui in libro de conjunctionibus in Bekkeri Anecdotis T. II. p. 524. 2. haec dicit: Ἦν οὖν φησὶ πλεονασμὸς τοῦ ἠ ἐν τῷ τή, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ λεγοίη, φεροίη πλεονάζουσι τῷ ἠ, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγῶν τὸ ἐγῶνη παρὰ Ταραντίνους καὶ ἐν μέσῃ λέξει τὰ πολεμήμα, πολιήτης, μυθιήτης, καὶ ἐν ἀρχῇ τὸ ἡβαιόν. Neque enim dubitari potest, quin Apollonius hunc ipsum Anacreontis versum respexerit. Eademque fuit sententia Buttmani, qui recte docet hoc verbum non a voce μῦθος repetendum esse, sed a μόθος, quod tumultum significat. Μύθον autem Samii dixisse videntur pro μόθος, ut Jones dixerunt ἄγυρις pro ἀγορά, Aeolenses autem ὄνυμα pro ὄνομα, στύμα pro στόμα, et similia. A μύθος autem descendit μυθιήτης, et ex hoc fit μυθιήτης, ut πολιήτης ex πολίτης, sicut supra dixerat Fr. I. v. 7:

Οὐ γὰρ ἀνημέρους

Ποιμαίνεις πολιήτας.

Deinde pro ἐν νήσῳ vel ἀννήσῳ scripsi ἀνὰ νήσῳ: Buttmannus legendum esse putavit ἀνὰ νῆσον: at vero ἀνὰ νήσῳ proxime accedit ad scholiastae scripturam, et sic Homerus dixit in Iliadis L. I. v. 14:

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

Χρυσεῶ ἄν σκήπτρω.

cujus exemplum secutus est Pindarus, qui in carm. Pyth. l. v. 6. dixit:

Εὔδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αλειτός, ἠκέϊαν πτέρυγ' ἄμφοτέρωθεν χαλάξαις.

Nec dissimile est quod in carm. Olymp. I. v. 40. legitur:

Τότ' Ἀγλαοτριαιναν ἀρπάσαι
Δαμέντα φρένας ἰμέρω χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις.

et ibid. VIII. 50:

Ἀποπέμπων Αλακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις.

quibuscum componas quod Euripides dixit in Electra v. 464:

Ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων
Κύκλος ἀέλλοιο
Ἴπποις ἄμ πτεροέσσαις.

et in Iphigenia Aul. v. 751:

Ἦξει δὴ Σιμόεντα καὶ
Αἴνας ἀργυροειδεῖς
Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς
Ἀνά τε ναυσὶ καὶ ξὺν ὄπλοις.

Sed quod deinde sequitur *μεγίστη*, id vix tolerari potest; omisit autem hanc vocem Buttmannus, qui totum fragmentum ita constituit:

Μυθιηταὶ δ' ἀνὰ νῆσον διέπουσιν ἰρὸν ἄστυ.

Neque potuit profecto Samus insula maxima appellari. Quae insulae maximae esse creditae sint ab antiquis cognoscimus ex versibus Alexidis apud Scholiastam ad Platonis Menexenum p. 243. A:

Τῶν ἐπὶ τὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
Θηητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν, ὡς λόγος,
Ἔστιν μεγίστη· δευτέρα Σαρδῶ· τρίτη
Κύρνος· τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός·
Εὐβοία πέμπτη στενοφυής· ἕκτη Κύπρος·
Ἄεσβος δὲ τάξιν ἰβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

At vero Samus modica fuit insula, ut dicit Apulejus in Floridis: ambitum insulae trecentorum esse stadiorum refert Strabo L. XIV. p. 637. C: *Περίπλους δ' ἐστὶ τῆς Σαμίων νήσου σταδίων τριακοσίων.* ubi Casaubonus ex conjectura scripsit *σταδίων ἑξακοσίων.* Plinius enim L. V. 31. dicit: „Samum liberam circuitu octoginta septem M. passuum, aut ut Isidorus centum.“ Certe non potuit Samus insularum maxima appellari. Aliquando existimabam Megistis, pulcri pueri, quem Anacreon magnopere dilexit, nomen in illo *μεγίστη*, latere, sed nunc potius credo Anacreontem scripsisse *ἀνὰ νήσω τριμερίστη*, quod facile potuit corrumpi (*γμερίστη* — *μεγίστη*.) *Τριμέριστος* etsi alibi non reperitur, (*τριμερῆς* enim dici solet,) recte est formatum, sicut dicitur *τρίκλωστος*, *τρικύλιστος*, similia alia. *Τριμερίστη* autem Anacreontem terminatione feminini dixisse probabile reddit vel id, quod Pollux L. II. 103. dicit: *Καὶ τὰ ῥήματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατὰπυστον, ἀπόπυστον. Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἶρηκε.* (Fr. CXX.)

Samus autem in tres tribus divisa erat: antiquitus quidem civitas in duas partes fuit distributa a Procle et Tembrione, ut cognoscimus ex Themistagora, cujus verba servavit auctor Etymol. M. in voce *Ἀστυπαλ.* ibi enim haec leguntur: *Εἰς δύο φυλάς Προκλῆς καὶ Τεμβρίων τὴν πόλιν διένειμαν· ὧν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπαλαίαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε ὄντος ἄστεως.* Sed postea tertia tribus addita esse videtur: certe Herodotus in L. III. c. 26. Sami Aeschrioniam quoque tribum fuisse commemorat: *Ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσιν ἐς Ὅασιν Πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχυριωνίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, ἀπέχουσι δὲ ἐπὶ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ Θηβέων διὰ ψάμμου.* Et Poly-

eratem, cum rerum potitus insulam trifariam cum fratribus Sylosonte et Pantagnoto distribueret, antiquarum illarum tribuum rationem habuisse consentaneum est: conferas quae de Polycrate dicit Herodotus L. III. c. 39: *Καὶ τὰ μὲν πρῶτα τριχῆ δασίμενος τὴν πόλιν, τοῖσι ἀδελφείοισι Πανταγνώτῳ καὶ Συλοσῶντι ἔνειμε.* Jure igitur potuit Anacreon ipsam insulam *tripartitam* nuncupare.

Jam vero quod apud scholiastam Homeri et apud Eustathium legitur, *Διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ*, id supplere et integrare licet ope glossae Hesychii, quae quin ad hoc ipsum fragmentum referenda sit non dubito: ibi enim haec leguntur: *Ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον· Ἀνακρέων· ἐπεὶ ὕστερον εὐνδρος ἐγένετο.* Dixerat igitur Anacreon *ἱερὸν ἄστυ Νυμφέων*. Jam vero ut numerus ionicus restitueretur, scribendum est *ἱρόν*: deinde adjecti nomen urbis *Σάμον* post *διέπουσιν*, nam satis superque apparet tale quid a metri lege requiri: idque quodammodo ipsius Hesychii verba confirmare videntur: saepius enim ille interpretationi addit ea, quae in ipso scriptoris loco, quem interpretatur, legit: sic, ut uno exemplo defungar, Hesychius dicit: *Προσανρῖζουσα χερσαία τροχῆ· ὑπὸ τῆς αὔρας ἢ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ· δύναται δὲ οἶον καταλαμβάνουσα· ἐπανρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν.* Scripserat poeta ille (tragicus autem fuisse videtur) sic:

Νοτὶς προσανρῖζουσα χερσαία τροχῆ.

Et sic Anacreontis quoque versum restituere licuit:

Διέπουσιν Σάμον, ἱρόν ἄστυ Νυμφέων.

Ἄστυ autem *Νυμφέων* fortasse Samum urbem ideo appellat, quia illa a Nymphis primum condita esse ferebatur: et haec opinio confirmatur quodammodo iis, quae refert Athenaeus L. XV. p. 672. B: *Ἀδμήτιν γὰρ φησι τὴν Εὐρυσθέως ἐξ Ἄργους φυγοῦσαν ἐλθεῖν εἰς*

Σάμον, θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν καὶ τῆς οἰκοθεν σωτηρίας χαριστήριον βουλομένην ἀποδοῦναι ἐπιμελεθῆναι τοῦ ἱεροῦ τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, πρότερον δὲ ὑπὸ Λελέγων καὶ Νυμφῶν καθιδρυμένου. Aliter vero haec interpretatus est Hesychius; dicit enim: ἐπεὶ ἕσπερον εὐνδρος ἐγένετο. Atque Samum urbem antiquitus non abundasse aqua conjicias ex eo, quod Herodotus L. III. c. 60. ab Eupalino magnum aquae ductum exstructum esse refert: Διὰ παντὸς δὲ αὐτοῦ ἄλλο ὄρυγμα εἰκοσίπηχυν ὀρώρουται, τρίπουν δὲ τὸ εὖρος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ὀχετευόμενον διὰ σωλήνων παραγίνεται ἐς τὴν πόλιν ἀγόμενον ἀπὸ μεγάλης πηγῆς. ἀρχιτέκτων δὲ τοῦ ὀρύγματος τούτου ἐγένετο Μεγαρεὺς Εὐπαλῖνος Ναυσιτρόφου.

Samii autem isti μυθιῆται videntur intelligendi esse ii, quos Polycrates, vir cautissimus, cum rerum novarum cupidi essent, Cambysi ad bellum contra Aegyptios gerendum misit: sed illi in itinere reversi, Polycratem proelio navali vicerunt et insulam ipsam ingressi sunt, sed mox ille eos pugna pedestri superavit et insula decedere coegit. Conferas Herodotum L. III. c. 44. 45. Qui cum Lacedaemonem se contulissent, a Spartanis auxilium impetraverunt: atque Samii isti et Lacedaemonii magno exercitu insulam aggressi sunt et ipsam urbem oppugnaverunt, atque etiam suburbium ut occuparent contigit illis, ut refert Herodotus eodem libro c. 54: Λακεδαιμόνιοι δὲ μεγάλῳ στόλῳ ὡς ἀπίκοντο, ἐπολιόρχεον Σάμον· προσβαλόντες δὲ πρὸς τὸ τεῖχος, τοῦ μὲν πρὸς θαλάσση ἐστεῶτος πύργου κατὰ τὸ προάστειον τῆς πόλεως ὑπερέβησαν, μετὰ δέ, αὐτοῦ βοηθήσαντος Πολυκράτεος χειρὶ πολλῇ, ἀπηλλάσθησαν. Illo igitur tempore Anacreon, ut puto, dixit:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμεροστῆ
Διέπουσαν Σάμον, ἱερὸν ἄστυ Νυμφῶν.

Fr. LII.

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων.

Hic versiculus legitur apud Athenaeum L. X. p. 427. D: Ἄλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδειν ἀποδεδόμενον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τήσιος πεποίηκε· Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων. Pro Σικελικὸν scripsi cum Grotefendo Σικελόν: est enim trimeter ionicus: sed δαΐζων corruptum est, neque tamen cum Grotefendo scribendum est ἀγκυλίζων.

Ἀγκύλη autem non est, quod vult Athenaeus L. XI. p. 782. D. poculi genus, sed ita nuncupabatur manus ipsa, quae in cottabi ludo ad vinum projiciendum duplicabatur. Et sic etiam in hoc Anacreontis versu accipiendum esse censeo pariter atque in iis, quibus Athenaeus utitur eo loco, quem dixi: Ἀγκύλη· ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον· Κρατῖνος·

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπιῖ,
Ἄλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χόας
Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσά τε
Ἴησι λάταγας τῷ Κορωθίῳ πέει.

καὶ Βακχυλίδης·

Εὐτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης Ἴησι τοῖς νεανίαις
Λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν.

ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους· λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ' ἀπὸ ἀγκύλης ἦτοι δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προσέσει et quae seqq.

Siculum autem poeta appellat cottabum, quia ille ludus a Siculis et inventus et maxime frequen-

tatus fuit, ut praeter alios multos docet Athenaeus L. XV. p. 666. B: Ἐπεὶ οὖν ἄπειρος εἶ τῆς τοιαύτης θεωρίας, μάθτε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοιτάβων εὐρεσις Σικελική ἐστι παιδιὰ, ταύτην πρῶτων εὐρόντων Σικελῶν, (legendum esse censeo duobus verbis inversis: ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοιτάβων παιδιὰ εὐρεσις Σικελική ἐστι·) ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλιμάχου ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων·

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστὶ χθονὸς ἐκπρεπὲς ἔργον,
Ὅν σκόπον ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα.

Compares etiam Callimachi versus apud Athenaeum L. XV. p. 668. C:

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε
Οἶνοπόται Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λάταγας.

FR. LIII.

Ἐπὶ δ' ὀφρούσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 674. C: Ἐστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη·

Ἐπὶ δ' ὀφρούσιν σελίνων στεφανίσκους
Θέμενοι θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

Divisi autem hos versus in trimetros, non semel illos quidem ab Anacreonte usurpatos, cum alii dimetros, alii tetrametros restituendos esse putaverint.

Versu primo legebatur vulgo ἐπεὶ: sed ἐπὶ recte scribitur in Epitome et apud Eustathium p. 1908. 56. ed. Rom: Ὅτι δὲ διὰ τὸ τίμιον ἄγνη ἔορτὴ καὶ θάλεια λέγεται, ὡς τοῖς θύουσιν αἰτία τοῦ θάλλειν, δῆλον.

ἐκ τοῦ· Ἐπὶ δ' ὄφρῦσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι θά-
 λειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν· ἐν ἧ̃ δηλαδὴ ἔθαλλον ὑποβάλλον-
 τές φασι τὰ εἰωθότα. Et confirmat hoc etiam Scho-
 liasta Pindari, qui ad Olymp. carm. III. v. 19. haec
 habet: Τὸ ἐξῆς· βλεφάρων ὑπόθεν· οὕτω γὰρ ἐστέφοντο
 ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἀνακρέων· Ἐπὶ δ' ὄφρῦσιν σελίνων
 στέφανον (vulgo στεφάνων) θέμενοι. Pro ὄφρῦσιν apud
 Athenaeum legebatur ὄφρῦσι.

Versu secundo quod olim edebatur ἑορτὴν, id
 Hermannus in Element. doctr. metr. p. 486. jure
 mutavit in ὄρτῆν. Ceterum hoc quoque carmen Sami
 esse scriptum videtur. Sami autem cultum esse Bac-
 chum docent vel nomina Ἐλυγεὺς et Ἐνόρχης, quae
 Samio Baccho propria fuisse auctor est Hesychius;
 dicit enim T. I. p. 1176: Ἐλυγεὺς· Διόνυσος ἐν Σάμῳ.
 et inferius: Ἐνόρχης· Διόνυσος ἐν Σάμῳ. Et Bacchum,
 cui cognomen fuit Γοργυιεύς, cultum esse Sami refert
 Stephanus Byzantinus v. Γόργυια· τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς
 ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυιεύς τιμᾶται.

FR. LIV.

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 59:
 Παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται — τὸ δὲ
 καταληκτικόν· Διονύσου σ. Β. Dubitari autem possis,
 utrum Anacreon continuatis trimetris ionicis cata-
 lecticis carmina composuerit, an in fine tantum stro-
 pharum eos collocaverit: mihi quidem probabilius esse
 videtur, systemata integrorum trimetrorum hoc versu
 terminata fuisse: et fortasse hic versus referendus est
 ad illud ipsum carmen, e quo superiores petiti sunt.

Fr. LV.

Οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ'
ἀπελθεῖν;

Legitur hic versus apud Scholiastam ad Aeschyli Prometheum v. 128: Ὁ ὀυθυμὸς Ἀνακρέοντος κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν· ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίου ἐρῶν καὶ ἠρέσθη λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῦ· ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ·

Οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν.

Vere autem Hermannus in Element. Doctr. Metr. p. 493. hunc versum Anacreontis esse existimat, et turbatum verborum ordinem restituit. In fine versus posui signum interrogationis: οὐδ' αὖ non infrequens est in quaestionibus. Sic Aristophanes dixit in Ecclesiazusis v. 667:

Οὐδ' αὖ κλέπτῃς οὐδεὶς ἔσται; Πῶς γὰρ κλέψει μετὸν
αὐτῷ;

Nec dissimile est οὐκ αὖ, quod legitur apud Aristophanem in Vespis v. 94:

Οὐκ αὖ σὺ πάύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος;

conferas quae de hac re dixit Winckelmannus ad Platonis Euthydemum p. 103.

Hoc autem carmen, ut ex scholiasta Aeschyli cognoscimus, scriptum fuit ad Critiam, Dropidae filium, cujus familiaritate usus est Anacreon, cum apud Hipparchum Athenis versaretur. Plato quidem in Charmide dicit Critiam ab Anacreonte, Solone, aliis poetis elatum esse summis laudibus, haec enim in illo dialogo p. 157. E. leguntur: Ἡ τε γὰρ πατρώα ἡμῶν οἴκῃ ἢ Κριτίου τοῦ Ἀρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκω-

μιασμένη παραδίδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ
 ἄρετιῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονία. Fuit autem
 illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est,
 Critias ille juvenis aut certe juveni proximus. Ana-
 creon autem, quem arcessiverat Hipparchus (vid. Plato-
 nis dialogum cognominem p. 228. C: et Aelianum Var.
 Histor. L. VIII. c. 2.) non videtur prius Samum
 reliquisse, quam interfecto Polycrate: vixit igitur
 Athenis maxime Olympiade sexagesima quinta et
 sexta: nam post Hipparchi caedem rursus Athenis
 demigravisse videtur. Dropides autem Solonis et
 cognatus (quidam utrumque patre Execestide oriun-
 dum esse falso ferebant; conferas Scholiastam ad
 Platonis Timaeum p. 20. E.) et amicus fuit: com-
 pares Platonis Timaeum eo loco, quem modo commemo-
 ravi, ubi Critias junior haec dicit: Ἀκουε δὴ, ὦ
 Σώκρατες, λόγου μάλα μὲν ἀτόπου, παντάπασί γε μὴν
 ἀληθοῦς, ὡς δὴ τῶν ἐπιὰ σοφῶν σοφώτατος Σόλων ποι-
 ἔφη· ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου
 τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλαχοῦ καὶ αὐτὸς ἐν
 ποιήσει. Is Dropides archon fuit Athenis Olympiadis
 quadragesimae sextae anno quarto, ut ex Philostrato
 Vit. Sophist. I, 16. colligi potest: dicit enim ille:
 Ἐπεὶ δὲ ἄριστα μὲν ἦν πεπαιδευμένος, γνώμας δὲ πλείστας
 ἐρμηνεύων, ἐς Δρωπίδην δ' ἀναφέρων, ὅς μετὰ Σόλωνα
 Ἀθηναίων ἤρξε, οὐκ ἂν διαφύγοι παρὰ τοῖς πολλοῖς
 αἰτίαν. Solon enim ejusdem Olympiadis anno tertio
 archon fuerat. Critiam autem hunc sunt qui statuunt
 Olympiadis quadragesimae septimae anno primo ar-
 chontem fuisse: quod ego fieri posse negaverim: senex
 enim fuisset Critias illo tempore, quo ejus familiaritate
 Anacreon usus est: neque ullo pacto fieri potuisset,
 ut Critias junior, filius Callaeschri, nepos hujus Cri-
 tiae eum potuerit cognoscere, id quod fingit Plato:

falso ille quidem vel sic: sed profecto non potuisset ille in hunc errorem incidere, si illo tempore antiquior Critias archon fuisset: (tanto enim annorum spatio uterque Critias esset disjunctus, ut alter ne potuerit quidem avus, alter nepos esse:) dicit autem Plato in Timaeo p. 21. B. Critiam juniorem haec loquentem inducens: Ἐγὼ φράσω, παλαιὸν ἀκηκῶς λόγον οὐ νέου ἀνδρός· ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας, ὡς ἔφη, σχεδὸν ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐννενηκόντα ἐτῶν, ἐγὼ δὲ πη μάλιστα δεκάτης. Neque obstat huic opinioni, Critiam juvenem fuisse eo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, id quod idem a Solone celebratus est, ut cognoscimus ex Platonis Charmide eo loco, quam dixi: Ἡ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἢ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμασμένη παραδίδοται ἡμῖν et quae sequuntur. Conferas etiam quae Critias junior in Platonis Timaeo p. 20. E. dicit: Πρὸς δὲ Κριτίαν τὸν ἡμέτερον πάππον εἶπεν (Σόλων) ὡς ἀπομνημόνευεν αὐτὸς πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρον, ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τῆσδ' εἶη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἠφανισμένα· πάντων δὲ ἐν μέγιστον, οὗ νῦν ἐπιμνησθεῖσι πρέπον ἂν ἡμῖν εἶη σοί τε ἀποδοῦναι χάριν, καὶ τὴν θεὸν ἅμα ἐν τῇ πανηγύρει δικαίως καὶ ἀληθῶς οἰόνπερ ὑμνοῦντας ἐγκωμιάζειν. Et Solonis versus ad Critiam servavit scholiasta ad hunc Platonis locum:

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·

Οὐ γὰρ ἀμαρτινώω πείσεται ἠγεμόνι.

Primo versu utitur Cleophon in ignominiam Critiae junioris apud Aristotelem Rhetor. L. I. c. 15: Καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγῆς ἢ οἰκία· οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐποίησε Σόλων·

Εἰπεῖν μοι Κριτία πυθότριχι πατρὸς ἀκούειν.

Πυρόδοτοιχα autem Critiam ignominiose compellat Cleophon: failuntur enim qui hoc quoque loco *ξανθοδοτιχι* scribendum esse censent. Solon ante illo tempore puerum hunc Critiam carminibus celebravisse videtur, quo vixit Athenis, Pisistrato jam rerum potito: nam Plutarchus quidem in vita Solonis c. 32. ex Heraclide Pontico refert Solonem rerum publicarum forma per Pisistratum immutata diu Athenis superstitem fuisse: Ἐπεβίωσε δ' οὖν ὁ Σόλων ἀρξαμένου Πεισιστράτου τυραννείν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ, συχνὸν χρόνον. Fuerit igitur Critias circa Olympiadem quinquagesimam quartam natus: ut illo tempore, quo Anacreon Athenis versatus est, virili aetate fuerit. Quamquam ne sic quidem, id quod Plato fingit, hic Critias nonagenarius a juniore Critia potuit videri.

Athenis autem Anacreon viris summis familiariter usus est; ita ibi etiam Xanthippi illius, qui Periclis fuit pater, et postea in pugna ad Mycalem victor magnam nominis claritatem adeptus est, consuetudine usus esse videtur; siquidem Himerius Orat. V. p. 476. dicit: Οὐδὲν ἐρασιῆ παρ' ἐρωμένου βαρὺ καὶ δύσκολον. Ἔσπευδε μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέγγασθαι. Videtur enim Himerius Polycratem cum Hipparcho confudisse. Jure autem Xanthippus ille Atheniensis potuit magnus dici: isque eo tempore, quo Anacreon Athenis commoratus est, adolescens fere fuit. Et familiaritatem inter Xanthippum et Anacreontem intercessisse colligo etiam ex Pausania L. I. c. 25: Ἔστι δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει καὶ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου καὶ αὐτὸς ὁ Ξάνθιππος, ὃς ἐναυμάχησεν ἐπὶ Μυκάλῃ Μήδοις· ἀλλ' ὁ μὲν Περικλέους ἀνδριάς ἐτέρωθι ἀνάκειται· τοῦ δὲ τοῦ Ξανθίππου πλησίον ἔστηκεν Ἀνακρέων ὁ Τήσιος, πρῶτος μετὰ Σαπφῶ τὴν Λεσβίαν, τὰ πολλά, ὧν ἔγραψεν, ἐρωτικά ποιήσας,

καὶ οἱ τὸ σχῆμά ἐστιν, οἷον ἄδοντος ἂν ἐν μέθῃ γένοιτο ἀνθρώπου. Nam propter hanc ipsam amicitiam utriusque imagines in vicinia collocatae esse videntur; ceterum Leonidas Tarentinus similem statuam, atque illa Athenis in arce fuit, ob oculos habuisse videtur, cum Anacreontem sic describit in Anthologia Jacobsii T. I. p. 163. (Anthologia Planud. IV. 306.):

Πρόσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνω
 Θάεο, δινωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου.
 Ὡς ὁ γέρον λίχνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς
 Ἄχρη καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν.
 Δισσῶν δ' ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
 Ὡλεσεν, ἐν δ' ἑτέρῳ οἰκνὸν ἄραρε πόδα.
 Μέλπει δ' ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
 Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλιν.
 Ἄλλὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασέ μιν, οὐ γὰρ ἔοικεν
 Ἐκ Βάκχου πλπτειν Βακχιακὸν θέρραπα.

Similiterque alii poetae Anacreontis imaginem depinxerunt.

Scholiasta autem Aeschyli graviter errat, cum Anacreontem Aeschyli carminibus magnopere delectatum esse dicit: eo enim tempore, quo Anacreon Athenis Hipparchi hospitio usus est, Aeschylus infans vix paucorum annorum fuit.

FR. LVI.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις· ἔασον δέ με δι-
 ψῶντα πιεῖν.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. X. p. 433.

F: Καὶ Ἀνακρέων·

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις·

Ἐασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Εἶ ξένοις legitur in editionibus Musuri et Casauboni;

codex A. scriptum habet: εἰς ξείνεις, P. εἰ ξείνεις: B: δὲ ξείνεις. Conjunxi autem haec in unum versum, ut sit similis praegresso, nisi quod paulo longior et catalecticus est.

Fr. LVII.

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

Anacreontem θεσμὸν dixisse eo modo, ut significaret *θησαυρὸν* cognoscimus ex *Etymologo Magno* p. 448. 15: *Θέσθαι τὸ θησαυρίσασθαι ἐν Ὀδυσσεΐας ν', καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ.* Versum ipsum servavit Apollonius *Lex. Homer.* p. 418: *Θέσθαι ἐν τῇ ν' ῥαψωδίᾳ τῆς Ὀδυσσεΐας· καὶ γὰρ ὁ θησαυρὸς θυμὸς (scr. θεσμὸς) λέγεται· καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θυμὸν (scr. θεσμὸν) μέγαν.* Est autem particula versus ionici tetrametri, ut videtur.

Fr. LVIII.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

Servavit haec verba scholiasta ad Euripidis *Hecubam* v. 914: *Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις γραφαῖς οὐκ ὀλίγα ὄτ' ἔσταλται, καὶ δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.* Et ibidem: *Αἱ Λακεδαιμόνιαι γυναῖκες ἐν τοῖς ἀγῶσι μονοχίτωνες ἦσαν, πόρπας ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων ἔχουσαι· ὅθεν καὶ δωριάζειν τὸ γυμνοῦσθαι Ἀνακρέων φησί.* Antiqui grammatici quomodo hoc verbum interpretati sint, docet Eustathius ad *Iliad.* ε. p. 975. 35: *Οὐκ ἐν μόνοις πλάσμασιν ποιητικοῖς ἐγυμνοῦντο γυναῖκες, ὡς ἂν ἡ ποίησις*

οὕτως ἐναγλαΐζεται τῇ συνήθει φραστικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔθος παρὰ Δωριεῦσι τὸ πρᾶγμα παρείλικυστο· Αἴλιος γοῦν Διονύσιος Δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρω ἐπιπεπορημέναι. καὶ ὄρα ἐνταῦθα διαφορὰν χιτῶνος καὶ ἱματίου. Πausanίας δὲ καὶ αὐτὸς Δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι· Δωρικὸν γὰρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν· τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι· καὶ ὄρα ὡς Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Πausanίας δὲ χιτῶνας αὐτὰς φορεῖν ἔφη, πλὴν οὐκ αἰεὶ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ. Et Doricae mulieres gerebant profecto chitonem, sed eum qui laevum femur non coerceret, ita ut seminudae esse viderentur: compares Sophoclis versus apud Plutarchum compar. Lycurg. et Num. c. 3:

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔε' ἄστολος χιτῶν
 Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
 Πτύσεται Ἐρμιόνας.

Anacreon autem mulierem Ionicam, quae chitonem exuerat, et solum himation, ut videtur, retinuerat, dixerat Δωριάζειν: neque injuria: nam Dorien- sium chiton proxime accessit ad similitudinem himatii. Conf. etiam Hesychium et Etymol. in v. Δωριάζειν.

Fr. LIX.

Καὶ μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας
 ποιήσεις.

Haec leguntur apud Ammonium p. 42. ed. Valke- naer. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητις δ' ὁ μοχθηρὰν

ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' ἐπίβωτον
κατὰ γείτονας ποιήσεις. Vulgo apud Ammonium scri-
bitur ἐπιβόητος, sed alteram formam servavit Eusta-
thius ad Odyss. T. p. 1856. 11: Καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος
ὁ μοχθηρὸν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδή βουαὶ γίνονται· ὃν
ἐπίβωτον Ἀνακρέων φησίν. Et sic ἐπίβωτος dixit Aeschrio
iambographus apud Athenaeum L. VIII. p. 335. C:

Ἐγὼ Φιλαιρίς, ἢ ἄβρωτος ἀνθρώποις
Ἐνταῦθα γήρα τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.

Jonibus autem hoc genus contractionis magnopere fuit
frequentatum: ut est apud Homerum Iliad. XII. v. 337:

Ἄλλ' οὕτως οἱ ἐὴν βώσαντι γεγωνεῖν.

Herodotus L. V. c. 1: Χρήσαντος τοῦ θεοῦ στρατεύεσ-
θαι ἐπὶ Περινθίου καὶ ἦν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέ-
σονται σφεας οἱ Περίθιοι, τοὺς δὲ ἐπιχειρέειν, ἦν δὲ
μὴ ἐπιβώσονται, μὴ ἐπιχειρέειν. L. I. c. 8: Ὁ δὲ μέγα
ἀμβώσας εἶπε. ibid. c. 10: Μιαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν ἐκ
τοῦ ἀνδρός εὔτε ἀνέβωσε αἰσχυνθεῖσα. Huc adde etiam
quod legitur L. VI. c. 131: Καὶ οὕτω Ἀλκμαιωνίδαι
ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. L. VIII. 124: Ὅμως Θεμι-
στοκλῆς ἐβώσθη τε καὶ ἐδοξώθη εἶναι ἀνὴρ πολλὸν
Ἑλλήνων σοφώτατος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Conferas
Hesychium: Βώσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι. Ἐπιβώ-
σομαι· ἐπικαλέσομαι, ἐπιβοήσομαι. Βωσώμεθα· μαρτυρώ-
μεθα, ἐπικαλεσώμεθα. Ἐβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν. Βώ-
σονται· βοήσονται. Nec dissimile est quod apud Hero-
dotum L. VIII. c. 1. legitur: Λοκροὶ δέ σφι οἱ Ὀπούντιοι
ἐπιβώθειον πεντηκοντίορους ἔχοντες ἐπτά. et eodem libro
c. 72: Οἱ δὲ βωθήσαντες ἐς τὸν Ἴσθμόν πανδημεὲ οἶδα
ἦσαν Ἑλλήνων. Sed ne Attici quidem poetae hanc
contractionem prorsus refugerunt. Apud Aeschylum
quidem in Supplicibus v. 694. legitur:

Εὐφημον δ' ἐπιβώντων
Μοῦσαι θεαί τ' αἰδοί.

in Persis v. 1054:

Καὶ στέρον' ἄρασσε κἀπιβόα τὸ Μύσιον.

si non κἀπιβῶ cum Dindorfio scribendum, certe coalescunt vocales $\overline{\alpha\alpha}$ iu unam. Sed Aristophanes in Pace v. 1155. dixit:

Χᾶμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω.

Fr. LX.

Παρά δηῦτε Πυθόμανδρον
Κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 70. qui cum de tetrametris et trimetris ionicis disseruisset, ita pergit: Τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ·

Παρά δ' ἤντε Πυθόμανδρον κατέδυν' ἔρωτα φεύγων.

Sed parum probabile est Hephaestionem rursus tetrametrorum rationem habuisse, dimetros autem, quos frequentissimos apud Anacreontem fuisse scimus, prorsus omisisse: atque quae sequuntur: Τῷ δὲ καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὄλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε·

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ

Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

ea satis superque docent, de dimetris cogitavisse Hephaestionem: scripserat enim: Τὸ δὲ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἐστὶ·

Παρά δηῦτε Πυθόμανδρον

Καδέδ.

Et sic correxisse etiam Melhornium postea cognovi. Δηῦτε enim scribendum est pro vulgata lectione δ' ἤντε: contractum enim est ἐξ δη' et αῦτε: deinde

scripsi κατέδυν, non ut vulgo legitur: κατέδυν', et Ἔρωτα littera majore pro ἔρωτα. In Codice C. non Πυθόμεανδρον, sed Πυθόμενδρον legitur, in Turnebi autem editione: Πυθόμεαν δέ.

Fr. LXI.

Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον, ὦ παῖ,
 Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
 Στεφάνους, ἔνεικον, ὡς μὴ
 Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 782.

A: Ἀνακρέων· Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον, ὦ παῖ, φέρε δ' ἀνθ. Primo versu utitur Demetrius de elocutione c. 5: Διὰ τοῦτο καὶ ἑξάμετρον ἡρωϊόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους καὶ πρόπειν ἡρωσιν· καὶ οὐκ ἂν τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα προπόντως τις γράψειεν τοῖς Ἀρχιλόχου βραχέσιν οὕτως·

Ἀχνημένη σκυτάλη.

καί·

Τὶς σὰς παρήγειρεν φρένας.

οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος·

Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον ὦ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντος, ἀν' μαχομένου ἡρωος. Ultima verba respicit auctor Etymologici Magni p. 345. 39: Τοιαῦτα δὲ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ἧς πλεονασμῶ τοῦ αλ, οἶον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω. Ἀνακρέων. Καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκταλεύω. Sic enim ibi incidendum est. Verba ipsa Eustathius servavit ad Iliad. ψ. p. 1322. 53: Καὶ ὁ πύκτης, ἐκβληθέντος τοῦ ταῦ ἐκ τοῦ πῖ διὰ καλλιφωνίαν· ἐξ αὐτοῦ δὲ παράγωγον ῥήμα τὸ πυκταλίζειν, οὗ

χρησις παρὰ Ἀνακρέοντι, οἶον· Ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα
 πυκταλίζω. et Orion p. 62. 13: Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς
 ἔρωτα πυκταλίζω καὶ Σώφρων φησι ἀπὸ τοῦ πυκτεύω πυκ-
 ταλεύω. Compares autem cum his Anacreontis versibus
 Sophoclem, qui in Trachiniis v. 441. dixit:

Ἔρωτι μὲν γοῦν ὅστις ἀντανίσταται,
 Πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.

Ceterum existimo hoc exordium esse ejusdem carminis,
 e quo sequentes versus petiti sunt, ita ut haec duo
 fragmenta continuanda sint.

FR. LXII.

Ἄγε δὴ φέρο' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
 Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
 Ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου

5. Κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
 Ἄνὰ δεῦτε βασσαρήσω.

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὔτω
 Πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω

10. Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Legitur hoc carmen apud Athenaeum L. X. p. 427.

A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἰς οἴνου πρὸς δύο ὕδατος·

Ἄγε δὴ φέρο' ἡμῖν, ὦ παῖ —
 Ἄνὰ δεῦτε βασσαρήσω.

Καὶ προσελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν·

Ἄγε δεῦτε μηκέθ' οὔτω —

Ἐποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Partem hujus carminis Athenaeus iterum adscripsit L. XI. p. 47. C: Κελέβη· τούτου τοῦ ἐκπώματος Ἄνακρέων μνημονεύει·

Ἄγε δὴ φέρο' ἡμῖν, ὦ παῖ, —

Ἐδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου

Κυάθους.

Eadem leguntur apud Eustathium ad Homer. Odys. III. p. 1476. 31. Et secundae partis initium adscripsit etiam commentator Cruquianus ad Horat. Carm. I. 27. 1. unde cognoscimus haec ex tertio libro esse depromta; dicit enim: „Ad convivās sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumtus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε, δῶτε, μηκέθ' οὔτω Πατάγω τε καὶ λαλητῶ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω μελετῶμεν.“ Conferas etiam Porphyrionem ad idem carmen: „Ode προτροπικὴ est ad hilaritatem, cujus sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“ Et probabiliter isti monuerunt Horatium in illo carmine Anacreontis exemplum secutum esse: certe inter illa, quae in exordio leguntur, et Anacreontis versus 7 — 11. similitudo quaedam intercedit; dicit enim Horatius:

Natis in usum laetitiae scyphis

Pugnare Thracum est: tollite barbarum

Morem, verecundamque Bacchum

Sanguincis prohibete rixis.

Vino et lucernis Medus acinaces

Immane quantum discrepat! Impium

Lenite clamorem sodales,

Et subito remanete presso.

Versu primo ἡμῖν pro ἡμῖν restituit Dindorfius cum Stephano aliisque.

Versu secundo in priore Athenaei loco legitur in Cod. B: κελεύην. in Cod. P. κελεβήν. et pro ὅπως in posteriore ὅπως.

Versu tertio τὰ μὲν δέκ' recte legitur in posteriore loco, priore autem in codd. A. et B: δ'. in cod. P. δύ'. Pro ἐγγέας in priore loco scribitur in codd. A. P. ἐκχέας. Est autem illud ἐγγέας disyllabum, sicut in versibus Xenophanis apud Athenaeum L. XI. p. 782. A:

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
Ἐγγέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Versu quinto in cod. A. scribitur: Ὡς ἂν ὑβρι-
στιωσαναδευτε βασσαρήσω. in cod. P. ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν
ἀναδωβασσαρήσω. in cod. B. ἀναδευτε βασσαρήσω. Ve-
rissime Baxterus Anacreonti restituit ἀνυβρισί: cui
cum ἀνυβριστῶς superscriptum esset, ortae sunt libro-
rum corruptelae: deinde scribendum fuit:

Ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

Ἀναβασσαρεῖν ita dictum est ut ἀναβακχεύειν. δηῦτε
autem illud, quod lyricis poetis antiquioribus frequen-
tissimum est, nonnunquam sic interponitur. Non dis-
simile est, quod infra legitur Fr. XCI:

Διὰ δηῦτε Καριευρογέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Apud Alcaeum Fr. III. inter articulum et substantivum
collocatur:

Τὸ δαῦτε κῦμα τῶν προτέρων ὄρω
Στείχει, παρῆξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
Ἀντλην, ἐπεὶ καὶ ναὸς ἔμβρα.

Initium autem hujus carminis imitatus est auctor
carminis Anacreonti XXXVI. v. 8:

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γὰρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

et Carm. XXXVIII. v. 8:

Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχροὺν οἶνον ἠδὺν
Ἐγγέραςας φόρησον.

Post versum sextum autem quaedam omissa esse ab Athenaeo, satis ipse indicat: dicit enim: *Καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν.*

Versu septimo legitur in codice A. *δηυτε*: in B. *δηνυτε*: in P. *δή τε*. in scholiasta Horatii *δῶτε*: scripsi igitur *δηῦτε*.

Versu nono quae sit *Σκυθικὴ πόσις* declarat Athenaeus illo ipso loco: dicit enim: *Καὶ Λακεδαιμόνιοι δ' ὡς φησὶν Ἱερόδωτος ἐν τῇ ἕκτη Κλεομένη τὸν βασιλέα Σκύθαις ὁμιλήσαντα καὶ ἀκρατοπότην γενόμενον ἐκ τῆς μέθης φασὶ μανῆναι. καὶ αὐτοὶ δ' οἱ Λάκωνες, ὅταν βούλωνται ἀκρατέστερον πίνειν, ἐπισκυθίσει λέγουσιν. Χαμαιλέων γοῦν ὁ Ἱρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης περὶ τούτων οὕτως γράφει. „Ἐπεὶ καὶ Κλεομένη τὸν Σπαρτιάτην φασὶν οἱ Λάκωνες μανῆναι, διὰ τὸ Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν. ὅθεν ὅταν βούλωνται πιεῖν ἀκρατέστερον, ἐπισκυθίσσον λέγουσιν.“ Ἀχαιοὶ δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῶ τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας ἐπὶ τῷ ὕδαρῇ πίνειν καὶ λέγοντας·*

A. Μῶν ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολὺς;

B. Ἄλλ' οὐδὲ λείξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.

A. Καλῶς μὲν οὖν ἄγαν Σκύθη πιεῖν ἔχει.

Sic enim iste versus corrigendus esse videtur.

Sed haec verba *παρ' οἴνω* μελετώμεν praeter necessitatem sunt immutata: frequentissima sunt apud Graecos *παρ' οἴνω* et *παρ' οἴνον*, apud Latinos *in vino* et *ad vinum*. Neque vero huc referendi sunt versus Pratinae in egregio hyporchematis fragmento apud Athenaeum L. XIV. p. 617. D; quod sic scriptum est in editione novissima:

Τῶν ἀοιδῶν κατέστας οὐ Πιερίς βασιλεῖς· ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω·

Καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας κόμων μόνον,

Θυραμάχοις τε πνυμαχίαισι νέων θέλει παρ' οἴνον

ἔμμεναι στρατηλάτας.

Hic enim corrupta sunt verba παρ' οἶνον: scripserat enim poeta: παροίνων. Verum haec omnia longe aliter sunt constituenda. Sic enim Pratinas ista scripserat:

Τὰν ἀοιδὰν κατέστασεν Πιερὶς βασίλειαν· ὁ
δ' αὐλὸς

Ἵστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας.

Κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχῆταισι νέων θέλει
παροίνων

Ἐμμεναι στρατηλάτας.

Graeci, ut omnibus in rebus, ita in bonis quaeque artibus naturam ducem secuti, facile quid rectum, quid perversum, quid pulcrum, quid invenustum esset, intellexerunt: itaque instituerunt, ut concentus tiliarum ipsum cantum non obscuraret, sed moderaretur: quamquam jam illis temporibus nonnulli fuerunt, qui a vero pulcroque recedentes, sonum musicum tantum auxerunt, ut carmina ipsa obstreperentur: prorsus ut apud nos moris est. Et nos quidem, quibus in tanta rerum omnium perversitate, in tanta bonarum artium depravatione, sensus pulcri et veri hebetatus est, facile patimur, inani strepitu instrumentorum musicorum ipsa carmina obtundi: atque profecto saepissime satius est, istas cantiunculas inani verborum tumore compositas, confectasque ab hominibus, qui rei metricae ne prima quidem elementa percepta habent, nedum e perenni Musarum fonte largo atque avido haustu biberunt, plane non exaudiri, sed obliterari. Pratinas vero aegerrime ferens artem depravari et in praeceptum rui, graviter in istos homines invehitur: „*Cantum Musa fecit regem, tibia vero post canat: ministra enim est; comessationi tantum et juvenibus ebriis fores effringentibus illa dux est.*“ Comessantibus enim tibia comitari solebat: conferas Ciceronis fragmentum ex libro de suis consiliis: „Sed ut aliqua

similitudine adductus maximis minima conferam, ut cum vinolenti adolescentes, tibiaram etiam cantu, ut fit, instincti, mulieris pudicae fores frangerent, admonuisse tibicinam, ut spondeum caneret, Pythagoras dicitur: quod cum illa fecisset, tarditate modorum et gravitate cantus illorum furentem petulantiam resedisse.“ adde Jamblich. vit. Pythagor. p. 214. ed. Kiesling. Simile quid de Damone refert Galenus de Hipp. et Plat. dogm. IX. 5: Δάμων ὁ μουσικὸς ἀλχητρίδι παραγερόμενος ἀλόουση τὸ Φρύγιον νεανίαις τισιν οἴνωμένοις καὶ μανικὰ ἄττα διαπραττομένοις ἐκέλευσε ἀλῆσαι τὸ Δώριον. οἱ δ' εὐθύς ἐπαύσαντο τῆς ἐμπλήκτου φορᾶς.

Versu undecimo Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις, ὑποπίνειν non est se inebriare, sed sensim atque paullatim bibere: postea vero significavit largius vino se invitare; quamquam hoc improbatum est Atticistis; hinc Antiatticista in Bekkeri Aneēdotis T. I. p. 115. 10: Ὑποπίνειν· μεθύσκεσθαι· Νικοφῶν Πανδώρα. At sic etiam Aristophanes in Avibus v. 494:

Ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαγῶλου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει
Κᾶρτι καθεῦδον.

Fr. LXIII.

Χθόνιον δ' ἑμαυτὸν ἦρον.

Hic versiculus legitur apud Scholiastam Hesiodi Theogoniae v. 767: (Hesiodus sic loquitur:

Ἔρθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήμεντες
Ἴφθίμου τ' Ἀίδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφορέης
(Ἔστᾶσιν.)

Ἐν τοῖς οἰκήμασι νυκτός· τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ στυγεροῦ,
ὡς Ἀνακρέων·

Χθόνιον δ' ἑμαυτὸν ἦρον.

Scholiasta ille scripsisse videtur: τὸ δὲ χθονίου ἦγον στυγεροῦ: quamquam in hoc Anacreontis versiculo minime significat terribile: scripsi autem pro ἦγεν ἦρον: et in codice Schellershus. legitur ἦγον. Hoc autem dicit poeta: *Humo me ipsum auferebam.*

FR. LXIV.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρον
 Μέλομαι βρούοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις αἰίδειν·
 Ὅδε γὰρ θεῶν δυνάστης,
 Ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Hi versus leguntur apud Clementem Alexandrinum L. VI. p. 745. ed. Pott. Ἀνακρέοντος γὰρ ποιήσαντος·

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρον
 Μέλομαι βρούοντα μίτραις
 Πολυανθέμοις αἰίδων·
 Ὁ δὲ γὰρ θεῶν δυναστής
 Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Εὐριπίδης γράφει· (sunt hi versus ex Sophoclis Phaedra petiti: vid. Stobae. LXIX. 14.)

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται
 Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
 Ψυχὰς ταράσσει καὶ πόντον ἔρχεται.

Versu primo recte viri docti articulum apud Clementem Alexandrinum vulgo omissum ante Ἔρωτα addiderunt.

Versu secundo quod apud Clementem legitur μέλομαι, id Hermannus in Elementis Doctr. Metr. p. 486. in μέλομαι mutavit, eodem modo corrigens carminis Anacreontei LIII. v. 1:

Στεφανηφόρου μετ' ἤρος
 Μέλομαι ῥόδον τέθεινον
 Συνέταιρον ὅξυ μέλπειν.

ubi itidem μέλομαι legebatur.

Versu tertio Clementis editores male pro ἀείδειν scripserunt ἀείδων.

Versu quarto et quinto pro ὁ δέ, ut apud Clementem legitur, restitutum est ὅδε. Ceterum auctor carminis LIII. ut superiora, ita haec quoque imitatus est: dicit enim:

Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα.

Quamquam valde dubito sitne hoc carmen, quod Clemens servavit, Anacreontis, necne: saepius enim ille similiter deceptus novitia pro antiquis carminibus habuit.

FR. LXV.

Ἄλλὰ πρόπινε
 Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

Haec leguntur apud Scholiastam Pindari Olymp. VII. v. 5: Προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων· Ἄλλὰ πρόπινε ῥαδινούς ὦ φίλε μηρούς· ἀντὶ τοῦ χαρίζου. — δηλοῖ γὰρ τὸ δωρεῖσθαι, ὡς Ἀνακρέων. Divisi haec ita, ut numerus esset ionicus. Προπίνειν cum proprie sit propinare, tum prorsus ut Latinum verbum dicitur ita, ut sit tradere, concedere: hinc repetendum est, quod etiam prodere significat, ut est in Aeschyli Myrmidonibus apud Harpocrationem in v. προπεπωκότες·

Τάδε μὲν λεύσσεις, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
 Οὓς προὔπιες ὦν εἶσω κλισίας.

Sic enim ille versus restituendus esse videtur: compares Rhesi v. 404:

Σὺ δ' ἔγγενής ὢν βάρβαρός τε βαρβάροις
Ἐλλήσιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος.

Fr. LXVI.

Ἄδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

Legitur hic versus apud Hephaestionem p. 39: Καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχιλόχος ἐπῳδοῖς, οἶον·

Φαινόμενον κακὸν οἷκαδ' ἄγεσθαι.

Ὑστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ἄσματα συνέθηκεν·

Ἄδυμελές χαρίεσσα χελιδοῖ.

Eodem versu utitur Plotius p. 2638: „De metro Anacreontio tetrametro dactylico monoschematisto. Anacreontium tetrametrum dactylicum tetrametro bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur et quarto pede spondeo, cujus metri exemplum Graecum est:

Ἄδυμελές χαρίεσσα χελιδοῖ.

Latinum exemplum hoc:

O mihi praeteritos referat si.“

Cur servaverim ἄδυμελές neque scripserim ἠδυμελές, dictum est supra p. 70.

Fr. LXVII.

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Hic versus legitur apud Hephaestionem eo ipso loco, quem modo commemoravi: Καί·

Μνᾶται δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Edit. Turneb. δεῦτε: scripsi δηῦτε.

Fr. LXVIII.

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν
ὡς ἀδοιάστως.

Hic versus ex Anacreontis elegiis affertur apud Hephaestionem p. 11: Καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις·

Οὐδέ τί τοι πρὸς θ.

Πρὸς θυμόν ita intelligendum esse credo, ut dicitur κατὰ θυμόν, ex voluntate; et sic προσθύμιος eodem sensu dicitur, quo καταθύμιος. Ἀδοιάστως autem diphthongum corripit, quamquam poeta etiam ἀδοάστως potuit scribere, uti δοιάζω et δοάζω usurpantur.

Fr. LXIX.

Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνο-
ποτάζων

Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
Ἄλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ'
Ἀφροδίτης

Συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκειται εὐφρο-
σύνης.

Leguntur hi versus apud Athenaeum L. XI. p. 463.

A: Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησι· Οὐ φιλέω, ὅς κρητῆρι

παρὰ πλ. οἶν. Retuli autem haec inter elegiarum fragmenta, cum vulgo epigrammatis accenserentur.

Versu primo recte in epitome legitur οὐ φιλέω, ὄς: corrupte in Cod. A: οὐ φίλεος: et in B: οὐ φίλεος: in P: φίλος ὄς: deinde κρητῆρι legitur in Codd. A. B. et in epitome: male in Cod. P: κρατῆρι.

Arcet autem poeta atque segregat a convivio sermones de bellicis rebus, quod etiam Xenophanes praecipit apud Athenaeum I. XI. p. 462. F:

Ἄνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πῶν ἀναφαίνει,
 Ὡς οἱ μῆμοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς,
 Οὐτι μάχας διέπει Τιτῆρων οὐδὲ Γιγάντων,
 Οὐδέ τε Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 Ἥ στάσιας, φλεδόνας, τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι,
 Θεῶν δὲ προμηθίην αἰὲν ἔχειν ἀγαθήν.

Suavi enim ac vario sermone tempus inter epulas fallendum praecipit Phocylides apud Athenaeum I. X. p. 428. B:

Χρῆ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περιουσιομενάων
 Ἥδεα κωτῖλλοντα καθήμερον οἰνοποτάζειν.

Fr. LXX.

Ἄγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Leguntur haec verba sed foede corrupta apud Hyginum Astron. L. II. 6. p. 370. ed. Munker: qui de sidere, quod Engonasin appellabatur, disserens, haec dicit: „Hegesianax autem Thesea dicit esse, qui Troezene saxum extollere videtur, quod existimatur Aegeus sub eo saxo Ellopium ensen posuisse (scripserat fortasse: *Aedepsium* ensen), et Aethrae Thesei matri praedixisse, ne ante Athenas mitteret, quam sua virtute lapide sublato potuisset gladium patri referre. Itaque niti videtur, ut quam altissime

possit, lapidem extollat. Hac etiam de causa nonnulli Lyram, quae proxima ei signo est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium, lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἄγχοῦ δαὶ τεῦ Θησέος ἐστὶ λύρη. Haec vere me puto correxisse hoc modo:

Ἄγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

nam ἄγχοῦ δαὶ τεῦ quidem nullo potest pacto tolerari. Αἰητός autem poetae dicunt pro αἰετός, uti Pindarus Pyth. IV. v. 4:

Ἐνθα ποτὲ χρυσεῶν Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἰσέα
Χρηῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Αἰβύας.

Aratus ipsum sidus hac nominis forma appellat, ut est in Phaenomenis v. 313:

Σχεθόθεν δέ οἱ ἄλλος ἀήται
Οὐ τόσοσος μεγέθει· χαλεπὸς γέ μιν ἐξ ἄλως ἐλθεῖν
Νυκτὸς ἀπερχομένης· καὶ μιν καλέουσιν ἀητόν.

et v. 522:

Οὐ μὴν αἰητοῦ ἀπαμείβεται· ἀλλὰ οἱ ἐγγύς
Ζητὸς ἀητεῖται μέγας ἄγγελος.

et v. 690:

Ἦμος καὶ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέροχεται ἄλλα
Ἵορις τ' αἰητός τε τὰ τε πτερόεντος οἴστοῦ
Τείρατα καὶ νοτίου θυτηρίου ἱερὸς ὕδρη.

Aquilae autem signum non adeo magno intervallo separatum est a lyra (sive ab ea stella in signo lyrae, quae Veja appellatur,) sic quidem, ut nulla major splendidiorve stella inter eas intercedat: ita ut jure Anacreon potuerit dicere:

Ἄγχοῦ δ' αἰητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.

Fr. LXXI.

Οὐκέτι Θρηκίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Legitur hic versus apud Longinum de sublimit. c. 31: *πικώτατον καὶ γόνιμον τὸδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηκίης ἐπιστρέφομαι.*

Cum metri elegiaci aperta vestigia mihiprehendisse viderer, nec satis aptum esse videretur *Θρηκίης* sic sine substantivo dictum, debuit enim *Θρήσσης* dici, inserui *παιδός*, nisi forte malis *πώλου* vel tale quid. Poeta enim, cum pulcra puella Thracia ejus amorem repudiavisset, nullam jam se ejus rationem habere dicit. Intelligendam autem esse censeo illam ipsam puellam, in quam scriptum est carmen LXXIX:

*Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;*

et quae sequuntur. Ceterum Longinus reprehendisse videtur verbum *ἐπιστρέφομαι*, quod a dignitate lyricae poesis abhorreret: sed carmini amatorio, quod leviusculum solet esse, verba a communis vitae consuetudine non nimis recedentia accommodatissima sunt: et eodem verbo usus est etiam Sophocles in *Philocteta* v. 589:

*Τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
Τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
Ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;*

et in *Captivis mulieribus* apud Choeroboscum in *Bekkeri Anecd. T. III. p. 1399*: *Μύνου καὶ Μύνητος· ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλωτίῳ εἰπών· Μύνου τι ἐπιστρέφου γε.* Verum non scripserat haec Sophocles, sed sic:

-Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε.

Mynes et Epistrophus fratres simul ad Achille sunt interfecti, ut cognoscimus ex Iliad. L. II. v. 688 :

Κείτο γὰρ ἐν νῆεσσι ποδάργης δῖος Ἀχιλλεὺς
 Κούρης ζωόμενος Βρισηίδος ἠϋζόμειο,
 Τὴν ἐκ Αὐρηησοῦ ἐξέλετο πολλὰ μογήσας
 Αὐρηησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης,
 Ἐκὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεοιμῶρους
 Υἱέας Εὐηροῖο Σεληπιάδοιο ἄνακτος.

Fr. LXXII.

Οἶνοπότης δὲ πεποίημαι.

Haec verba leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 460. D: Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἶνοπότης δὲ πεποίημαι. In Epitome legitur: Οἶνοπότης πεποίημαι. Fortasse scribendum est :

Οἶνοπότης δὴ πεποίημαι.

ut sit pars hendecasyllabi Anacreontici omissa basi, de quo genere versus vide quae dixi supra p. 42. Pollux, qui L. VI. 21. haec scribit: Καὶ οἶνοπότης καὶ οἶνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων: hunc ipsum versiculum intellexisse videtur. De se ipso autem loquitur poeta: similiter auctor epigrammatis in Anthologia Jacobsii T. III. p. 229. (Anthol. Palat. VII. 28. v. 1.) Anacreontem sic fecit loquentem:

ὦ ξένη, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων
 Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἶνοπότις.

Fr. LXXIII.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὄρχήσαντ'
 ἑλαφρῶς.

Hic versus legitur apud Athenaeum L. I. p. 21.

A: Ἐταίρον γὰρ τὸ ὄρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ

ἐρεθίζεσθαι· Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἑλαφρῶς. Ex Athenaeo Eustathius ad Odyss. XXIII. p. 1942. 4. similia derivavit: dicit enim: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ τὸ ὀρχεῖσθαι οἱ παλαιοὶ ἔτατιον καὶ ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι, καὶ φέρονται εἰς τοῦτο καὶ χρήσεις, Ἴωνος μὲν τό· Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὠρχησεν φρένας. Ἀνακρέοντος δὲ τό· Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἑλαφρῶς, γένοιτ' ἂν ὀρχησις.

Versus est logaoedicus, quamquam etiam hexametrum possis constituere, si scribas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντο ἑλαφρῶς.

vel si hiatus minus probas:

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἑλαφρῶσι.

Ἐλαφρῶσι ita dictum est pro ἑλαφρῶς, ut ἰρῶσι pro ἱερῶς: conferas Fr. CXVIII. Ex Athenaei autem verbis cognoscimus haec non de saltatione, sed de incessu intelligenda esse. Quamquam Eustathius haec ad saltationem retulit. Musas autem opinor poeta dixit Jovis filias pulcricomas: quo nomine eas etiam Sappho nuncupat in Fr. L:

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Nisi forte quis malit haec ad Gratias referre, quae pulcricomae dicuntur Ibyco apud Athenaeum L. XIII. p. 564. F:

Εὐρύαλε, γλανκῶν Χαρίτων θάλος

Καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

Ἄτ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

quamquam ille locus non satis integer esse videtur, ut fortasse illud *καλλίκομοι* ad alias quasdam Deas pertineat!

FR. LXXIV.

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

Hic versus legitur apud Hephaestionem p. 90:

Ἐνδοξόν ἐστὶν καὶ ἐπισύνθετον καὶ τὸ διπενθημιμερές τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ὃ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ἄσματι, οὗ ἢ ἀρχή·

Ἦ ρ' ἔτι Δεινομένει τῷ Γυθόραδῆι
Τάσμενα λαμπρὰ κέοντ' ἐν Μυρσίλῃ.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ἄσμασιν·

Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.

Ὀρσόλοπος legitur in Codice C. et in Cod. Dorvilliano Etymologi Magni p. 634. 11, ut refert Gaisfordius.

Codex H. et ed. Florent. legunt ὀρσόλεπος. Cod. B. ὀρσόλεπτος. ed. Turneb. ὀρσ' ὀλέπος. Deinde Codd. H. B. et edit. Florent. scriptum habent φιλέειν. Pro codicum et editionum omnium lectione μὲν αἰχμάν vere Pauvius restituit μεναιχμήν. Scripsi autem μεναίχμαν. Huic contrarium est φυγαίχμης, quo verbo usus est Callimachus Fr. CXVII:

Ἐρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεός,
Ἐμὲ τῷ φυγαίχμα.

Ceterum Anacreontem saepius hoc metro usum esse praeter Hephaestionis testimonium etiam fragmenta, quae subjeci, docent. Stesichorus quoque illud usurpavit, ut docet Plotius p. 266: „Encomiologicum Stesichoricum fit e contrario. In hoc enim praepositur dactylicum et subjungitur iambicum:

Mollibus in pueris aut in puellis.“

Et est illud restituendum in fragmento Stesichori apud Plutarch. Op. Moral. p. 394. B:

*Μάλα τοι μάλιστα
Παιγμοσύνας φιλέει μολπὰς τ' Ἀπόλλων
Κήδεά τε στοναχὰς τ' Αἴδας ἔλαχεν.*

Sic enim scribendum est: pariterque Ibycus apud Athenaeum L. XV. p. 681. D:

*Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλίχρυσας,
Μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνη.*

Eodem metro cum alii poetae lyrici usi sunt saepius, tum Bacchylides, qui non solum id alius generis versibus interposuit, ut est in Fr. XII. ed. Neue v. 6:

*Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαζιν αἰθᾶν
Ἄραχνᾶν ἴστοι πέλονται.*

et rursus in eodem carmine v. 12:

*Συμποσίων δ' ἐρατῶν βοίθοντ' ἄγνυαί,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.*

Sed etiam ex continuatis his versibus integras strophas composuit, ut est in Fr. XXVI: singula enim quaeque strophæ ex tribus versibus encomiologicis, quorum primus anacrusi auctus est, constat: stropham terminat trimeter trochaicus catalecticus: carmen autem ipsum monostrophicum fuisse credo. Sic igitur constituo:

Στρ. α' *Γλυκεῖ' ἀνάγκη*
*Σενομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος δ' ἐλπίς διαιθύσσει φρένας*

Στρ. β' *Ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροισι,
Ἄνδράσι δ' ὑποτάτω πέμπει μεθίμνας.
Αὐτὶχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λῦει,
Πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ.*

Στρ. γ' *Χρυσῶ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
Πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα καρπὸν
Νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
Πλοῦτον· ὧς πίνοντος ὄρμαίνει κέαρ.*

Sic enim haec corrigenda videntur.

Fr. LXXV.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

Hic versus legitur apud auctorem Etymologici Magni p. 429. 50: Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. Ἐχρᾶτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν. Eadem leguntur apud Zonaram p. 990.

Fr. LXXVI.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος
ὄλωλεν.

Legitur hic versus apud Scholiastam Pindari Olymp. XIII. 42: (Pindarus dixit:

Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος·)

Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος· στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τεῖχη· καὶ Ἀνακρέων· Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν. Poeta fortasse loquitur de Teo, urbe patria, quam Persae expugnaverant, ut docet Herodot. I. I. c. 168: Παραπλήσια δὲ τούτοισι καὶ Τήιοι ἐποίησαν· ἐπεὶ τε γὰρ σφέων εἶλε χώματι τὸ τεῖχος Ἀσπαγος, ἐς-βάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἶχοντο πλείοντες ἐπὶ τῆς Θρηκίης καὶ ἐνταῦθα ἔκτισαν πόλιν Ἀβδηρα.

Fr. LXXVII.

Βούλεται ἀπεροπὸς γὰρ ἡμῖν εἶναι.

Haec leguntur in Etymologo Magno p. 433. 44: Ἡ μετὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ $\bar{\pi}\epsilon\rho$ περιπτουῦ συνδέσμου ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ

ἀπατῶν, ἄτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπεροπέα. (Mihī scribendum videtur:

Λαθέμεν καὶ ἐπίκλοπον ἀπεροπήα.)

καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῶν εἶναι· καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. Quae ita correxi, ut particulam γὰρ post ἀπεροπὸς adderem et ἡμῶν pro ἡμῶν scriberem: ita igitur erit versus encomiologicus. Videtur autem poeta haec mulieres de se ipso dicentes inducere; ita Anacreontem ἡπερόπευμα γυναικῶν dixit Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

*Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδὰς
Ἑδὺν Ἀνακρέοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγεν,
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἡπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάβριτον, ἡδὺν, ἄλυπον.*

Ἀπεροπή, quod auctor Etymologici Magni eodem loco commemorat, fortasse et ipsum ex Anacreontis carminibus petatum est.

FR. LXXVIII.

Ἐγὼ δὲ μισέω

*Πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς
Καὶ χαλεπούς· μεμεθεΐκασ', ὡς Με-
γίστης,*

Τῶν ἀβακίζομένων.

Haec verba sed foede corrupta leguntur in Etymologico Magno p. 2. 44: Ἀβακίζω· ἡσυχάζω· ἀπὸ τοῦ ἀβακῶ. Ἀβακῆς ἀπὸ τοῦ βάζω τὸ λέγω, οἶον· Οἶτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Σαπφώ, οἶον.

*Ἀλλὰ τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὅργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.*

ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ προῦον· παρὰ τὸ ἀβιακῆς οὖν γίνεται ἀβιακῶ, ὡςπερ εὐσεβῆς εὐσεβῶ. ἐκ τούτων δὲ γίνεται ἀβιακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἱ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβιακίζομένων· ἀντὶ τοῦ τῶν ἡσυχίων καὶ μὴ θορυβωδῶν.

Aperta autem mihi visus sum deprehendisse vestigia numeri encomiologici, quem ut restituerem versu secundo ὅσοι pro οἱ scripsi: eodem modo ὅσοι pro οἱ emendandum esse videtur in venusto carmine Chalcidensium apud Plutarchum in Erotico c. 17, quod sic constituo:

ὦ παῖδες, ὅσοι χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
Μὴ φθονεῖθ' ὄρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖν.
Σὺν γὰρ Ἀνδρείῳ καὶ ὁ λυσιμελῆς Ἔρωσ ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

Ubi μὴ φθονεῖτε duplici modo constructum est, et cum genitivo ὄρας et cum infinitivo ὁμιλεῖν.

Ῥυθμοὺς in Anacreontis versibus idem fere est quod alias dici solet τρόπος: hinc utrumque conjungitur apud Theognidem v. 957:

Μήποτ' ἐπαινήσης πρὶν ἂν εἰδῆς ἄνδρα σαφηνῶς
Ὅργῆν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.

nec dissimile est illud Archilochi (Fr. XIV. v. 6.):

Ἀλλὰ χαροῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
Μὴ λίην, γίνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπουσ ἔχει.

Χθονίους autem interpretor occultos: nam cum χθόνιον saepe sit subterraneum, tum recte dici potest de eo, quod celatum est. Conferas Hesychium: χθόνια· ὑπόγεια, κεκρυμμένα, βαρέα, φοβερά, μεγάλα. Loquitur autem Anacreon, ut existimo, de iis qui facile irascuntur et difficiles sunt, sed iram, quam semel conceptam diu retinent, callide celant. Post verbum

χαλεπούς incisionem posui: sequentia enim verba manifesto segreganda sunt, sed haec ipsa adeo vitiis inquinata sunt, ut admodum anceps et incerta sit conjectura. Equidem pro illis quae vulgo leguntur: μεμαθήκασιν ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων, scripsi:

Μεμεθείκασ', ὡς Μεγίστης,
Τῶν ἀβακιζομένων.

Hoc enim poeta dicit, eos qui mores difficiles habeant, quique sciant callide consilia occultare, a puerorum moribus, qui soleant esse simplices, et aperti, procul recessisse, sicut Megistes fecerit. Μεμεθείκασιν autem more Jonum dictum est pro μεθείκασιν. Et sic μεμετιμένος legitur apud Herodotum L. V. c. 108: Καὶ Ἰστιαῖος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου ἐκομίζετο ἐπὶ θάλασσαν. L. VI. 1: Ἰστιαῖος δὲ ὁ Μιλήτου τύραννος μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου παρῆν ἐς Σάρδις. L. VII. c. 229: Ὡς μεμετιμένοι τε ἦσαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὑπὸ Λεωνίδεω. At vero his tribus in locis Herodoto restituendum esse censeo formam μεμετειμένος, atque etiam in duobus locis codices, partim μεμετειμένος partim μεμετημένος, non μεμετιμένος praebent; sicut dicitur πεπαρῶνηκεν et similia: conferas Eustathium ad Homerum p. 1325. 30: Τοιοῦτον δὲ τὸ δεδιώκηται ἐκ τοῦ διοικῶ· καὶ τὸ ἐκδεδιητημένος ἀπὸ τοῦ διαιτῶ, καὶ τὸ μεμεθωδευμένος καὶ τὸ πεπαρῶνηκῶς καὶ τὸ μεμελοπεποιημένος καὶ τὸ ἠνώχλησε καὶ τὸ ἠνέωγεν. Μεμεθείκασιν autem τῶν ἀβακιζομένων dictum est ex more Graecorum breviter pro μεμεθείκασιν τῶν ῥυθμῶν τῶν ἀβακιζομένων. Ἀβακίζοντες autem vel ἀβακίζόμενοι dicuntur, qui simplices sunt, aperti, quieti, faciles in reconcilianda gratia: ut apparet ex Sapphus versibus:

Ἄλλ' αὖτις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
Ὅργάν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

Horum igitur mores exuisse dicitur, si recte haec

emendavi, Megistes, qui fuit amasius Anacreontis: eundem commemoravit supra Fr. XXXIX:

*Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆρες, ἐπεὶ τε
Στεφανοῦται τε λύγω καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.*

Et Simonides in epigrammata in Anacreontem (Jacobs Anthol. T. I. p. 69. Anthol. Palat. VII. 25. v. 7.):

*Ἄλλ' ὅτι τὸν χαριέντα μετ' ἠιθέοισι Μεγιστέα
Καὶ τὸν Σμερδίεω Θρηῖκα λέλοιπε πόθον.*

et Antipater in eundem (ibid. T. II. p. 26. Anthol. Palat. VII. 27. v. 5.):

*Ἦε πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος ἦε Μεγιστῆ,
Ἦ Κίχονα Θρηῖκὸς Σμερδίεω πλόκαμον.*

et Leonidas Tarentinus (ibid. T. I. p. 163. Anthol. Planud. IV. 306. v. 7.):

*Μέλπει δ' ἦε Βάθυλλον ἐφίμερον ἦε Μεγιστέα
Αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.*

idemque in alio epigrammate ibidem:

*Μελισδεταὶ δὲ τὴν χέλυν διαζρέζων
Ἦτοι Βάθυλλον ἢ καλὸν Μεγιστέα.*

Fr. LXXIX.

*Πῶλε Θρηκίη, τί δὴ με λοξὸν ὄμμασι
βλέπουσα*

*Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν
εἰδέναι σοφόν;*

*Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλι-
νὸν ἐμβάλοιμι,*

*Ἦνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφί τέσ-
ματα δρόμου.*

5. Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κούφά τε
 σκιρτῶσα παίζεις·
 Δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπει-
 βάτην.

Hoc carmen legitur apud Heraclid. Pontic. Allegor. Homer. p. 16. ed. Schow. Καὶ μὴν ὁ Τήσιος Ἀνακρέων ἑταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρῶς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νοῦν ὡς ἵππον ἡλληγόρησεν, οὕτω λέγων·

Πῶλε Θρηζίη, τί δὴ με
 Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
 Νηλεῶς φ.

Sic haec vulgo in dimetros trochaicos disposita erant, ita ut quaeque stropha ex tribus versibus acatalecticis et uno catalectico constaret. Et dimetro trochaico acatalectico usum esse Anacreontem cognoscimus ex iis, quae Plotius scribit p. 2648: „Trochaicum Anacreontium dimetrum acatalectum est, quod constat trochaeis quatuor, qui juncti faciunt dimetrum acatalecticum:

Aura veris et Favoni.“

Verum ego potius ita constitui hoc carmen, ut tetrametri trochaici acatalectici conjuncti essent cum tetrametris catalecticis. Et acatalecticis quidem tetrametris usum esse Anacreontem ex Hephaestionis testimonio compertum habemus, apud quem haec leguntur p. 36: Καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τοῦτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος·

Κλυθεῖ μεν γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

Idem docet Servius in Centimetro p. 1820: „Anacreontium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Parce jam Camoena vati, parce jam sacro furori.“

Catalectici autem tetrametri exemplum est in Fr. LXXXI:

Εὖτε σοὶ λευκαὶ μελαίνας ἀναμερίζονται τρίχες.

Versu primo vulgo legebatur *Θρηκίζη*, sed malui eum Barnesio scribere *Θρηκίη*, uti supra Fr. XLVII:

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

restitui pro *Θρηκίην*.

Versu secundo in edit. Ald. scribitur: *Νηλέως φεύγεις*: et in eadem *μηδὲν εἰδέναι σοφόν*, quod vere Barnesius correxit, scribens: *δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν*.

Versu tertio pro *Καλῶς μὲν ἂν τοι* in editione Ald. legitur: *Καλῶς κεν ἂν τοι*: quod fortasse praefendum est: Anacreon enim *κεν* et *ἂν* morem epicorum poetarum secutus conjunxisse videtur: dixit de conjunctis his particulis Hermannus in libro IV. c. 5. de particula *ἂν*. Male autem in eadem editione legitur: *ἐμβάλλοιμι*.

Versu quarto vulgo editur:

Ἦνίτας δ' ἔχων στρέφοιμι

Ἄμφι τέρματα δρόμου.

Sed in editione Aldina haec sic scripta sunt: *στρέφοιμ' ἄμφι τέρματι δρόμους*. Ego scripsi:

Ἦνίτας δ' ἔχων στρέφοιμι σ' ἄμφι τέρματα δρόμου.

Possis etiam legere: *στρέφοιμ' ἂν ἄμφι τέρ.* Recte vero vulgo legitur *ἄμφι τέρματα*, non ut in Aldina: *ἄμφι τέρματι*. Sic Homerus dixit in Iliad. XXIII. v. 309:

Οἶσθα γὰρ εὔ περὶ τέρμαθ' ἐλισσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι.

Βάρδιστοι θείειν· τῷ δ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.

conferas ibid. v. 462:

Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

Νῦν δ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν.

et v. 465:

Ἦὲ τὸν ἠνίοχον φύγεν ἠνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὐ̄ σχεθέειν περὶ τέρμα.

Versu sexto vulgo ἵπποπείρην scribitur, quod tolerari nullo pacto potest. Ego recepi lectionem editionis Aldinae ἵπποσειρήν· ἵπποσειρήνης is dicitur, qui equum vinculo injecto domat. Nisi forte scripserat poeta:

Δεξιὸν γὰρ ἵπποσειρᾶν οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Σειρᾶν est vincire: Photius p. 504. 24: Σείρωσις· δέσμευσις. Καὶ σειρᾶν τὸ δεσμεῖν. Σειρὰ enim habena est: Hesychius: Σειραὶ· πλέγματα, ἠνίαὶ ἢ πλεκτοὶ ἱμάντες. ibidem: Σειρή· ἢ ἀναδέσμη. Σειρή· ἄλυσις, δεσμός. Photius p. 803. 25: Σειραῖς· λεπτοῖς ἱμάσιν. Hinc equus δεξιόσειρος dictus. Apud Homerum Iliad. L. XXIII. 114. σειραὶ dicuntur lora:

Οἱ δ' ἴσαν ἵλοτόμους πελέεας ἐν χερσὶν ἔχοντες
Σειράς τ' εὐπλέκτους.

Ceterum hoc carmen Horatius L. III. 11. 7. imitatus esse videtur: dicit enim:

Dic modos, Lyde quibus obstinatas

Applicet aures:

Quae velut latis equa trima campis

Ludit exultim metuitque tangi,

Nuptiarum expers et adhuc protervo

Cruda marito.

Nec prorsus dissimilia sunt, quae leguntur L. II. carm. 5. 1. et quae sequuntur.

Scriptum autem esse puto hoc carmen in eandem fastidiosam puellam, cujus se nullam amplius rationem habiturum esse dixerat supra Fr. LXXI:

Οὐκέτι Θρηκίης παιδὸς ἐπιστρέφομαι.

Fuit autem illa, si conjecturam periclitari licitum est, Eurypyle, de qua dictum est ad Fr. XIX. v. 1.

Fr. LXXX.

Κλυθή μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσό-
πεπλε κούρα.

Hunc versum servavit Hephaestion p. 36: Καὶ τῶν ἀκατάληκτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος·

Κλυθί μεν γέρ.

Scribebatur εὐέθειρα, quod fortasse aliquis defendat similibus quibusdam exemplis: et sic infra Fr. XC. Anacreon dixit:

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
Δάλαζε τῇ πολυκρότῃ
Σὺν Γαστροδώρῃ.

pro πολυκρότῃ: sed hic malui εὐέθειρος scribere; idque confirmat scholiasta Hephaestionis p. 175. ed. Gaisford. Ἀκατάληκτον δέ·

Κλυθή μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

et paulo inferius: Ὑπερκατάληκτον δέ·

Κλυθί μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

Fr. LXXXI.

Εὕτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζον-
ται τρίχες.

Hic versus legitur apud Julianum Misopogon. p. 306. B: Ὁ δὴ καὶ αὐτὸς εὐλαβοῦμαι παθεῖν, ἀγροικίας ἅμα καὶ δεξιότητος ἁμαρτεῖν· ἤδη γὰρ ὡς καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ συνορᾶτε, πλησίον ἐσμέν ἐθελόντων θεῶν·

Εὕτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίζονται τρίχες.

ὁ Τήιος ἔφη ποιητής.

Sed Anacreon vix de se potuit dicere:

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμῖζονται τρίχες:

nam cum artem poeticam attigit, si non provector aetate fuit, at certe canos jam habuit capillos: canities ista praeter aetatem orta fuit fortasse ex gravi morbo: Himerius quidem, qui Orat. V. p. 486. ed. Wernsdorf. haec dicit: Ἥρμοσε μὲν καὶ Ἀνακρέων μετὰ τὴν νόσον τὴν λύραν, καὶ τοὺς φίλους ἔρωτας αὐθις διὰ μέλους ἠσπύζετο: satis indicat gravi aliquando morbo laborasse Anacreontem. Canis autem capillis se fuisse ipse saepius indicat, ut apparet ex carminum reliquiis. Sic Fr. XLI. v. 1. de se dicit:

*Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι, κάρη τε λευκόν,
Χαρῆσσα δ' οὐκέθ' ἠβη πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες.
Γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λείπεται.*

et Fr. XV. v. 5:

*Ἢ δ', ἔστιν γὰρ' ἀπ' εὐκλείτου
Λέσβου, τὴν μὲν ξυμὴν κόμην,
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.*

Lucianus in Herc. Gall. c. 8. (supra Fr. XXIII.):
*Χαιρέτω ὁ Ἔρωσ ὁ σός, ὦ Τήιε ποιητά, εἰσιδῶν με
ὑποπόλιον γένειον χρυσοφαέννων, εἰ βούλειται, πτερούγων ἢ
ἄετοιῖς παραπειτέσθω.*

Et consentiunt isti, qui cantiunculas Anacreonticas scripserunt, qui in multis rebus ipsius poetae exemplum secuti sunt: ut in carmine XXXVIII. v. 1. et 11:

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι.

in carmine XI. v. 1:

*Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρον εἶ.
Λαβῶν ἔσπυρον ἄθροισ
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.*

et quae sequuntur: et in carmine LIV. v. 3:

Τότε δὴ, τότε ἔς χορείην
Ὁ γέρον ἐγὼ πτεροῦμαι.

et in eodem v. 7:

Πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.

v. 11:

Ἴν' ἴδη γέροντος ἀλκὴν.

et in carmine LXV. v. 6:

Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
Καλὸς τε καὶ γανύφρων.

et in carmine XXXIV. v. 1:

Μὴ με φύγῃς ὀρώσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν.

et in carmine XXXVI. v. 9:

Πολιὰν στέφουσι κάραν.

Hinc saepe *senex* appellatur, ut in commentitia illa cantiuncula, quam Sapphoni tribuunt, apud Athenaeum L. XIII. p. 599. D:

Κεῖνον, ὃ χροσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
Ἕγμον ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἔσθλας
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
Πρέσβυς ἀγανός.

Ovidius Art. Am. L. III. v. 429:

Sit tibi Callimachi, sit Coi nota poetae,
Sit quoque vinosi Teia musa *senis*.

et Trist. L. II. v. 362:

Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecipit lyrici Teia musa *senis*?

Gellius L. XIX. 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis Anacreontis *senis*.“

Demetrius de elocutione c. 5: Οὐδὲ τοῖς Ἀνακρέοντος

Φέρον ὕδωρ, φέρον οἶνον, ὃ παῖ.

Μεθύοντος γὰρ ὁ ῥυθμὸς ἀτεχνῶς γέροντος, οὐ μαχομένου ἤρωος. Et in illis epigrammatis, quae scripta

sunt in laudem Anacreontis, ut in Simonidis epigrammate in Jacobsii Anthol. T. I. p. 68. (Anthol. Palat. VII. 24. 9.):

*Καὶ μιν ἀεὶ τέγγου νοτερῇ δροσός, ἧς ὁ γεραῖος
Δαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.*

Antipater ibidem T. II. p. 26. (Antholog. Palat. VII. 27. 9.):

*Τρισσοῖς γάρ, Μούσησι, Διωνύσω καὶ Ἔρωτι,
Πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίσιος.*

Leonidas Tarentinus in Jacobs. Anthol. T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 306. 1.):

*Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαυ σεσαλαγμένον οἴνω
Θάεο δινωτοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου·
Ὡς ὁ γέρον λλχοισιν ἐν ὄμμασιν ὑγρά δεδορκῶς
Ἄχρη καὶ ἀστραγάλων ἔλκεται ἀμπεχόναν.*

idemque ibidem T. I. p. 163. (Anthol. Planud. IV. 307. 1.):

*Ἴδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθης Ἀνακρέων
Ἵπεσκέλισται.*

Eugenes ibid. T. II. p. 158. (Anthologia Planudea IV. 308. 8.):

Ἀπτῶτα τήρει τὸν γηραιὸν Εὐΐε.

Crinagoras ibid. T. II. p. 131. (Anthol. Palat. IX. 239. 3.):

*Ἄς πρέσβυς ἠδύς Ἀνακρέων ὁ Τήσιος
Ἐγραψεν.*

et in incerti auctoris epigrammate ibidem T. III. p. 229. (Anthol. Planud. IV. 309. 1.):

*Τήσιον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
Πρέσβυν ἴσον κούραις, ἴσον ἀδόντα κόραις.*

Scripti igitur in Anacreontis versu illo:

Εὐτε σοὶ λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμῖξονται τρίχες.

Julianus autem, cum Anacreontis verba ad se transferret, substituit μοὶ pro σοί. Σοὶ autem scribendum

fuit non *τοι*, quo Anacreon tum demum utitur, cum enclitica forma requiritur, uti supra Fr. XLIII:

Ἐραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

et Fr. LXVIII:

Οὐδέ τί τοι πρός θυμόν, ὁμῶς γε μὲν ὡς ἀδοιάστως.

et Fr. LXXIX. v. 3:

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι.

Nam apud solos Dorienses τὸ accentum retinuisse videtur. Apollonius de pronomine p. 365. A: Ὁρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν:

Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἄμὸς καὶ τοί, Γάναξ.

Haec autem poeta dicere videtur pulcro puero vel puellae, quae, quod senex esset canosque haberet capillos, amorem ejus fastidiose spreverat. Sic supra in Fr. XV. v. 5. Lesbia ista puella ob hanc ipsam causam Anacreontem repudiaverat:

*Ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκλείτου
Λέοβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
Λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
Πρὸς δ' ἄλλην τινα χάσκει.*

Conferas etiam ea, quae dixi ad Fr. XXII.

Jam vero non abhorret a verisimilitudine hunc versum petatum esse ex eodem carmine, quo superiorem, ubi puellam pulcris comis ornatam commemorat:

Κλυθί μεν γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

Huic, quod sibi non morem gesserat, poeta minitari potuit, ne superba esset pulcritudine crinium: fore enim tempus, quo illi quoque nigri crines canis commiscerentur.

Fr. LXXXII.

Ἐν μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἔλαια
τανταλίζει.

Haec leguntur apud Scholiastam Sophoclis Antigoni. v. 138: Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· Μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἔλαια τανταλίζει. Addidi praepositionem ἐν: cur autem servaverim doricās formas in hoc versu, dixi supra. Τανταλίζει autem sensu intransitivo dictum esse videtur, ut sit suspensum esse, trepidare. Hesychius: Ἐταντάλιζεν· ἔτρεμεν. et Τανθαλύζει (sed hic fortasse scribendum est: Τανθαρούζει,) τρέμει· Δωριεῖς· οἱ δὲ σπαίρει. Alias id τανταλίζεσθαι dicit Hesychius: Τανταλίζεται· σαλεύεται. Ἐτανταλίχθη· ἐσειόθη.

Ceterum istud carmen, unde hic versus petitus est, Sami ab Anacreonte conditum esse credo: de Samia enim lauro atque oliva loqui videtur, quibus illa insula maxima abundabat. Samia autem laurus fusco foliorum colore insignis fuit, hinc poeta laurum appellat μελάμφυλλον: compares quodammodo Meleagrum I. v. 13:

Ἄλκαλου τε λάληθρον ἐν ὕμνοπόλοις ὑάκινθον,
Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.

Ab hac ipsa lauri subnigrae abundantia insula nomen Μελάμφυλλος traxisse videtur. Strabo I. X. p. 457: Οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ Μελάμφυλλος, εἴτ' Ἀνθεμῖς, εἴτα Παρθενία, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Παρθενίου, ὃς Ἰμβρασος μετωνομάσθη. et I. XIV. p. 637: Ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενία, πρότερον οἰκούντων Καρῶν, εἴτα Ἀνθεμοῦς, εἴτα Μελάμφυλλος, εἴτα Σάμος. Stephanus Byzantinus v. Σάμος· ἐπιφανῆς πρὸς τῇ Καρῖᾳ νῆσος· ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία καὶ Δρύουσα

καὶ Ἀνθέμουσα καὶ Μελάμφυλλος. Hesychius: Μελάμφυλλος· ἢ Σάμος: ibidem: Φυλλίς· ἢ Σάμος τὸ πάλαι. Quamquam aliunde hanc appellationem repetit Jamblichus vit. Pythagorae p. 18. ed. Kiessl. Καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι νῆσον, τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γῆς Μελάμφυλλον καλουμένην, προσαγορευσαί τε τὴν πόλιν ἀντὶ τῆς Σάμης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ· τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἄγκαϊ', εἰναλλίαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
Οἰκίσειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

Plinius H. N. L. V. 37: „Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam: Aristocritus adjicit Melamphyllum, deinde Cyparissiam.“

Sed olivis quoque Samus fecunda fuit. Aeschylus in Persis v. 885:

Οἶα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος.

Apulejus in Florid. II. 15. T. II. p. 50. ed. Oudendorp. de Samo insula loquens: „Ager frumento piger, aratro irritus, foecundior oliveto, nec vinitori, nec olitori scalpitur.“

Fr. LXXXIII.

Κοίμισον δ', ὦ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

Leguntur haec apud Herodianum de barbarismo et soloecismo apud Valken. ad Ammonium p. 493: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί· κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον· καὶ Ἰππώναξ·

Καὶ τοὺς σολοίκους ἦν λάβωσι, περνᾶσι,
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

Ibi Cod. A: Κοίμησον scribit: Cod. B: Κοίμισον: Cod. C: Κόμισον σόλοικον. Codex Venetus 489. apud Villoison.

Anecdot. T. II. p. 177: ὡς καὶ Ἀνακρέων φησὶ Μισῶ, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. et cod. 512: Κόμισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον. His codicum lectionibus usus scripsi:

Κομισον δ' ᾧ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον —

ut pars tetrametri trochaici sit: quamquam etiam constituere poteris creticos hoc modo:

Κομισον, Ζεῦ, σόλοικον λόγον.

Ceterum respexit hunc versiculum etiam Eustathius ad II. B. p. 368. 2: Καὶ βαρβάρους σολοίκους ἔλεγον, καὶ προφέρονται χρῆσιν Ἰππῶνακτος μὲν — Ἀνακρέοντος δὲ τό· Σόλοικος φθόγγος. Eadem Scholiasta Dionysii Thracis apud Fabricium ad Sextum Empiric. p. 260. ita scripta servavit: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησί· Κοίμησον σόλοικον φθόγγον.

Fr. LXXXIV.

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κείνος οὐκ ἐγήμεν,
ἀλλ' ἐγήματο.

Haec leguntur apud Ammonium p. 36. ed. Valkenaer. ubi docet quid discriminis inter γῆμαι et γήμασθαι intercedat: Μνημονεύει καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι· Καὶ θάλαμος, ἐν ᾧ κείνος οὐκ ἐγήμεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anacreontis verbis utitur etiam Eustathius ad Odys. A. p. 1678. 59: Τὸ δὲ ἔγνημεν, ὅτι διαφέρει τοῦ ἐγήματο οὐκ ἄδηλον οὐδ' αὐτό. καθ' ἄδηλοῖ καὶ τό· Θάλαμον ἐν ᾧ οὐκ ἔγνημεν ἀλλ' ἐγήματο· ἀφ' οὗ δοκεῖ παραξέσας Αἰθέριος εἰπεῖν τό·

Βαινόμενος βαίνων ὅτε νυμφίος ἀλλότε νύμφη.

Scripsi autem cum Scaligero θάλαμος pro vulgata

lectione *Θάλαμον*, vel ut alii scribunt, *Θαλίμοις*: deinde pro *ἐν ᾧ* scripsi *ἐν τῷ*. Constitui autem haec ita, ut esset tetrameter iambicus acatalectus: quo primus, ut videtur, usus est Alcaeus, ut docet Hephaestion p. 30: *Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου*.

Δέξαι με κωμάζοντα δέξαι, λίσσομαι σε, λίσσομαι.

Sed ante Alcaeam jam Aleman hoc genus numeri usurpavisse videtur; nam Fr. LXVI. ed. Welker sic constituendum esse censeo:

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἤμενος μάκαρος ἀνήρ.

Et Anacreontem quoque hoc metro usum esse, colligi potest ex Servio in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat tetrametro acatalecto, ut est hoc:

Hic finis est: iambe salve, vindicis doctor meli.“

Hujus metri inventi laudem sibi vindicat Boiscus nescio qui ignobilis poeta, ut cognoscimus ex Mario Victorino p. 2528. (Cf. Rufinum p. 2712.): „Admonemur hic, quod apud Graecos celebratur, non praetermittere, Boiscum Cycizenum supergressum Hexametri legem, Jambicum metrum in octametrum versum extendisse, sub hujusmodi epigrammate:

*Βοῖσκος ἀπὸ Κυζίκου παντὸς γραφεὺς ποιήματος
Τὸν ὀκτάπουν εὐρῶν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.*“

Sed falso sibi hoc tribuit: etsi enim ignoro, quo tempore iste homo vixerit, non tamen dubito, quin poeta fuerit Alexandrinus. Nam graecum poetam tale quid scribere potuisse, quis tandem crediderit? Similimus error Philici similem laudem sibi arrogantis fuit: vid. Hephaestionem p. 53: *Τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὐσηκῆναι Φίλικος λέγων*.

*Καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα
φέρω πρὸς ὑμᾶς.*

Ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο —

πλήν εἰ μὴ ὁ Φίλικος οὐχ ὡς πρῶτος εὐρηκῶς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Anacreontis autem versus nolui in dimetros disponere propter syllabam ancipitem: dimetris enim poetae lyrici fere continuatis per synaphiam utebantur: nisi forte statuas verbum a duabus consonantibus incipiens illud ἐγήματο excepisse.

Ἐγήματο autem poeta dixit ridens virum uxoris imperio subjectum: eodem modo etiam Antiphanes medio verbo usus esse videtur: vid. Grammaticum in Bekk. Anecd. T. I. p. 86. 14: Γαμῶ ἢ γυνή λέγει, οὐ γαμοῦμαι· Ἀντιφάνης Ἀσώτοις ἐγημάμην ὁ ἀνήρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγήμα.

Fr. LXXXV.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες
Στέγης τε μούνον καὶ πυρὸς κεχρη-
μένοις.

Hi versus poetae nomine non addito leguntur apud Plutarchum Op. Moral. p. 1068. B: Διψῶντες οὐν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες·

Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες
Στέγης μούνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης ἐκεῖνος ὁ λέγων·

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι· κάρτα γὰρ ὀιγῶ.

Primus versus legitur etiam apud Hephaestionem p. 29: Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἷον — τρίμετρα δέ, ὡς τό·

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἑοικότες.

ubi codd. B. H. et edit. Florent. ἔσται (sic etiam in Cod. C. legitur) ξένοι εἰλίχοις εἰκότες legunt. Etsi hic quoque nomen poetae non additum est, jure tamen existimo haec ab hominibus doctis Anacreonti tributa esse. Ἐοικότες autem hoc loco non *similes*, significare videtur, sed: *Sitis aequi hospitibus blandis*.

Versu secundo recte Gaisfordius addidit particulam τέ, apud Plutarchum vulgo omissam.

Fr. LXXXVI.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Zenobius Proverb. V. 80: Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· φασὶ τοὺς Κᾶρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου κατὰ τινὰ παλαιὰν μαντεῖαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἄλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιτο συμμάχους· οἱ δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην· τρίτος δὲ ἐστὶν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος. Anacreon fortasse scripsit more Jonum:

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cum Zenobio consentit Scholiasta ad Aristophanis Plutum v. 1002: Ἰσχυροὶ ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὡς καὶ Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ἐρτιάσπου τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμόν, πυνθανομένους εἰ προσλάβοιεν συμμάχους τοὺς Μιλησίους. Quamquam autem Anacreon regnante Dario adhuc vixerit, verisimilius tamen mihi esse videtur, quod alius scholiasta ad eundem Aristophanis versum refert, hoc oraculi responsum Polycrati datum fuisse, cum societatem cum Milesiis initurus fuisset; dicit enim: Πάλαι

ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· τινές φασιν ὅτι ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις ἰσχυρότατοι ἦσαν οἱ Μιλήσιοι· καὶ ὅπου προσετίθεντο, πάντως ἐνίκων. Πολυκράτης οὖν ὁ Σάμιος πρὸς τινα πόλεμον ἠθέλησε λαβεῖν αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν, καὶ εἰς τὸ μαντεῖον ἀπῆλθεν ἐρωτήσων περὶ τούτων. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Conferas de hoc proverbio Apostolium XV. 59. Eustathium ad Iliad. L. XXIV. p. 1358. 11. ed. Rom. Hesychium v. Ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλ. Μιλ. Photium p. 76. 6. Idem proverbium respexisse videtur Aristophanes in Vespis v. 1060: "

Ἦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
Ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις.

FR. LXXXVII.

Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι
Σὴν διὰ μαργοσύνην.

Hi versus leguntur in Etymologico Magno p. 523. 10: Γίνεται κνύζα· ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι· Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γενομένη σὴν διὰ μαργοσύνην. et apud Eustathium ad Odyss. N. p. 1746. 13: Καὶ τὸ κνίζω, ἦγουν ἐξ ἐπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον ἡ κνῖσα, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα, ὡς σχίζω, σχίζα· Ἀνακρέων· Κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην. Rectius apud Eustathium γίνομαι, quam apud auctorem Etymologici γενομένη legitur. Haec autem poeta mulierem fecit loqui, exagitans, ut videtur, ejus libidinem: accomodatissimus autem hic numerus est irrisioni. Eodem metri genere Archilochus quoque usus est ad Lycamben vexandum, ut in Fr. XXXIX. ed. Gaisford.:

Ἐρέω τιν' ἡμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη·
 Ἀχρυμένη σκυτάλη.
 Πίθηκος ἦει θηρόων ἀποκριθεὶς
 Μοῦνος ἀν' ἔσχατλην.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
 Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

itidem adhibuit, ut in Neobulen omne irae suae virus
 evomeret, ut est in Fr. XXIII:

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
 Δολοφρονέουσα χειρὶ, τῆτέρη δὲ πῦρ.

Et in Fr. LXXXIV:

Εὔτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροόζετο,
 Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

Fr. LXXXVIII.

Κοῦ μοκλὸν ἐν θύρησι διξῆσιν βαλῶν
 Ἠσυχος καθεύδει.

Hi versus servati sunt apud Zonaram p. 1512.
 (Conferas Matthaei Lectt. Mosqq. T. II. p. 86.): Τὸν
 δὲ μοκλὸν ἐν τῷ χ̄ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Δωριεῖς καὶ Ἴωνες,
 πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ η̄, Ζηνοδότος
 δέ, καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρησι δίξησι βαλῶν ἠσυχος καθεύδει
 καὶ ὁ σχινδαλμὸς ἐν τῷ χ. Post Ζηνοδότος δὲ quae-
 dam exciderunt: is fortasse formam vulgarem μοκλὸν
 Anacreonti restituere voluit: Zenodotum autem Ana-
 creontis carminibus emendandis operam dedisse, aliunde
 quoque novimus: conferas quae dixi supra p. 25. In
 poetae versibus ipsis pro καὶ οὐ scripsi κοῦ et pro
 οὔρησι δίξησι, quae verba corrupta esse manifestum est,
 restitui id, quod poeta scripserat: θύρησι (hoc etiam
 alii perspexerunt corrigendum esse) διξῆσι. Jones
 enim διξὸς pro δισσὸς dicebant. Gregorius Corinthius
 p. 434. ed. Schaef. Τὸ δισσὸν, σ εἰς ξ τρέπουσιν οἱ

Ἴωνες, δισσὰ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγοντες. Et sic semper Herodotus dixit, ut L. II. 76: Διξαὶ γὰρ δὴ εἰσι αἱ Ἴβιες. eodemque libro c. 44: Διξὰ Ἡρόκλεια ἰδρυσάμενοι. L. III. 32: Διξός, ὡσπερ περὶ Σμέρδιος λέγεται λόγος. L. V. c. 40: Διξοὺς λόγους λεγομένους ἔχει. et quod quandam similitudinem cum Anacreontis versu habet, L. II. c. 169: Ἐσὼ δὲ ἐν τῇ πασιτάδι διξὰ θυρώματα ἔστηκε. Ceterum puto hoc vetustissimum esse exemplum trimetri cum ithyphallo conjuncti: nam quod Gaisfordius ad Hephaestionem p. 265. ex Simonide (legitur in Etymol. M. p. 413. 25.) profert:

Οἶον τόδ' ἡμῖν ἔρπετον παρέπτατο
Ζῳῖον κάκιστον,

id aliter constituendum est comparato scholiasta Victoriano apud Heynium. ad Homer. II. T. VII. p. 800. ubi haec leguntur: Ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῳῖον κάκιστον κέκμηται βῖον· περὶ τοῦ κανθάρου. Rejecto enim οἶον, quod grammatici esse apparet, scribendum esse arbitror:

Τὸ γὰρ τόδ' ἡμῖν ἔρπετον παρέπτατο
Τὸ ζῳῖον κάκιστον ἐκμηται βῖον.

FR. LXXXIX.

Ἐρῶ τε δηῦτε κοῦκ ἐρῶ,
Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 29: Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἶον·

Ἐρῶ τε δηῦτα κοῦκ ἐρῶ
Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

Pro δηῦτα in cod. C. scribitur: δ' ἡῦτε: corrigendum erat: δηῦτε. Versum alterum etiam Scholiasta Aristoph. Plut.

v. 253. servavit: Τὸ δὲ δίμετρον Ἀνακρεόντειον, οἷόν ἐστι τό· Καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι. Talem versum *Anacreonteum* vocat scholiasta Aristoph. Equitt. v. 766: Ἦν οἱ μὲν τρεῖς ἀσυνάρτητοι ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκατάληκτου τοῦ καλουμένου Ἀνακρεοντείου et quae seqq. Quamquam fortasse dubitare aliquis possit, sintne hi versus, quibus Hephaestion utitur, vere Anacreontis, necne: perantiqui autem certe sunt.

Fr. XC.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
 Λάλαζε τῇ πολυκρότῃ
 Σὺν Γαστροδώρῃ, καταχύδην
 Πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Hi versus servati sunt ab Athenaeo L. X. p. 446.

F: Καὶ σὺ οὖν, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἀλεξιν, ὃς ἐν Διδύμοις φησί·

Τούτῳ πρόπιθ' ἵνα καὐτὸς ἄλλῳ.

καὶ γένηται ἢ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος· φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός·

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον

Λάλ. τῇ πολ. —

Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν. Versu secundo in codice P. scribitur: πολυκρότῃ. An forte corrigendum est: πολυκρότῳ? Sed non opus est conjectura: non dissimile prorsus est, quod Fr. CXX. legitur καταπίυσι, et Fr. LI. v. I. si recte conjeci:

Μυθιῆται δ' ἀνὰ νήσῳ τριμερόστῃ.

Ἐπίστιος autem, poculum familiare, quale fuerit ignoro: fortasse nomen inde traxit, quod in honorem deorum penatium (θεῶν ἐφεστίων) propinabatur. Ἐπίστιος autem

ionica forma est pro ἐφέστιος: ut est apud Herodotum L. I. 35: Ὠθρωπε, τίς τε ἐὼν καὶ κόθην τῆς Φρυγίης ἤκων ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; ibid. c. 44: Περιημεκτέων δὲ τῇ συμφορῇ δεινῶς ἐκάλεε μὲν Δία καθάρσιον, μαρτυρόμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ξείνου πεπονθῶς εἶη, ἐκάλεε δὲ ἐπίστιόν τε καὶ ἐταιρήιον τὸν αὐτὸν τοῦτον ὀνομάζων θεόν, τὸν μὲν ἐπίστιον καλέων. et L. V. c. 72: Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἐπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.

Fr. XCI.

Διὰ δηῦτε Καριευργέος
Ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

Hi versus leguntur apud Strabonem L. XIV. p. 661. sic corruptissime scripta: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν· Δία δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι. ὃ δ' Ἀλκαῖος· λόφον τε σείων Καρικόν. Eustathius ad Iliad. B. p. 367: Δοκοῦσι δὲ καὶ εἰς ὄπλισμόν συνεινεγκεῖν οἱ Κᾶρες· τὰ γοῦν ὄχανα τῶν ἀσπίδων Καρικὰ λέγεται καὶ οἱ λόφοι· φησὶ γοῦν Ἀνακρέων· Καριοεργέος ὀχάνου καὶ Ἀλκαῖος· λόφων σείων Καρικόν. Idem ad Iliad. Θ. v. 193. p. 707: Κανόνας δὲ λέγει, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, ῥάβδους τινὰς ἀναφορέας τῆς ἀσπίδος, τορευτοὺς ἴσως ὄντας καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτούς. Οὐπω γὰρ ἐπενοήθησαν οἱ νῦν ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἤγουν τὰ ὄχανα, δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται. φασὶ γὰρ αὐτοὺς Καρῶν ἐπινοήματα εἶναι, ὡς Ἀνακρέων· Καριοεργέος ὀχάνοιο. et scholiasta ad illum Homeri versum: Οὐπω γὰρ ἐχρῶντο τοῖς πόρπαξιν, οὓς ὄχανα ἐκάλουν· ὕστερον γὰρ οὗτοι ἐπενοήθησαν ὑπὸ Καρῶν, ὡς καὶ

Ἄνακρέων φησί· Καριοεργέος (Bekkerus Καριεργέος edidit,) ὀχάνοιο. Eadem quae in scholiasta, leguntur in Etymologico Magno, p. 489. 39., nisi quod ibi verba ipsa Anacreontis omissa sunt.

Scripti δηῦτε pro δεῦτε, et Καριεργέος pro scriptura Strabonis: Καρικόν εὐεργέος, vel Eustathii: Καρικοεργέος, vel Scholiastae Homeri: Καριεργέος; Καριουργής ita dictum est, ut Μιλησιουργής, Χιουργής, Λυκιουργής, alia: Anacreon autem Jonum more dixit Καριεργέος, ut supra Fr. LXI. v. 2. dixit:

Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
Στεφάνους

pro ἀνθεμοῦντας. Et Fr. XLIII. si recte emendavi:

Ἔραμαι δέ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

pro χαριτόεν. Atque etiam apud Herodotum L. VII. c. 76: scribendum esse judico: Ἀσπίδας δὲ ὠμοβοίνας εἶχον σμικρὰς καὶ προβόλους δύο Λυκιεργέας ἕκαστος εἶχε. Τιθέμεναι autem non est corrigendum (male in quibusdam Strabonis codd. τιθέμενοι legitur,) infinitivus enim est positus loco imperativi: sic Anacreon supra dixerat Fr. II. v. 6:

Σὺ δ' εὐμενῆς
Ἔλθ' ἡμῖν, κευχαρισμένης δ'
Εὐχολῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενοῦ
Σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
Ἦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

Adhortatur autem poeta socios, ut arma capiant: neque enim Anacreon a rebus bellicis prorsus abhoruisse videtur. Ceterum hi dimetri, quia duplicem habent anacrusin, non sunt inter se connexi per synaphiam. Aptissime autem poeta anacrusin geminavit, ut alacritatem, qua ipse correptus esset, significaret.

Fr. XCII.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Hi versus leguntur apud Hephaestionem p. 30: Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἐνακρεόντειον, οἶον·

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

et apud Scholiastam Hephaestionis p. 167: Καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο·

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

Eadem leguntur apud Scholiast. Aristoph. Plut. v. 303: Ὁ δὲ ἑβδομος δίμετρος καταληκτικός, ὡς ἐκεῖνα τοῦ (1. τὰ) Ἐνακρεόντος·

Ὁ μὲν θ. μ. Πάρ. γάρ, μαχ.

et apud Plotium p. 2642: „De metro catalecto iam-bico Anacreontio: Dimetrum catalectum Anacreontium heptasyllabum hoc modo:

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι

et

Πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

Deest enim una syllaba, ut sit dimetrum plenum: ideo catalectum.“ Et *Anacreontium* hoc genus metri appellant Grammatici. Scholiasta Aristoph. Av. v. 1312: Τὸ β' ἰαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἦτοι ἐφθήμερες, ὃ καλεῖται Ἐνακρεόντειον. Schol. Ran. v. 384: Ὡς τὸ πέμπτον καὶ τὸ δέκατον ἐφθήμερη Ἐνακρεόντεια. Marius Victorinus IV. p. 2591: „Item heptasyllabum Anacreontium primam habens longam additam, ut:

Nunc sacras ite ad aras.“

Attilius Fortunatianus p. 2678: „Septima divisio hendecasyllabi talis est:

Vivis, ludis, habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis detractis \bar{q} . accedere heroo incipienti cuilibet, relinquitur:

Habes, amas, amaris.

Nam quatuor syllabis prioribus Anacreontio metro, quod est syllabarum septem, constat ex tribus iambis et semipede.“ Plotius p. 2642: „De catalecto trimetro (acatalecto dimetro) Archilochio: Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum fit syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est:

*Τὸ μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν **)

Oblivionem sensibus.

Anacreontius.“ Hic excidisse videtur exemplum dimetri catalectici: grammaticus enim ille dimetrum

*) Falso hunc versiculum Anacreonti tribuunt; est enim, ut facile ex Plotii verbis colligitur, Archilochi, qui sic, ut videtur, Lycamben appellat, in quem carmen constans ex dimetris composuit. Marius Victorinus L. III. p. 2383: „Quo dimetro etiam Archilochus carmen composuit in Lycamben et filias.“ Et ex hoc carmine in Lycamben et ejus filias petitus esse videtur versus, qui est in Fr. LI. ed. Gaisf.

Πτόσσοσαν ὥστε πέριδικα.

Haec dixit Neobulae libidinem exagitans: perdice enim libidinosissimae: hinc Sophocles in Danae Fr. 178. dixit:

Γόνον τε μῆλων κἀφροδισίαν ἄγραν.

hoc enim quomodo intelligendum sit, docet grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 472. 22: Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἰρεῖν αὐτούς. Compares etiam carminis Anacreontei LXII. v. 8:

Ἔγρεο, μή σε φύγη πέριδικος ἄγρα.

Ad idem Archilochi carmen fortasse referendum est Fr. XCIII:

Ὡς δ' ἂν σε θωπή λάβῃ.

Idem numerus est in Fr. LIV:

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἷς.

et Fr. LVII:

Ἐμπλήν ξιμοῦ τε καὶ φίλου.

acatalectum *Archilochium*, catalecticum *Anacreontium* appellari docet.

Sed hos versus Anacreontis esse nego: neque vero Hephaestio ita loquitur, ac si putasset haec vere Anacreontis esse: dicit enim: ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἶον — (quamquam Scholiasta Aristophanis Plut. v. 462. id ita intellexit, ac si ipsi Anacreonti isti versus tribuerentur:) neque enim quisquam veterum lyricorum poetarum continuatis dimetris catalecticis usus est: scenici poetae, si quando eos usurpant, fere singulos alius generis versibus admiscent. Sed primi poetae Alexandrini, ut conjicio, hos versus continuaverunt. Herodes autem jambographus primus est, ut conjicio qui hunc numerum continuasse videtur: cujus quatuor versiculos servavit Scholiasta Nicandri ad Theriaca v. 377: Βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατ'.

et Fr. CIV:

Λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

et Fr. CVI:

Μὴ τευ μελαμπύγου τύχης.

Neque tamen Archilochus continuatis dimetris usus esse videtur, quod Anacreontem fecisse vidimus supra, sed eos trimetris subjunxit: et Terentianus quidem Maurus p. 2428. ubi de conjunctione trimetri et dimetri jambici disserit, dicit id in illo ipso carmine in Lycamben factum esse:

Archilochus isto saevit iratus metro
Contra Lycambem et filias.

Atque huc referendum censeo Fr. XXXVIII:

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὄδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καέτος ξυνωλήν
Ἔθεντο.

Alio in carmine (Fr. XXIV.) hunc dimetrum cum hexametro copulavit:

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
Ἄψυχος χαλεπήσι θεῶν ὀδύνησιν ἔκητι
Πεπαρμένος δι' ὀστέων.

ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περι-
γραφομένῳ ὕπνω·

Φύγωμεν ἐκ προσώπου,
Μὴ σ' ἐκπερῶν ὁ πρόεδρος
Οὐλήν κατευθῦ * *
Βατηρήν σκολύψη.

Ita enim isti versus corrigendi esse videntur. Iste autem Herodes quo tempore vixerit ignoramus. Meinekius quidem in *Curis Criticis* p. 48. n. 8. censet hunc poetam Hipponactis temporibus vixisse: „Fuit autem ille Herodes choliamborum scriptor, vixitque nisi mea me fallit conjectura, Hipponactis temporibus, a quo perstringi videtur in fragm. apud Schol. Nicandri Ther. 474. p. 44. b. Ald.“ Sed nihil Meineckii sententiam confirmat iste Hipponactis versus: recte enim Schneiderus ex duobus codicibus edidit: *Γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππώναξ· λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ pro Ἡρώδου.* Hipponax scripsisse videtur:

Λαιμῶ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ.

Ego vero credo illum poetam Alexandrinum fuisse, aequalem Callimacho: quod quodammodo Plinii verba in *Epistolis* L. IV. 3. confirmare videntur: ibi autem haec leguntur: „Ita certe sum affectus ipse cum Graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem. Quantum ibi humanitatis, venustatis! Quam dulcia illa, quam antiqua, quam arguta, quam recta! Callimachum me vel Herodem vel si quid his melius, tenere credebam.“ Et Herodem illo tempore vixisse, quo choliambicae poesis studium renovatum est, ipsae carminum ejus reliquiae confirmare videntur: haec enim carmina nimis recedunt ab illa argumenti simplicitate, quae est in reliquiis antiquorum choliambographorum: poetae autem Alexandrini relicta materia,

quam antiqui illi occupaverunt, coacti erant novam quaerere, quam tractarent: et cum jam istorum temporum ratio ita esset comparata, ut a lacescendo et exagitando abstinere deberent poetae, varia quaedam tractabant, sed ea ab indole choliambicae poesis fere aliena. Et oratio, quantum quidem ex paucis reliquiis judicare possumus, talis est, quae conveniat poetae Alexandrino: recedit enim a simplici sermone antiquorum poetarum. Alexandrini autem poetae, cum alia genera poesis, tum amatoriam quoque non intactam reliquerunt, et videntur cantiunculas Anacreonticas isto metro usi composuisse: hinc factum est, ut illi ipsi versus Anacreontici appellarentur. Et ex tali aliquo carmine, composito a poeta Alexandrino, videntur illi versus, qui leguntur apud Hephaestionem:

*Ὅ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.*

petiti esse: quos postea imitatus est is, qui scripsit cantiunculam pessimam (XXXVIII. v. 6.):

*Ὅ μὲν θέλων μάχεσθαι
Παρέστω καὶ μαχέσθω.*

mutans illa antiquioris poetae in deterius, ut solet fieri.

Fr. XCIII.

*Ὁρᾶννὲ δὴ λίην,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.*

Haec leguntur apud Priscianum de metris comicis p. 1328: „Anacreon teste Heliodoro:

Ὁρᾶν, ἀεὶ μὴν πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Hic jambus quartum spondeum habet.“ Pro μὴν in uno codice apud Lindemannum p. 249. recte legitur

λίην: sed haec quoque verba ὄραν ἀεὶ corrupta esse manifestum est: scripsi igitur lenissima mutatione:

᾽Ωραννὲ δὴ λίην,
Πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Alloquitur puerum pulcrum, quem multi amore expetant. Ita Sappho Fr. XLII. amicam sic affatur:

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνως
᾽Ασαροτέρας οὐδαμὰ πω, ᾽ραννά, σέθεν τυχοῖσα.

et eadem Fr. LII:

Τί με Πανδιονὲς ὦραννὰ χελιδών.

Πολλοῖσι γὰρ μέλεις ita intelligendum est, ut illud, quod de Artemone dixit Fr. XIX. v. 1:

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρύπυλῃ μέλει
᾽Ο περιφόρητος ᾽Αρτέμων.

Ita autem haec disposui, ut duo essent dimetri brachycatalectici: quo numero usum esse Anacreontem docet Servius in Centimetro p. 1818: „Anacreontium constat dimetro brachycatalecto, ut est hoc:

Ajax fuit dolens.“

Erravit enim Heliodorus, qui ex his trimetrum jambicum constituit: non minus gravem errorem iste grammaticus in Simonidis et Alcmanis versibus iudicandis commisit. Sic autem pergit Priscianus: „Simonides et Alcmaeon in jambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides ἐπ' ᾽Αρτεμισίῳ ναυμαχίῃ in dimetro catalectico: ᾽Εβόμβησεν θάλασσα, in secundo loco spondeum posuit: ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ ᾽Αποτρέποις εἰ κῆρας.“ At non erant, ut puto hi iambi, sed reliquiae trochaeorum:

— ᾽Εβόμβησεν θάλασσα.

— ᾽Αποτρέποισα κῆρας.

Carmen autem hoc fuit lyricum; falso enim elegiacum carmen dicitur a Suida v. Σιμωνίδης T. III. p. 316:

Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Λαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Similia leguntur apud Scholiastam ad Aristophanis Vespas v. 1402. Scribere Suidas debebat: καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς· ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας. Salaminia enim sive Xerxis pugna navalis (nam quin uuum idemque fuerit carmen, non dubito) versibus elegiacis fuit composita, sicut etiam ea, quae illam pugnam insecuta sunt, eodem versuum genere celebravit Simonides; singulari enim carmine pugnam Plataensem complexus esse videtur (neque enim probabile est haec scripta fuisse in eo carmine, quod Salaminiam pugnam continebat); conferas eos versus, qui leguntur apud Plutarchum de Herodoti malignitate c. 42: Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἠλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις·

Μέσσοι δ' οἱ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιεταόντες,
 Παντοίης ἀρετῆς ἕδριες ἐν πολέμῳ,
 Οἱ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστρῳ νέμοντες,
 Οἱ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον
 Χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καὶ σφιν ἄεξευ
 Αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδῶνα καὶ πατέρων.

ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ἄσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ὡς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγεία γράφων, ἰστόρηκεν. Et medium fere locum Corinthios ante pugnam obtinuisse etiam Herodotus dicit L. IX. c. 28: Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτάσσονα ὧδε οἱ ἐπιφοιτῶντες τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες Ἑλλήνων· τὸ μὲν δεξιὸν κέρως εἶχον Λακεδαιμονίων μύριοι· — προσεχέας δὲ σφισι εἶλοντο ἐστάναι οἱ Σπαρτιῆται τοὺς Τεγεάτας καὶ τιμῆς εἵνεκα καὶ ἀρετῆς· τούτων δ' ἦσαν ὀπλίται χίλιοι καὶ

πεντηκόσιοι· μετὰ δὲ τούτους ἴσταντο Κορινθίων πεντακισχίλιοι. Sed in pugna ipsa non adfuerunt, ut Herodotus L. IX. c. 59. dicit: Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινομένῳ φόβῳ ἀγγέλλεται τοῖσι ἄλλοισι Ἕλλησι τοῖσι τεταγμένοισι περὶ τὸ Ἡραῖον καὶ ἀπογενομένοισι τῆς μάχης, ὅτι μάχη τε γέγονε καὶ νικῶεν οἱ μετὰ Πausανίεω· οἱ δὲ ἀκούσαντες ταῦτα, οὐδένα κόσμον ταχθέντες, οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπωρέης καὶ τῶν κολωνῶν τὴν φέρουσαν ἄνω ἰθὺ τοῦ ἰσοῦ τῆς Δήμητρος. At major fides Herodoto habenda est, quam Simonidi, qui in gratiam Corinthiorum rem secus atque gesta erat, retulisse videtur: scripsi autem in versu quarto, sed dubitanter, πόλον pro πόνων: atque sexto versui statim alium adjungendum puto, qui legitur apud auctorem Etymol. M. p. 610. 47. et Apollonium Lex. Hom. v. ξεινοδόκος·

Ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χουσόδς ἐν αἰθέρι λάμπων.

Ita enim scribo. Ceterum quod ex Simonidis Naumachia affert Scholiasta Apollonii Rhodii L. I. v. 211: Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βορρησοῦ φησὶν ἀρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θοράκης ἐνεχθῆναι. — ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἀρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θοράκην· κατέϊσε συνελθῶν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαιν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Id, inquam, ad carmen quod ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία inscriptum fuit, referendum censeo. Orithyiae enim raptae eo loco mentionem fecisse videtur, quo commemoraverat Persas priusquam ad Artemisium pervenirent, naufragio multas naves perdidisse, Aquilone ingravescente, cujus opem Athenienses imploravisse ferebantur. Compares, quae Herodotus L. VII. c. 189. et seqq. narrat. — Non minus autem falsa sunt quae de Alcmanis versibus disserit Heliodorus: sed de his alibi dicam.

Fr. XCIV.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπρον Ἐρξίῳνι
 Τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XI. p. 498.

C: Ἡσιόδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π
 σκύπρον λέγει — ὁμοίως εἶρηκε καὶ Ἀνακρέων·

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπρον Ἐρξίῳνι
 Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γὰρ ἐστὶ τοῦτο προπίνειν τὸ
 ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πιεῖν. Eustathius ad Iliad.
 M. p. 900. 17: Συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὄπφιν
 καὶ τὸ σκύπρον, ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς φησὶν
 Ἀθήναιος. Vulgata lectio τῷ λευκολόφῳ corrupta est:
 neque enim anapaestum pro iambo admisisset Anacreon:
 nisi forte hunc versum ita quis metiri velit, ut com-
 positus sit ex monometro anapaestico et ithyphallo:
 quo genere metri infra Fr. XCV. usus est Anacreon:

Στεφάνους ὁ δ' ἀνήρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
 Τοὺς μὲν ῥοδίους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

At vero multo probabilius est, hunc versum ejusdem
 numeri esse, quo priorem. Scripsi igitur τῷ Λευκο-
 λόφου. In nomine proprio enim anapaestus satis
 superque excusatur. Λευκόλοφος autem nomen fuit
 Graecis minime inusitatum. Legitur hoc apud Isæum
 de Meneclis hereditate §. 3: Τελευτήσαντος δὲ τοῦ
 πατρὸς ἐκδίδομεν ὑμεῖς τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφήν, ἐπειδὴ
 εἶχεν ὄραν, Λευκολόφῳ, ἐπιδόντες εἴκοσι μναῖς. Simi-
 liter Λευκολόφας apud Aristophanem in Ecclesiazusis
 v. 644:

Τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπι-
 κούρος
 Ἦ Λευκολόφας, πάπαν με καλοῦ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν
 ἀκούσαι.

et in Ranis v. 1510:

*Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
Κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.*

Adimanti quidem pater fuit Leucolophides; argumento sunt Eupolidis versus ex Urbibus apud Scholiastam Aristophanis eo loco, quem modo dixi:

*Οὐκ ἀργαλέα δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ
Τὸν Λευκολοφίδου παῖδα τοῦ Πορθάονος;*

Conferas etiam Platonem in Protagora p. 315. E: Τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον καὶ τῷ Ἀδειμάντῳ ἀμφοτέρω, ὃ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίροντο. Sed cum hanc formam lex metri anapaestici repudiaret, more Graecis frequentissimo patrem Adimanti Leucolphum appellavit, risit autem simul scite ambiguitate nominis ipsum Adimantum, nam cum dixit:

Μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου.

etiam pro adjectivo haberi potuit: atqui Adimantus iste dux erat illo tempore, ut dicit Scholiasta Aristophanis: Στρατηγὸς ἦν τοῦ ναυτικοῦ: duces autem cristis superbientes quantopere Aristophanes exagitare solitus fuerit notissimum est.

Fr. XCV.

*Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος
εἶχεν,*

*Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρα-
τίτην.*

Hi versus leguntur apud Athenaeum L. XV. p. 671. E: Ἐπεὶ περὶ στεφάνων ζητήσεις ἤδη γεγόνασιν, εἰπέ ἡμῖν τίς ἐστὶν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ᾧ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς

ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνήρ τρεῖς ἐκ. Ita legitur in codice B. In cod. A: ποιητής στεφάνου· ὁ δ' ἀνήρ. Nescio an poeta scripserit:

Ἐὸ δ' ἀνήρ στεφάνους τρεῖς ἕκαστος εἶχεν.

Hos versiculos respicit Pollux L. VI. 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῷ (λύγῳ) καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν, καὶ ἀνήτιῳ, ὡς καὶ Σαμφῶ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις· ὁ δ' Ἀνακρέων καὶ στέφανον ῥόδινον (sic recte cod. Falkenb. alii: vulgo ῥοδιαῖον.) ὠνόμασε. Et Athenaeus quoque L. XV. p. 678. F. seqq. ubi qualis fuerit corona Naucratica disserit, vulgarem opinionem esse dicit, hanc coronam sampsychinam esse: dicit enim p. 676. D: Παμπόλλους δὲ οἶδα λέγοντας τὸν ἐκ τῆς σαμψύχου στέφανον εἶναι τὸν Ναυκρατίτην· πολὺ δὲ τὸ ἄνθος τοῦτο κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Ipse autem Athenaeus myrteam fuisse coronam contendit, usus Polycharmi Naucraticae testimonio, quod cum adscripsisset, ita pergit: Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα, οἷς καὶ γὰρ πείθομαι, ἡγούμενος οὐκ ἄλλον τινα εἶναι Ναυκρατίτην στέφανον ἢ τὸν ἐκ τῆς μυρσίνης, τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Καὶ ὁ Φιλωνίδης δὲ εἶρηκεν ὡς ὁ τῆς μυρσίνης στέφανος τὴν ἐκ τῶν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρούεται, καὶ ὁ τῶν ῥόδων ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχει. Alii denique ex biblo confectam esse coronam existimaverunt, ut refert Athenaeus isto loco: Γελοῖοι οὖν εἶσι καὶ οἱ λέγοντες Ναυκρατίτην εἶναι στέφανον τὸν ἐκ τῆς βίβλου τῆς στεφανωτρίδος καλουμένης παρ' Αἴγυπτίοις στεφόμενον, παρατιθέμενοι Θεοπόμπου ἐκ τῆς τρίτης τῶν Ἑλληνικῶν, ὅς φησιν Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι παραγενομένῳ εἰς Αἴγυπτον δῶρα πέμψαι τοὺς Αἴγυπτίους ἄλλα τέ τινα καὶ δὴ καὶ τὴν στεφανωτρίδα βίβλον. ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα τίνα ὠφέλειαν ἢ ἡδονὴν ἔχει τὸ βίβλω στεφανοῦσθαι μετὰ

ρόδων, πλὴν εἰ μὴ οἱ τούτοις χαίροντες στέφονται ὁμοῦ σκο-
 ρόδοις καὶ ρόδα. Naueraticam autem coronam Sami
 (ibi enim hoc carmen scriptum fuisse iudico) in usu
 fuisse minime mirum est: multum enim communionis
 inter Samios et Aegyptios illo tempore intercedebat:
 inprimis autem Naucratis, ut a reliquis Graecis, ita a
 Samiis visebatur.

Fr. XCVI.

Hesychius: *Αἰθιοπαιδα· τὸν Διόνυσον· Ἀνα-
 κρέων· ἄλλοι τὸν οἶνον· ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν.* Ita vulgo
 legitur: sed in codice Veneto *Αἰθιοπεῖς παῖδα* scribitur:
 Anacreontem scripsisse credo: *Αἰθοπίης παῖδα*: quo
 nomine Bacchum vel vinum appellavit: nam cum vinum
 calefaciat, ut est apud Homerum *αἰθοπα οἶνον*, Baccho
 matrem *Αἰθοπίην* tribuit: id vero alii Anacreontis in-
 terpretes minus recte de Diana intellexerunt, quam
 Aethopiam nuncupatam esse constat: compares Anti-
 patri Epigramma in Anthologia Pal. VII. 705. v. 1:

*Στρομόνι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ἑλλησπόντῳ
 Ἦρόν Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
 Λοιπὰ τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος Ἴχνια νηοῦ·
 Μῦνει καὶ ποταμοῦ τὰμφιμάχητον ἴδωρ.*

ubi pariter atque in Hesychii loco, *αἰθιοπίας* in codice
 scribitur. Sappho in epigrammate in Anthologia Pa-
 latina VI. 269. v. 3:

Αἰθοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα.

Fr. XCVII.

Etymologicum Magnum p. 703. 28: *Ῥῆγος· τὸ
 πορφυροῦν περιβόλαιον· ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι καὶ οἶον*

μεταποιῆσαι· ὅτι δὲ ῥεγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἀλιπόρφυρον ῥέγος· καὶ παρ' Ἰβύκω· ποικίλα ῥέγματα. Similia leguntur in Etymologico Gudiano p. 492. 52. ubi Ἀλιπόρφυρον ῥῆγος scribitur; et apud Zonaram p. 1608: ubi, ut in Etymol. M. ῥέγος scribitur, sed ibi Anacreontis nomen non est adjectum. Atque dixerat Anacreon: Ἀλιπόρφυρον ῥῆγος: at vero id non colorem, sed pulvinar significat: neque aliter accipiendus est Ibyci versiculus: Ποικίλα ῥέγματα: varia pulvinaria. Male etiam Hesychius haec interpretatus est: ῥέγματα· τὰ βάμματα· et ῥέγος· ῥάμμα, βάμμα, ῥάκος. Metro autem potissimum Anacreon obsecutus insolentio rem formam ῥέγος pro ῥῆγος adhibuisse videtur: quominus enim ῥῆγος restituatur, ut est in Etymol. Gudiano, vel Ibyci illud ῥέγμα prohibet.

Fr. XCVIII.

Eustathius ad Homeri Iliad. O. p. 1001. 39: Φέρουσι δ' εἰς ὁμοιότητα καὶ Ἀνακρέοντος τὸ· Καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη. ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Pro λοπὸς recte viri docti scripserunt:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Videntur autem haec verba pars sive trochaici sive potius jambici versus claudi fuisse: sunt autem fortasse ex eodem carmine petita, e quo erat Fr. CII:

Πλέξαντες

Μηροῖσι πέρι μῆρους.

Fr. XCIX.

Scholiasta Hesiodi Oper. v. 371: *Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι·*

Κωτίλλη χελιδών.

Conferas Tzetzem ad eundem versum: *Κωτίλλουσα· πολυλογοῦσα· κωτίλλη γὰρ ἢ χελιδών διὰ τὸ λάλος εἶναι παρὰ τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.* Pessime homines docti opinati sunt grammaticos illos intellexisse carmen XII. Anacreonticorum, in quo pro vulgata codicum lectione v. 2:

*Τί σοι θέλεις ποιήσω,
Τί σοι, λάλη χελιδών;*

reposuerunt:

Τί κωτίλλη χελιδών;

Ceterum Thebani hirundines appellaverunt *κωτιλάδας*, ut docet Strattis in Phoenissis apud Athenaeum L. XIV. p. 621. F:

*Ξυρίετ' οὐδὲν, πᾶσα Θηβαίων πόλις,
Οὐδὲν ποτ' ἄλλ'. οἱ πρώτα μὲν τὴν σηπίαν
Ὀπιθοσίταν, ὡς λέγουσ', ὀνομάζετε
Τὸν ἀλεκτρούνα δ' ὀρτάλιχον, τὸν ἰατροῦν δὲ
Σάκταν, βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
Τὴν ἐνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾶν δὲ κριδδέμεν,
Νεοσπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον ἦ.*

Verbum *ὀπιθοσίταν* ex hoc versu adnotavit Photius p. 341. 18. *Ὀπισθοσίταν· τὴν σηπίαν οἱ Βοιωτοί· ὀπισθεν ἀποτιλῶσαν.* Versu quinto particula δέ, quae post *βλέφυραν* posita est, delenda esse videtur.

Fr. C.

Scholiasta Aeschyli in Persis v. 41. (ubi legitur: Ἄβροδιαιτῶν δ' ἔπεται Λυδῶν Ὀχλος): Τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν χειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. ἄβροδιαῖτοι δὲ οὗτοι· ὄθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι·

Λυδοπαθεῖς τινές,

ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον·

Μῆτε μοι Λυδῶν καρύκας, μῆτε μαστίγων ψόφους.

τροφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει. καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τροφήν δηλοῖ· καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Conferas etiam Athenaeum L. XV. p. 690. C: Ἐν τούτοις Σαρδιανὸν κόσμον εἶρηκε τὸ μύρον, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθῆς ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθῆς. et Eustathium ad Iliad. Σ. p. 1144. 14: Ὅθεν, φασί, καὶ Ἀνακρέων τὸν ἡδυπαθῆ Ἀλυδοπαθῆ ἔφη. Atque luxuria diffluxisse Lydos etiam Xenophanes docet, qui apud Athenaeum L. XII. p. 526. A. hac ipsa luxuria Colophonios quoque contactos esse conqueritur:

Ἄβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελῆς παρὰ Λυδῶν

Ὅφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,

Ἦισαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε' ἔχοντες,

Οὐ μελους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν·

et quae sequuntur. Et Herodotus quidem, sicut Aeschyli scholiasta, cujus verba supra adscripsi, Cyprium, cum Croesum devicisset, Lydis luxuriae illius primum fuisse auctorem dicit: narrat enim L. I. c. 155. Croesum Cyro haec suasisse: Λυδοῖσι δὲ συγγνώμην ἔχων τάδε αὐτοῖσι ἐπίταξον, ὡς μῆτε ἀποσιτέωσι, μῆτε δεινοί τοι ἔωσι· ἄπειπε μὲν σοφὴ πέμψας ὅπλα ἀρήγῃα μὴ ἐκτιῆσθαι· κέλευε δὲ σφέας κηθῶνάς τε ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι καὶ κοθόρονους ὑποδέεσθαι. Πρόειπε δ' αὐτοῖσι κηθαρίζειν τε

καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν τοὺς παῖδας· καὶ ταχέως σφέας,
 ὦ βασιλεῦ, γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψαι γεγονότας, ὥστε
 οὐδὲν δεινοί τοι ἔσονται, μὴ ἀποστέωσι. et deinde c. 157.
 dicit: Ἐκ τούτου δὲ κελουσοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν διαί-
 ταν τῆς ζῆς μετέβαλον. Etiam Nymphodorus apud
 Scholiastam ad Soph. Oed. Col. v. 337. ubi Seso-
 strim Aegyptiis primum auctorem fuisse mollitiei nar-
 rat, ita dicit: Καὶ τοὺς μὲν δύο ἱμάτια περιέβαλε, τὰς
 δὲ ἐν· ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς
 αὐτῶν ἐκθηλύνειν· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασίν.
 Quamquam Lydos jam ante illud tempus ad luxuriam
 et nimias voluptates propensos fuisse conjicias ex iis,
 quae leguntur apud Athenaeum L. XII. p. 515. E. et
 quae sequuntur.

Fr. CI.

Pollux L. VI. 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ
 Ἀνακρέοντι. Ita apud Jonem ministri οἰνοχόοι dicuntur:
 is enim in elegia apud Athenaeum L. XI. p. 463. B.
 (et ex parte infra p. 496. C.) sic loquitur:

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεύς, σωτήρ τε πατήρ τε,
 Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θεράπεις
 Κιρῶντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὃ δὲ Χρυσὸς
 Οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Sic enim isti versus emendandi esse videntur.

Fr. CII.

Pollux L. VI. 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις
 γυνή, ὡς Ἀνακρέων. Et οἰνοπότης quidem dixerat supra
 Fr. LXXII:

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

FR. CIII.

Hesychius: Γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἄνακρέων· πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Sed in codice Veneto pro παρὰ legitur πέ. scribendum igitur est:

*Πλέξαντες
Μηροῖσι πέρι μηρούς.*

videntur enim haec ex claudis iambis deprompta esse, quibus usum esse Anacreontem argumento est Fr. XCVIII:

Καδδὲ λῶπος ἐσχίσθη.

Compares autem cum his Anacreonteis Archilochi versus apud Scholiastam ad Euripidis Medeam v. 662:

*Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἄσκον κῆπι γαστροὶ γαστέρα
Προσβαλεῖν, μηρούς τε μηροῖς.*

Eupolidis autem versus, quos respicit Hesychius (leguntur apud Athenaeum L. VII. p. 286. B.) sic constituendi esse videntur:

*Καὶ παρὰ τῷδε Καλλιᾷ πολλή ἐῆ θυμηδα,
Ἵνα πάρα μὲν κάραβοι,
Καὶ βατλίδες καὶ λαγῶ,
Καὶ γυναῖκες εἰλίποδες.*

Versus primus est ex eodem genere, quo usus est Eupolis in Astrateutis, ut est hic:

Ἄνδρες ἑταῖροι, δευρὶ δὴ τὴν γνώμην προσόχετε.

secundum et tertium componas cum illo comici nescio cuius versiculo apud Hephaestionem:

Ἴστοπόνοι μείρακες.

Quartus denique ejus est numeri, quem Pherecrates saepius adhibuit, qualis est hic:

Ἐνθρόσκοισι καὶ βρακάνοις.

Fr. CIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 106:

Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν·

Ῥαδινούς πώλους.

Ἰβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασιάζοντων κίονων ῥαδινούς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει· Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου·

Ῥαδινούς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

Parum considerate scholiasta ille huic voci diversissimas significationes tribuit: ῥαδινόν significat quidquid teres est; quod in magna pulcritudinis parte, ut hodie, ita antiquitus positum esse constat: ita intelligendum est illud Anacreontis:

Ῥαδινούς πώλους.

et quod supra Fr. LXI. legebatur:

Ἀλλὰ πρόπινε,

Ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

pariterque in Ibyci et Stesichori versibus illis: neque aliter Sappho locuta est in Fr. XXXIV:

Τίω σ', ὦ φίλε γαμβρέ, καλῶς εἰκάσω;

Ὅρπακι βραδινῷ σε κάλιςτ' εἰκάσω.

Item in Theognidis v. 5:

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Δητῶ

Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.

et in Theocriti Carm. XI. v. 45:

Ἐντὶ δάφναι τηρεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσον

et rursus C. XXVII. v. 45:

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσον

Et jam apud Homerum Il. XXIII. v. 582:

Αὐτὰρ ἰμιάσθην

Χερσὶν ἔχων ῥαδινήν.

Fr. CV.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. III. p. 1287: *Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· Τά μοι ξερυπωμένα κεῖται. Καὶ τὸ ξερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ, καὶ τὸ ξεραπισμένα νῶ. παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. Scripserat poeta, nisi prorsus fallor:*

Ῥεραπισμένα νῶτα.

Ῥαπίζειν autem est verberare. Hesychius: *Ῥαπίσαι· ῥάβδῳ πλήξαι ἢ ἀλοῆσαι. et Ῥαπίζει· — μαστιγοῖ, τύπτει.* Et νῶτον in illo νῶ latere cognoscimus, ut nunc video, etiam ex Scholiasta Homeri ad Odyss. Z. v. 59: ibi enim haec leguntur: *Μόνος ἐστὶν οὔτος παρακειμένος παρὰ τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ διπλασιασμένου. ἐστὶ δὲ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ὁ ξεραπισμένῳ νῶτῳ.* In edit. Mediol. legitur male *ξερυπασμένῳ*. Dixerat igitur Anacreon versu, ut videtur, Glyconeo:

Ὁ ξεραπισμένῳ

Νῶτῳ.

fortasse in aemulum suum Artemonem, quem similiter exagitavit supra Fr. XIX. v. 9:

*Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς ἀχέαι, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μαστιγι θωμιχθεῖς, κόμην
Πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.*

Fr. CVI.

Clemens Alexandrinus Paedagog. L. III. p. 294. *Αἱ δὲ γυναικεῖοι κινήσεις καὶ θυψεῖς καὶ χλιδαὶ κολαστέαι παντελῶς· Τὸ γὰρ ἀβροδιαίτον τῆς περὶ τὸν περιπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὡς φησὶν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἐταιρικά. Σαῦλα βαίνειν de incessu delicato etiam Simonides jambographus dixit (versus*

legitur in Etymol. M. p. 270. 45. et apud Zonaram p. 539.):

Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνός τις.

Similiter auctor hymni Homerici in Mercurium v. 26:

*Ἡ δ' αὖ οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλέησι θύρῃσιν
Βοσκομένη προπάροιδε δόμων ἐριθιλέα πόλιν,
Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα.*

Scrpsi autem in Clemente Alexandrino σαῦλα pro σαυλά: haec enim ratio praestare videtur. Eodem verbo etiam supra usus erat Anacreon Fr. LIV:

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Fr. CVII.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. III. v. 120:

*Μάργος Ἔρωσ· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς
καὶ Μαινομένου Διονύσου καὶ Ἀνακρέων·*

Τακερὸς δ' Ἔρωσ.

καὶ Ὅμηρος, γλωσσὸν δέος.

Fr. CVIII.

Servius ad Virgilii Aeneid. L. XI. v. 550. ubi legitur:

„Ille innare parans, infantis amore
Tardatur, caroque oneri timet.“

haec adscripsit: „Anacreon φορτίον ἔρωτος id est onus amoris.“ Anacreon fortasse dixerat φόρτον Ἔρωτος: et ita si recte recordor in nescio qua editione scriptum vidi.

Fr. CIX.

Orion p. 3: Ἄβροῶς· ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὔρον. Usus est hac voce Anacreon supra Fr. LXIV. v. 1. (si hi versus Anacreontis sunt):

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβροῶν
Μέλομαι βρούοντα μίτροις
Πολυανθέμοις ἀείδειν.

et in Fr. XVI. v. 2:

Νῦν δ' ἄβροῶς ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παῖδι ἄβροῆ.

Sed ista interpretatio ad alium quem versum Anacreontis referenda esse videtur, nisi forte in commentario illo ea obiter fuerit commemorata. Ἄβροῶς autem cum quidquid molle est significat, tum etiam ad lenem et delicatum incessum transfertur: ut est in Troadibus Euripidis v. 820:

Μάταν ἄρ' ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἄβροῶ βαίνων
Λαομεδόντιε παῦ
Ζηρὸς ἔχεις κυλλίων
Πλήρωμα, καλλίσταν λατρεῖαν.

Et similiter dictum esse videtur in his Aeolici poetae versibus, qui leguntur apud Herodianum in libello περὶ μονήσ. λέξ. p. 34: Τὸ γὰρ ὀτρᾶλλις συνἔσταλμένον ἔχει τὸ ᾠ· ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τόδ'. Ἄλλ' ἂν μοι μεγαλύνεο δακτυλίῳ περὶ καὶ ἄλλαν μὴ καμετιστέρα φρένα καὶ ἄβροα. δεῦτε παγχῆς πάλαι ἄλλόμαν ἀντὶ τοῦ ἠλλόμην. Sunt autem haec tria diversa fragmenta, quorum primum sic corrigendum est:

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίῳ πέρι.

Sappho, ut conjicio, monet mulierem: *Stulta, ne propter annulum superbias.* Ἄλλα aeolicum est pro ἠλή ab adjectivo ἠλός. Aeolenses autem pro ἠλός dixisse

ἄλλος non solum simillimarum formarum ratio, sed etiam auctoris Etymologici M. quamvis confusum testimonium confirmat; ibi enim haec leguntur p. 68: Ἀπὸ τοῦ ἡλαιὸς ὁ μάταιος γίγνεται ἡλός, ἡλοῦ, ὡς τό· Δαιμόνιε φρένας ἦλέ, διέφθορας. ἡλοί, τῶν ἡλῶν, ἡλῶς, ἐπίρροημα τὸ ματαίως· καὶ διπλασιασμῶ τοῦ λ καὶ συστολῆ τοῦ ἠ ἄλλως· εἰώθασι γὰρ οἱ Αἰολεῖς διπλασιάζειν τὸ ἀμετάβολον καὶ συστέλλειν τὰς ὑπερκειμένας συλλαβάς, εἴτε φωνῆεν ἦ, εἴτε διφθογγος.

Secundum fragmentum ita scribendum esse videtur:

Ἄλλα, μὴ κάμε τὸ στερεάν φρένα.

Μὴ κάμε ita dictum est, ut apud Sophoclem in Peleo Fr. 442:

Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ μὴ μ' ἔλῃς ἄνευ δορός.

Et apud Aristophanem in Pace· v. 391. corrigendum esse puto:

Τοῦτο μὴ φαῦλον νόμισον ἐν τουτωῖ τῷ πράγματι.

Conferas grammaticum in Bekkeri Anecdotis T. I. p. 107. 30: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ νομίσης. Photius p. 267. 8: Μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης. οὕτω Θουκύδιδης (Θουγενίδης).

Tertium denique ita corrigo:

Ἄβρα δῆ ὕτε πάχη σπόλα ἀλλόμαν.

πάχη σπόλα aeolice dictum pro παχέα στολή. adjectiva autem illa in — vs desinentia apud poetas aliquoties generis communis sunt, ut est in Asii versu apud Athenaeum L. XII. p. 525. F:

Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον.

Conferas quae Schaeferus disseruit apud Naeckium ad Choerilum p. 267.

Fr. CX.

Grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 373. 18:

Ἀκταινώσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεω-
ρίσαι· πεποιήται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ,
ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων. Dixerat
Anacreon fortasse Ἀκταῖνον μένος, quod ex poeta nescio
quo petitum legitur in Etymologico M. p. 54. 34: Ἀκ-
ταῖνω ἐπὶ ἵππων· Ἀκταῖνειν τὸ μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαί-
ρεσθαι καὶ γαυριᾶν παρὰ τὸ ἤκται ἀκτός, καὶ ῥῆμα
ἀκτώ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλω, ἐξ οὗ ἀκταῖνω
(recte homines docti corrigunt: ἀφ' οὗ ἀκταῖνω, τὸ
κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλω·) καὶ ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον
καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Ad Aeschylum certe illa verba
non sunt referenda, respicit enim grammaticus ille
versum 36. Eumenidum:

Ὡς μήτε οωκεῖν μήτε μ' ἀκταῖνειν βάσιν.

Conferas Phrynichum in Bekkeri Anecd. T. I. p. 23. 7:

Ἀκταινώσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ
μετεωρίσαι· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ
τὰ ἀκόντια τέμνεται· καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται
ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντός ὑψουμένου καὶ πη-
δῶντος μεθ' ὀρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινώσαι· Αἰσχύλος οὐκ
ἔτ' ἀκταῖνω φησὶ βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι
ἐμαντόν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου.
Existimabam aliquando hoc verbum restituendum esse
in Platonis Phaedone c. 66: Ἀπολλόδαρος δὲ καὶ ἐν
τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων καὶ δὴ καὶ
τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀκταινῶν οὐδένα ὄντι-
να οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους.
Vulgo scribitur: κλαίων καὶ ἀγανακτιῶν. Sed non im-
probabilis est Meineckii conjectura proposita in Curis
Criticis p. 40. not. 5. legendum esse: ὡς Πλάτων ἐν
τῷ Φάωνι.

Fr. CXI.

Hesychius: Ἄμιθα · ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα·
ὡς Ἀνακρέων. Nescio an sit idem, quod Hesychius
alio loco non dissimili prorsus nomine appellat: Ἄμια-
μηθάδης· ἠδυσιμὰ τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομ-
μένων δι' ἄρτυμάτων. Fortasse fuit genus placentae,
non diversum ab eo quod vulgo ἄμης appellatur, ab
Jonibus autem ἄμη vocatum est, ut docet ex Sileno
Athenaeus L. XIV. p. 644. F: Ἄμης· πλακοῦντος γένος·
Ἀντιφάνης· Ἄμητες, ἄμνλοι. Μένανδρος ἐν Ἐποβολιμαίῳ·

Τὸν ἄμητα, Χαίριπ', οὐκ ἔξς πέττειν τινά;

Ἴωνες δέ, ὡς φησιν Σειληνὸς ἐν ταῖς Γλώσσαις, ἄμην αὐτὸν
καλοῦσι καὶ τοὺς μικροὺς ἀμητίσκους. Τηλεκλείδης·

Αὐταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰς-
επέτορτο.

Commemorat has placentas etiam Amphis apud Athe-
naeum L. XIV. p. 642. A:

Ἦδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀλληλεσμέρον;

Ναὶ τοῦτ' ἐκεῖν' ἔστιν σαφῶς·

Ἄμητες, οἶνος ἠδύς, ψά, σησαμαῖ,

Μύρον, στέφανος, ἀύλητροίς.

et Alexis ibid. D:

Τραγήματ' αἰσθάνομαι γὰρ ὅτι νομίζεται

Τοῖς νυμφίοις μετιοῦσιν. B. Τὴν νύμφην λέγεις.

A. Παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῶα καὶ κίχλας.

et Ephippus ibid. C:

Ἴτρια, τραγήμαθ' ἤκε, πυθαμοῦς, ἄμης,

Ῥῶν ἐκατόμῃη, πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν.

Fr. CXII.

Hesychius: Αὐτάγητοι (sic enim recte in Cod.
Veneto scribitur: vulgo: αὐτάγετοι.) ἀγόμενοι ἑαυτὰς

καὶ θαυμασιῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν· Ἴων Ἀλκμήνη. ἕνιοι δὲ αὐθάδεις· καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

FR. CXIII.

Athenaeus L. IV. p. 182. F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Et Sappho quidem βάρωμον vel potius βάρμον dixisse videtur (Phyllis apud Athenaeum L. XIV. p. 636. C: Καὶ ἄλλα δὲ ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος. Pollux L. IV. 58: Τῶν μὲν κρουμένων εἴη ἂν λύρα, κιθάρα, βάρβιτον, τὸ δ' αὐτὸ καὶ βαρύμιτον. Fortasse scribendum est: βάρμιτον.) Anacreon autem βάρβιτον. Hunc autem poetam praecipue barbato usum esse indicat Critias apud Athenaeum L. XIII. p. 600. D:

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾄδᾳς
Ἦδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνήγεν
Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
Αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἠδύν, ἄλυπον.

et Simonides in Jacobsii Anthologia T. I. p. 69. (Anthol. Pal. VII. 25. v. 9.):

Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτεροπέος· ἀλλ' ἔτι κέينو
Βάρβιτον οὐδὲ θανῶν εὔνασιν εἰν Ἀίδῃ.

et Antipater ibidem T. II. p. 26. (Anthol. Pal. VII. 23. v. 7.):

Ἦ τὸ φίλον στέρξας, φλλε, βάρβιτον· ὦ σὺν ἀοιδῇ
Πάντα διαπλώσος καὶ σὺν ἔρωτι βλον.

idemque ibidem T. II. p. 27. (Anthol. Pal. VII. 29. v. 3.):

Εὔδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ὦ σὺ μελῶν
Βάρβιτ' ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

Quare etiam in commenticiis istis cantiunculis saepius barbiti facta est mentio, ut in Carmine I. v. 3:

Ἄ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μούνον ἤχεῖ.

Carm. VI. v. 4:

Ἐπὶ βαρβίτῳ δὲ κούρα.

Carm. IX. v. 33:

Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Carm. XLII. v. 16:

Ἐπὶ βαρβίτῳ χορεύων.

Carm. XLVIII. v. 7:

Μετὰ βαρβίτων αἰείδων.

et Fr. I. v. 1. ed. Fischer.

Ἄνὰ βάρβιτον δοιήσω.

Hinc etiam repetendum esse videtur, quod nonnulli, ut Neanthes Cyzicenus barbiti inventi laudem Anacreonti tribuerint, ut refert Athenaeus L. IV. p. 175.

D: Καὶ τὸ τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον Ἰόβας ἐν τετάρτῳ θεατρικῆς ἱστορίας Σύρων εἴσημά φησιν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον λυροφοίνικα σαμβύκην. τοῦτο δὲ τὸ ὄργανον Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ Ἔρωτων εὖρημα λέγει Ἰβύκου τοῦ Ῥηγίνου ποιητοῦ, ὡς καὶ Ἀνακρέοντος τὸ βάρβιτον. Solebant enim Graeci, cum ejus fama, quī rem aliquam invenisset, obscurata plerumque vetustate et ignobilis esset, illius rei inventae laudem viro alicui insigni et praestanti adscribere, qui et primus et multum ea usus erat, atque ita rem quasi nobilitaverat. Nam barbiton a Lesbiis primum usurpatum esse credo: et Pindarus quidem auctor locuples Terpandrum barbiton invenisse dicit, ut apparet ex his versibus, quos servavit Athenaeus L. XIV. p. 635. D: Σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπαν-

δρον ἀντίφθογγον εὐρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν
βάριτον·

Τὸν ὃα Τέροπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρε
Πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
Ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Hinc Horatius Carm. I. 1. v. 37. Lesbium nuncupat:

Nec Polyhymnia

Lesboum refugit tendere barbiton.

Sed minus recte Carm. I. 32. 3: Alcaeum primum
barbiton usum esse dicit:

Age, dic Latinum,
Barbite, carmen,
Lesbio primum modulate civi.

Barbitum autem et pectis sive magadis vel eo differe-
bant, quod haec digitis pulsabatur, illud plectro, ut
cognoscimus etiam ex Fr. I. ed. Fischer. ibi enim
ab initio haec leguntur:

Ἄνὰ βάριτον δονήσω·
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεισι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον·
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Αἰγυρὸν μέλος τροαίνων
Φρυγίῳ ὄυθμῶ βοήσω.

Eodemque carmine confirmatur quodammodo ea sen-
tentia, quam supra proposui, carmina Ionica Phry-
giae harmoniae adaptata fuisse: quamquam enim hae
cantiunculae satis novitiae sunt, non tamen omnis
auctoritas iis abjudicanda est: multa enim ad exem-
plum ipsius Anacreontis composita sunt.

FR. CXIV.

Eustathius ad Homeri Iliad. N. p. 932. I: Καὶ
ὅτι τοὺς οὕτως ἔζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυ-

κρότους τηρικαῦτα δριμέως ἐστὶ προσειπεῖν καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασίν, ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαισοί· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν. Hesychius v. Γονύκροτοι dicit: Ὡς τὰ γόνατα συγκρούοντες ἢ δειλοί· ὑπὸ γὰρ δέους ἔσθ' ὅτε συγκρούουσι τὰ γόνατα.

Fr. CXV.

Pollux L. III. 49: Ἀνακρέων δὲ διτόκον τὴν δις τεκοῦσαν.

Fr. CXVI.

Etymologum M. p. 385. 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκεν πλεονασμῷ· οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμός, ἀλλ' Ἀττικὴ κλίσις, ὡςπερ παροινῶ, πεπαρῶνηκα, καὶ ἐνοχλῶ ἠνώχληκα.

Fr. CXVII.

Scholiasta Aristophanis ad Acharn. v. 1098: Θωρήξασθαι γὰρ ἐστὶ τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ μεθύειν οὕτω καλοῦσιν, ἐπειδὴ θώραξ καὶ τὸ στῆθος· διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στῆθος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ θώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττικὴ. Ex his scholiastae verbis non satis apparet, utrum Anacreon θωρήσσειν an θώραξ dixerit. His similia leguntur apud Suidam v. Θωρήξασθαι Γ. II. p. 202. ed. Küster. et apud Zonaram p. 1068. Et θωρήσσειν atque θωρήσσεσθαι cum alii poetae hoc sensu dixerunt, tum Theognis v. 413:

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

et v. 468 :

Μηδ' εὐδοκῶν ἐπέγειρε Σιμωνίδη, ὄντινα ἡμῶν
Θωρηχθέντ' οἴνω μαλθακὸς ὕπνος ἔλοι.

et v. 508 :

Δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
Ἐρῶ θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

et v. 880 :

Τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
Θωρηχθεὶς δ' ἔσαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

Idem verbo activo usus est v. 839 :

Οἶνος ἔμοι τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἐν δ' ἀχάριστος,
Εὐτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

FR. CXVIII.

Apollonius Dyscolus de adverbio in Bekkeri Anecd.

T. II. p. 572. 14: Τούτοις δὴ ἐπιστήσας ὁ Τρύφων ἐξίτηι
περὶ τοῦ μεγαλωσί, ἰρωσιτὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἔτι
τοῦ παρ' Ἀθηναίοις νεωσί, ὅπερ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ
Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτάσει ἐξέτεινε τὸ ἰ· ἔδει γάρ φησι
παρὰ τὸ μεγαλίζω μεγαλιστί, νεανίζω νεανιστί· καὶ δῆλον
ὅτι καὶ τὸ ἰρωσιτὶ παρὰ τι τῶν εἰς ζῶ ληγόντων ῥημάτων·
πρὸς ὃν ἔστι φάναι, ὅτι πολλάκις καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν
λόγου αἱ αὐταὶ παραγωγαὶ γίνονται· παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτῶ
γίνεται τὸ αἰτίζω καὶ παρ' ὄνομα τὸ βάρβαρος τὸ βαρ-
βαρίζω· ἔστι δὲ ὅτε καὶ παρ' ἐπιρῶματα, ὡς αἰαῖ αἰάζω·
οὐδὲν οὖν κωλύει καὶ τὰ προκατειλημμένα τὰ μὲν παρὰ
ῥῆμα εἶναι, τὰ δὲ ὡς ἠλογημένα ἀπὸ ἐπιρῶμάτων παρηχ-
θαι τῶν εἰς ὡς περατουμένων, ὥστε ἐν προσθέσει τοῦ τι
ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωσί, νέως νεωσί, ἰερῶς
ἰερωσί. Anacreontem respexit Hesychius: Ἰρωῶς τι·
θεοπρεπῶς· ubi scribendum est: Ἰρωσιτὶ· θεοπρεπῶς.

Quod legitur apud Scholiastam Homeri Iliad. Σ. 26 :

Μεγαλωσί· Ἀνακρέων ἠρωϊστί· φερεκράτης ἀντὶ τοῦ ταχέως. id sic corrigendum esse videtur: Ἀνακρέων ἰρωστί· Φερεκράτης ταχεωσίτὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Pherecratem autem ταχεωσίτὶ dixisse nemo mirabitur, qui cum in iis fabulis, quas vere scripsisse perhibetur, tum in iis, quas veteres grammatici ei abjudicaverunt, (rectene illi quidem an secus statuerint, nunc non quaeram) plura singularia usurpavit, quam alius quis comoediae veteris poeta. Ita, ut ex multis pauca depromam, γυνήν dixit, ut docet Antiatticista Bekkeri Anecd. T. I. p. 86. 12: Γυναί· ἀντὶ τοῦ γυναιῖκες· Φιλίππιδης Ἀδωνιαζούσαις· Φερεκράτης Κραπατάλοις τὴν γυνήν. Versum ipsum servavit auctor Etymologici M. p. 243. 16: Ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν, οἶον·

Ὡς ἀτοπὸν ἔστιν μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν.

καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν·

Ἄλλ' ὀρθῶ τὰς γυνάς.

Alter ille versus non Pherecrati, sed Philippidi tribuendus esse videtur. Ita βότρυχος dixit: nam in versu, quem servavit Pollux L. II. 35. legendum est pro vulgata scriptura βοστρύχοισι·

Ὡ ξανθοτάτοις βοστρύχοισι κομῶν.

Hanc formam cum alia commendant, tum Alciphronis verba, quae leguntur in epistola inedita: Ἦσαν δὲ αἱ μὲν εὐφυλλοὶ καὶ μακραί, αἱ δὲ αἴλαι (I. οὔλαι) βοστρύχοις ἐμφερεῖς, ἄλλαι βραχεῖαι. Eademque restituenda est Euripidi. Sic προπέρουσιν dixit pro vulgari προπέρουσιν: nam in eo versu, quem servavit Zonaras T. II. 1745. legendum esse:

A. Ἦ ποτὲ σὺ ἤκουσας αὐτοῦ; B. Προπέρουσιν ἔτος τρίτον.

alio loco demonstrabo.

Fr. CXIX.

Pollux L. V. 96: Σὺ δ' ἂν προσθείης — Καὶ κάλυκας παρ' Ὀμήρου τε καὶ Ἀνακρέοντος. Κάλυξ mundum muliebrem fuisse apparet: conferas Homeri versus in Iliadis libro XVIII. v. 400. ubi Vulcanus haec dicit:

Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλά,
Πόρπας τε γραμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυροῖ.

Alii torquem fuisse dicunt, ut Hesychius: Κάλυκας· ὄρμους, περιτραχηλίους κόσμοις. alii vinculum, quod capillos contineat: ut idem grammaticus significat: Κάλυξ — ἡ χρυσῆ σύριγξ ἢ τοὺς πλοκάμους συμπεριέχουσα. Probabilius vero statuas fuisse inaures.

Fr. CXX.

Pollux L. II. 103: Καὶ τὰ δῆματα πτύειν καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον· Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἶρηκε. Comparari potest, quod supra Fr. XC. v. 2. legitur πολυκρότη.

Fr. CXXI.

Eustathius ad Homeri Odyss. κ. p. 1654. 12: Περὶ δὲ τὸ φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται ὁμῶς οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τοῦ Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα· Ἀνέκαθεν φησιν, ἠγουν ἐξ ἀρχῆς θεματικῆς, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μετοχῆ ἀόριστος φάσας, ὡς κλῶ κλάσας· καὶ συγκοπῆ φάς· οἶον· Φάς ἔμεν ἀπτόλεμον. ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ Ἀνακρέοντι. Heraclides fortasse intellexit versum I. Fr. XVI:

Ἡρόστησα μὲν ἰτροῦ λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς.

Fr. CXXII.

Etymologicum M. p. 524. 59: *Κόκκυξ* ὄρνεον
 ἑαρινὸν παραπλήσιον ἱέρακι ἢ δειλότατον, ὡς φησιν Ἀνα-
 κρέων. Opprobrii loco eandem vocem usurpat Plato
 comicus in *Laio* apud Athenaeum L. II. p. 68. C:

Οὐχ ὀρᾶς, ὅτι

Ὁ μὲν Λεάγρος Γλαύκωνος ὄν μεγάλου γένους

* * κόκκυξ ἡλίθιος περιέροχεται,

Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων;

Egregia est Meineckii conjectura ὃ μὲν Λεάγρος pro
 ὃ Μελέαγρος, ut vulgo legebatur: lacunam alii aliter
 supplere conati sunt: mihi quidem Plato scripsisse
 videtur:

Ἀβελτεροκόκκυξ ἡλίθιος περιέροχεται.

quam vocem Phrynichus servavit in Bekkeri Anecdosis
 T. I. p. 27. 4: Ἀβελτεροκόκκυξ ἄβέλτερος καὶ κενός·
 κόκκυγα λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον. Phrynichus autem
 pleraque ex antiquae comoediae poetis sumsit. Non
 prorsus dissimile est illud Aristophanis in *Acharnen-*
sibus v. 594:

ΑΑ. Ἐχειροτόνησαν γὰρ με. ΔΙΚ. Κόκκυγές γε τρεῖς.

Ceterum ad eandem *Laii* scenam referendum est illud
 fragmentum, quod legitur apud Scholiastam *Aristo-*
phanis Pluti v. 179:

Οὐχ ὀρᾶς, ὅτι

Φιλωνίδην που τέτοκεν ἢ μήτηρ ὄνον

Τὸν Μελιτέα, κοῦκ ἔπαθεν οὐδέν;

Sic enim corrigo.

Fr. CXXIII.

Pollux L. VII. 177: *Μυροψός*· Κριτίας γὰρ οὕτως
 ὠνόμασεν *μυροποῖός*· οὕτω δὲ Ἀνακρέων. In codice

Falkenburg. scribitur: *μυρηποιός*. Ceterum conferas quae dicta sunt ad Fr. XXVII.

Fr. CXXIV.

Scholiasta Apollonii L. II. 127: Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες· πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ· Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Ἐρύκιος·

Πάντοσε παμφαλόωντες ἐδινήσαντο πόδεσσιν.

Παμφαλᾶν est oculos huc illuc convertere; conferas Hesychium: Ἐπαμφάλησεν, ἐθαύμασε, περιεβλέψατο. Sic enim vere Ruhnkenius correxit vulgatam scripturam: ἐπαμφάδησεν in Epistol. Crit. II. p. 138.

Fr. CXXV.

Etymologic. M. p. 514. 28: Κινάκη· ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἐκθλιψις τοῦ ἰῶτα· καὶ κράσει τοῦ $\bar{\omega}$, τῶκινάκη, ὡσπερ ὦ Ἀπολλον Ὡπολλον· εἰάν δὲ ἔχη τὸ η , δηλονότι ἀφαιρέσει τοῦ $\bar{\alpha}$, οἷον ἀστεροπή στεροπή, ἀστραπή, στραπή, οἷον·

Σὺν τῇδε τῆστραπῇ.

Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ $\bar{\iota}$ καὶ δῆλον ὅτι στραπῆ. Dixerat igitur Sophocles, ut videtur κινάκη, genere feminino, nisi falsus est Grammaticus: Anacreon autem τῶκινάκη crasi usus, non τῷ κινάκη. Et Anacreonti fortasse etiam iste versiculus vindicandus est:

Σὺν τῇδε τῆστραπῇ.

certe is ex Ionico poeta est depromptus.

Fr. CXXVI.

Etymologicum M. p. 707. 45: Σαλάμβρα σημαίνει τὰς θυρίδας τὰς αἰεὶ ἐν σάλῳ οὔσας· Λυκόφρων· ἢ παρὰ τὸ δι' αὐτὰς εἰσβαίνειν τὸ φῶς τὸ σέλας. Καὶ Σαλαμβρὰς ἢ δαίμων παρὰ τὸ αἰεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν, καὶ σαλαΐζειν Ἄνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν· σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἢ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου. Conferas etiam Orionem p. 148. 5: Καὶ σηλάζειν (σαλαΐζειν) Ἄνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. Similiter interpretatur hanc, vocem Hesychius: Σαλαΐζειν· κόπτεσθαι: et apud eundem legitur: Σαλαΐς· κωκυτός.

Fr. CXXVII.

Eustathius ad Iliad. N. v. 227. p. 928. 63: Λέγουσι γὰρ παρ' Ἄνακρέοντι ἐπὶ θρήνου κεῖσθαι τὸν ὕμνον. qui illa hausit ex scholiasta ad illum versum, apud quem haec leguntur: Ὑμνον γὰρ καὶ Ἄνακρέων τὸν θρηνόν φησι. Non dissimilis usus verbi ὕμνεῖν est apud Aristidem T. I. p. 259: Ἄ δὲ νῦν ὄρῶν τε καὶ ὕμνεῖν ὃ δαίμων παρέδωκε, τίς θρήνος Ἀργεῖος, τίνες Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾧδοι συμμετροῦσονται;

Fr. CXXVIII.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 11: Τέλλος ὃ Ἀθηναῖος· Ἡρόδοτος α' (L. I. c. 30.), Φέλλος τὸ κύριον· Ἡσίοδος·

Φέλλον ξυμελὴν τέκε τῇ Μελιβολῇ

φίλλος· παρὰ Ἄνακρέοντι τὸ ὄνομα· σίλλος, et quae sequuntur. Quid sit φίλλος non possum expedire;

βίλλος apud Arcadium p. 53. 20. legitur, ubi pariter de his verbis in — λλος exeuntibus disserit: Τὸ σίλλος καὶ βίλλος, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, τὸ κοινῶς βιλλίν, παρὰ Ἐφεσίοις βαρύνεται. Ceterum in Hesiodi versu scribendum esse conjicio:

Φέλλον ἐϋμελλήν τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοια.

Meliboea enim Thesei fuit uxor, ut ex Istro docet Athenaeus L. XIII. p. 557. A: Ἴστρος γοῦν ἐν τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ τῶν Ἀπτικῶν καταλέγων τὰς τοῦ Θησεῦς γενομένας γυναῖκας φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ' ἐξ ἀρπαγῆς, ἄλλας δ' ἐκ νομίμων γάμων· ἐξ ἀρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδην, Ἴππολύτην καὶ τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας, νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν τὴν Αἴαντος μητέρα: Hesiodum autem Thesei uxores recensuisse ex eodem Athenaei loco cognoscimus: sic enim pergit: Ἡσίοδος δὲ φησὶν καὶ Ἴπτην καὶ Αἴγλην, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην ὄρκους παρέβη, ὡς φησι Κέρκωψ. Et versum ex hac catalogi parte servavit Plutarchus in vita Thesei p. 8:

Δεινὸς γὰρ μιν ἔτειρεν ἔρωσι Πανοπηίδος Αἴγλης.

Fr. CXXIX.

Herodianus περὶ μονήρ. λέξ. p. 14: Χαρίεις· οὐδὲν εἰς εἰς λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῶ ἰ παραλήγεται — ὁ μέντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν, ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει. Hanc verbi formam Anacreonti restituere supra sum conatus, Fr. XLIII. ubi ita edidi:

Ἐραμαι δὲ τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

Fr. CXXX.

Strabo L. XIV. p. 633: Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον (ἔκτισεν), διόπερ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων· κατὰ δὲ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν Ναῦκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀποικος καὶ Δάμασος Ἀθηναῖοι· καὶ Γέρης ἐκ Βοιωτῶν. idem dicit Stephanus Byzantinus v. Τέως· — ἦν πρώτην ἔκτισεν Ἀθάμας· ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Fortasse Anacreon in illo ipso carmine, e quo versum istum (Fr. XXXIII.):

Αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι:

petitum esse vidimus, vocaverat Teum Athamantida. Anacreontem Teum, urbem patriam laudibus celebrasse conjicit Wernsdorfius ad Himerii Orat. XXIX. 2; sed verba adeo corrupta et lacera sunt, ut nihil inde efficias: leguntur enim illo in loco haec: * * * κὶ πᾶσι τοῖς μέλεσι, κἀκεῖθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας· κοσμεῖ δὲ * * * * καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἢ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ Χί * * * * * ἂ * * καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.

Ceterum Athamantem primum condidisse Teum refert etiam Scholiasta Platonis ed. Bekker. p. 335: Περὶ δὲ Φερεκύδη καὶ τοῦνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὖρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὐρῶν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέω, ἤρξτο ταύτην τί ποιεῖς, ἢ δὲ εἶπε, Τέως σὺ ἐξήτεις ἵνα πόλιν κτίσης, εὖρον. Ἀφ' οὗ ἀνακινήθεις τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. Compares etiam quae Stephanus Byzantinus v. Τέως dicit: Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς· σκοπομένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἐνθα ἰδρῦσει τὸν ναόν,

ἀθύρουσα οἷα δὴ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγεν·
 ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, τέως ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην·
 καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτως ὠνομάσθη.

Fr. CXXXI.

Scholiasta ad Homeri Iliad. L. III. v. 219: Ἡ
 διπλῇ πρὸς τὸ ἀστεμφές ὅτι τὸ ἀκίνητον· ὁ γὰρ Ἄνα-
 κρέων· σὺ γὰρ ἤς ἔμοιγ' ἀστεμφής. Videntur
 haec ex versibus Glyconeis deprompta esse:

Σὺ γὰρ ἤς ἔμοιγ'
 Ἄστεμφής.

ibi autem elisio in versu extremo non fuit inusitata
 Anacreonti, ut supra demonstravi: dixerit autem haec
 poeta de pulcro aliquo puero vel puella, quae amorem
 ipsius repudiaverat.

Fr. CXXXII.

Scholiasta ad Homeri Odyss. L. VIII. v. 293:
 (ubi haec leguntur:

Οὐ γὰρ ἔθ' Ἑφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 Οἴχεται εἰς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγροιοφώνους.)

Ἑλλάνικος οὖν φησι μιξέλληνας εἶναι καὶ πολεμικῶν ὄπλων
 τεχνίτας καὶ Ἄνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὄπλων τεχνίτας
 μέμνηται· Τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων
 φιλοκίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει. Haec Buttman-
 nus sic conjecit emendanda esse:

Τί μοι
 Τῶν ἀγκύλων τόξων, φλέε,
 Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;

Sed Σκυθῶν nego mutandum esse: Scythae enim
 propter insignem sagittandi peritiam celeberrimi erant,

et sagittis fere solis utebantur: compares, ut uno exemplo defungar, Sophoclis versus ex Nauplio apud Stephanum Byzantinum in v. ἀσπίς.

Ἄλλ' ἀσπίδιτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,

Ὡς ἀσπιδουῆχος ἢ Σκύθης τοξεύμουσιν.

Quare mihi longe probabilius esse videtur nomen Sintium excidisse: fortasse sic scripserat poeta:

Τί μοι τῶν ἀγκύλων

Σιντίων τόξων φίλ' ὦ Κίμεώς τε καὶ

Σκυθῶν μέλει;

Quid mihi curae sunt curvi arcus Sintium et Scytharum, o amice Cimeos? Versus sunt tetrametri trochaici catalecti, quibus continuatis usum esse Anacreontem non est improbable: conferas Fr. LXXIX. ubi junctus est cum versu acatalecto. Et fortasse Anacreonti tribuendus est ille versus, qui legitur apud Hephaestionem p. 34: Τετράμετρον δὲ καταληκτικόν, οἶον.

Ἐρξίη πη δηῦτ' ἀνολβος ἀθροῖζεται στρατός.

Illo enim tempore, quo Darius expeditionem in Graeciam comparavit, Anacreon adhuc vixisse videtur. Corruptum verbum φιλοκίμεως nomen proprium quin contineat, vix dubitari posse videtur, scripsi igitur: φίλ' ὦ Κίμεως: quod ita dictum est, ut apud Homerum notum illud:

Φίλος ὦ Μενέλαε.

et apud Hesiodum in Clypeo v. 78:

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φιλιτατέ πάντων.
et ibid. v. 118:

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε διοτρεφές.

Fr. CXXXIII.

Plato sive quis alius auctor illius dialogi est, in Theage p. 125. D: ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε·

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνοουσία,
 ἡμῶν ἐρωτῶντων, τί σοφῶν λέγεις, ᾧ Εὐριπίδῃ, τί ἂν φαίῃ; ποῖα ἂν εἶναι ταῦτα; ΘΕ. Ἀλλὰ μὰ Δι' οὐκ οἶδ' ἔγωγε. ΣΩ. Ἀλλὰ βούλει ἐγὼ σοι εἶπω; ΘΕ. Εἰ βούλει. ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρίτην ἐπίστασθαι ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ἄσμα; ΘΕ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ ξυνοουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ᾧν Καλλικρίτῃ τῇ Κυάνῃς, καὶ ἐπίσταται τυραννικὰ, ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύρανος γένη καὶ τῇ πόλει. Vulgo legebatur Καλλικρήτην et Καλλικρήτη, quod nomen quam mirum sit et inusitatum quilibet intelligit: scripsi igitur Καλλικρίτην et Καλλικρίτη, quod quin recte formatum et compositum sit, nemo dubitabit. Et postea vidi hanc conjecturam confirmari uno codice apud Bekkerum, in quo Καλλικρίτην scriptum est. Pro Κυανῆς autem, ut vulgo legebatur, scripsi ex optimo codice Κυάνῃς. Callicrite autem illa mulier eximia pulchritudine insignis fuisse videtur, cujus amore exarserat Anacreon.

Fr. CXXXIV.

Scholiasta Apollonii Rhodii ad L. I. v. 789: Καλῆς δι' ἀναστάδος· ἦν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. Εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιταῖσθαι ἡμᾶς οἰονεῖ πάσασθαι· καλῆς δὲ, ἥτοι ὅτι βασιλεία τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων· (fortasse scripsit τὰ τῶν ἐρώτων· in scholiis Parisinis legitur: καλὰ γὰρ τὰ τῶν ἐρωμένων.) ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν. Nisi

prorsus fallor, scholiasta ille ipsa Anacreontis verba adscripserat, sed ea interciderunt.

Fr. CXXXV.

Maximus Tyrius VIII. p. 96. ed. minor. Davis. (XXIV. p. 297. ed. maj.): Ἡ δὲ τοῦ Τηρίου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἠθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἴσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας· ἀλλὰ κἄν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· — καὶ αὐθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί.

Fr. CXXXVI.

Athenaeus L. I. p. 12. A: Παρ' ὄλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ τραπέζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστὶ, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα. Κατηρεφέες in Casauboni editione legitur, in Veneta κατηρεφές. Non dissimile est, quod Pherēcrates dixerat (versus legitur apud Hesychium in v. ἐπίμεστα):

Βριθομένης πάντων ἀγαθῶν ἐπίμεστα τραπέζης.

Ita enim haec emendanda esse alio loco docebo.

Fr. CXXXVII.

Gregorius Comment. in Hermogenem p. 914: Αἰσχρῶς κολακεύει τὴν ἀκοήν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἷον τὰ Ἀνακρέοντος τὰ Σαπφούς· οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτίδος ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα, ἱματίου

ἑανοῦ μαλακωτέρα. Quae ex his Anacreonti tribuenda sint, vix expedias, praesertim cum quaedam sint immutata. Nam quae Gregorius profert: *πηκτίδος ἐμμελεστέρα* et *χρυσού τιμιωτέρα*, ea ex Sapphus carminibus petita sunt, sed illa dixerat *Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα* et *χρυσῶ χρυσοτέρα*, ut cognoscimus ex Demetrio de elocut. 162: *Τοῦ αὐτοῦ τῆς ὑπερβολῆς εἶδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας· καὶ τὰ Σαπφικά· Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, χρυσῶ χρυσοτέρα· πᾶσαι γὰρ αἱ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὐρηγται, καίτοι διαφέρουσιν.* Inter illa autem *γάλακτος λευκοτέρα* et *ἵππου γαυροτέρα* atque inter haec Theocritea XI. v. 20:

*Λευκοτέρα πακτᾶς προσιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὀμιᾶς.*

magna similitudo intercedit: Theocritus enim ibi Anacreontem vel Sappho imitatus esse videtur.

FR. CXXXVIII.

Pollux L. VI. 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύθοις στεφανοῦσθαι φησιν καὶ κοριάννοις καὶ λόγῳ καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ· σάμψυχος οὗτος ἦν καὶ ἀνήττω, ὡς καὶ Σαπφῶ καὶ Ἀλκαῖος.* Pro vulgata lectione αὐτῶ scripsi *λόγῳ*; intelligit enim Pollux ea quae leguntur Fr. XXXIX:

*Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες ἐπέ τε
Στεφανοῦται τε λόγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.*

sicut cum *Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ* dicit, respicit hos versus (Fr. XCX.):

*Στεφάνους ὁ δ' ἀνήρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν
Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.*

Ἀνήττω scribitur in codicibus, et confirmari haec forma videtur auctoritate Grammatici in Bekkeri Anecdotis

T. I. p. 403. 3: "Ἄνητιον· τὸ ἄνητιον ἐν τοῖς δύο $\overline{\nu\eta}$ καὶ δύο $\overline{\tau\eta}$. Dubito tamen an quisquam dixerit ἄνητιον, et nisi fallor, hoc potius grammaticus ille dicere debebat et ἄνητιον et ἄνητιον dici: quorum hoc Aeolensibus solis videtur usitatum fuisse, illud vero ἄνητιον ne Attici quidem poetae repudiaverunt.

Fr. CXXXIX.

Himerius Oratione III. p. 426. ed. Wernsdorf.

Χαῖρε φίλον φάος χαριέντι μειδιῶν προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσομαι· ἠδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Λιονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψαυχένης ἄφειτοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποιήσιν δοῦναί μοι τι μέλος Τήιον· ταύτην γὰρ φιλω τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτον σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι καὶ τι καὶ αὐτὸς προσθεῖς τῷ ἄσματι, Ὡ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλση νεμόμεθα. Himerium haec ultima ex Anacreonte sumsisse, (sicut etiam quae primo loco leguntur ad eundem poetam referenda esse puto,) manifestum est, sed cum ille non pauca immutaverit, alia autem, ut ipse dicit, addiderit, vix poteris conjicere, quid Anacreon scripserit. Scriptum autem fuit hoc carmen, ut conjicio, in laudem Hipparchi.

Fr. CXL.

Himerius Orat. IV. p. 458: φέρε οὖν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὧ παῖδες, ὡςπερ τις θεός, ὁδε ὁ ἀνὴρ φαίνει,

οἴους ποιηταὶ πολλάκις εἰς ἀνθρώπων εἶδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν·

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ ἀνομίην ἐφέποντας,
οἴαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηναῖαν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων
Εὐρύπιδης τε ἔδειξαν.

Fr. CXL I.

Pollux L. III. 98: Τὸ γὰρ ἡδων (Cod. Falkenb. ἡσον) Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἡ̄δε (Cod. ἡ̄σεν) σπάνιον μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἶρηκεν, Ἴων καὶ ποιητῆς ἀνήρ.

Fr. CXL II.

Suidas T. II. p. 591. ed. Küster: Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος καὶ παχεῖα. — Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Et meretricem ab Anacreonte πανδοσίαν, λεωφόρον et πολύμνον vocatam esse, auctor est etiam Eustathius, qui ad Iliad. ψ. p. 1329. 34. haec scribit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περιεσκεμμένως πανδοσίαν ἀνείδισε καὶ λεωφόρον καὶ πολύμνον· ἄλλος δὲ τις Χαλκιδικτὴν δι' εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. Idem rursus ad Iliad. II. p. 1088. 37: Ἦδη καὶ πανδοσία παρ' Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. et poetae nomine non addito ad eundem Iliadis librum p. 1082. 46: Τοιαῦται δὲ εἰσι γυναῖκες καὶ αἱ παρ' ἑτέροις σποδησιλαῦραι καὶ πανδοσῖαι καὶ λεωφόροι. Et πανδοσίαν rursus commemorat ad Iliad. A. p. 862. 45: Εἰ δὲ καὶ πανδοσία

ἢ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας. Verbum *μανιόκηπος* idem servavit, sed non Anacreonti, verum comico poetae tribuit: dicit enim ad *Odyss. II. p. 1572. 43*: Ὅς δὴ (κῆπος) μεταληφθεὶς ὑπὸ κωμικοῦ σκῶμμα ἐποίησε· γυναικα γάρ τις μανιόκηπον εἶπε τὴν μεμνηῖαν περὶ μίξεις· κῆπον ἐκεῖνος ὑποθέμενος εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπέσιον. et ad *Odyss. Δ. p. 1516. 22*: Ἡ δὲ μανιόκηπος γυνή, τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμνηῖα κῆπος τῷ καθ' αὐτὴν οὕτω σκώπεται· περὶ ὃν δηλαδὴ μέμνηεν, ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσεν τὴν τῆς ὥρας ὀπίωραν δρέπεσθαι. et rursus ad *Iliad. Ε. p. 536. 22*: Ἐκ τοιαύτης δὴ μανίας πέπαικται καὶ ἡ μανιόκηπος γυνή ἤγουν ἡ περὶ μίξεις μεμνηῖα· κῆπος γὰρ νῦν τὸ ἐπέσιον.

Πολύμνον, si incorruptum est, de quo possis dubitare, significat famosam, ut ὑμνεῖν saepe nihil aliud est, quam frequenter usurpare, crepare: de quo verbi usu docte disseruit Ruhnkenius ad *Timaeum p. 263*. *Μανιόκηπον* autem etsi *Suidas* et *Eustathius* interpretari conantur, tamen vereor ne non integrum sit, atque existimo illum poetam, sive *Anacreon*, sive comicus fuerit, dixisse *μανόκηπον*. *Μανός* idem fere est quod *χαῦνος*. *Photius p. 246. 10. ed. Dobr.* *Μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον. ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ. καὶ ὁ μαινόμενος ὃ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσὶ.* *Anacreon* igitur fortasse dixerit versu ionico:

Πολύμνον, μανόκηπον.

littera $\bar{\alpha}$ in illo *μανόκηπον* correpta: quam *Atticos* produxisse auctor est *Phrynichus* in *Bekkeri Anecdotis T. I. p. 51. 32*: *Μανόν· τὸ ἀραιὸν οὕτω λέγουσιν Ἀθηναῖοι· τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν.* Et producta est in versibus *Empedoclis* apud *Gaisford. Poet. Minor. Vol. III. p. 286. ed. Lips.:*

Τῶν δ' ὅσ' ἔσω μὲν πυρνά, τὰ δ' ἔκτοθι μανὰ πέπηγε,
Κυπρίδος ἐν παλάμῃσι πλάδης τοιῆσδε τυχόντα.

Sed Aeschylus quoque eam corripuisse videtur in illa
versus particula, quae servata est in Etymol. Gudiano
p. 378. 38:

Ἐν μαροστήμοις πέπλοις.

Fr. CXLIII.

Photius p. 570. 13. ed. Dobr. Ταντάλου τά-
λαντα· πλούσιος ὁ Φρυξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς
καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνα-
κρέων ἐν γ'. Γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα· ὡς καὶ
παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται·

Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίξεται.

Eadem leguntur apud Apostolium XVIII. 14. et apud
Suidam T. III. p. 4345. v. Τὰ Ταντάλου ταλ. Utitur
autem hoc proverbio etiam Plutarchus in Amatorio
c. 16: Ἐλθὼν δ' ἑξαπίνης ἄνεμος σὺν ἔρωτι πολλῶ καὶ
πόθῳ ταῦτο τοῦτο τῶν Ταντάλου λεγομένων ταλάντων καὶ
τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς ἀντάξιον ἐποίησεν.

Fr. CXLIV.

Zenobius Proverb. V. 20: Μέγα φρονεῖ μάλλον
ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων.
Καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἥφαι-
στου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν
θεῶν δοθῆναι· ἢ χρώμενος πάντα κατὰρθου καὶ ἐν ταῖς
μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Tangit hoc proverbium
Aristophanes in Nubibus v. 1063:

ΑΔ. Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
Ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καὶ μ' ἐξέλεγξον εἰπών.

ΔΙ. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν
μάχαιραν.

*ΑΑ. Μάχαιραν; ἀστεῖον γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
 Ὑπέροβλος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλά
 Εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ μάχαιραν.*

ubi scholiasta rem pluribus exponit: "Ὅτε ἀφῆκεν αὐτὸν Ἄκαστος μεταξὺ θηρίων, οἱ θεοὶ δὲ διδούσιν αὐτῷ ξίφος πρὸς ἄμυναν τῶν θηρίων, τινὲς δὲ ἐπὶ τῷ Πηλείῳ ἀγωνί φασι τὸν Πηλέα λαβεῖν διὰ σωφροσύνην Ἥφαιστότευκτον μάχαιραν· ὁ Πηλεὺς ἐγένετο σωφρονέστατος καὶ ποτε Ἰππολύτης τῆς γυναικὸς Ἄκαστου ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτήν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν καὶ τῶν ὄπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπὼν, εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ· ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθεῖρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο Ἥφαιστότευκτον δι' Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον. — Πηλεὺς Φῶκον κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς Φθίαν πρὸς Εὐρύτου τὸν Ἄκαστος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται· ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων· πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ Φθίας φεύγων εἰς Ἰωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαίρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἄκαστου γυνὴ ἐρασθεῖσα Πηλέος καὶ μὴ πείσασα αὐτὸν διὰ σωφροσύνην συνελθεῖν αὐτῇ καταφεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἄκαστον ὡς ἀποπειραθέντος αὐτῆς. ὁ δὲ κτεῖναι μὲν, ὃν καθῆρεν οὐκ ἐβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς θήραν εἰς τὸ Πηλῖον· ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κόπρον τῶν βοῶν κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὖρων τὴν μάχαιραν ἤμελλεν ἀπόλλυσθαι καταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὅς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Conferas etiam Pindari Neme. Carm. IV. v. 55. seq. et Scholiastam ad illum locum: ubi Hesiodi versus proferuntur, quos sic corrigendos esse credo:

Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 Αὐτοῦ μὲν σχέσθαι, κρούσαι δ' ἄδοκητὶ μάχαιραν
 Καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυήεις,
 Ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
 Αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὄρεσκόωσι δαμείη.

Fr. CXLV.

Fulgentius Mytholog. I. 25. p. 57. ed. Munker:
 „Et raptum Ganymeden aquila non vere volucris, sed
 bellica praeda: Juppiter enim, ut Anacreon antiquissi-
 mus auctor scripsit, dum adversus Titanas id est Ti-
 tani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum assume-
 ret, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspici-
 um aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum: pro quo
 tam felici omine, praesertim quia et victoria consecuta
 est, in signis bellicis sibi aquilam auream fecit tutelaeque
 suae virtuti dedicavit, unde et apud Romanos hujus-
 modi signa tracta sunt: Ganymeden vero bellando
 praeuntibus his signis rapuit.“ et quae sequuntur.
 Anacreon si revera haec attigit, (non multum enim
 auctoritatis isti Fulgentio tribuendum est) fortasse id
 fecit in illa elegia, ex qua servatus est ille versus
 (Fr. LXX.):

Ἄγχοῦ δ' αἰήτοῦ Θεσέος ἐστὶ λύγη.

Aquilam autem signum in coelo fuisse illam, quae
 Ganymeden rapuerit, etiam Hyginus Astronom. p. 386.
 ed. Munker. dicit: „Haec est, quae dicitur Ganyme-
 dem rapuisse, et amanti Jovi tradidisse, hunc enim
 Juppiter primus ex avium genere sibi delegisse existi-
 matur.“ et quae sequuntur.

EPIGRAMMATA.

His reliquiis carminum Anacreonticorum epigrammata, quae in Anthologia ei tribuuntur, subjungenda esse censui: quamquam unum tantum alterumve inest, quod satis probabili ratione ad Anacreontem possit referri: alia antiqua quidem sunt, sed utrum huic poetae an aliis quibusdam sint vindicanda, vix satis certo expedias: alia denique prorsus abjudicanda sunt vati Teio. Omisi autem duas istas cantiunculas Anacreonticas, quae leguntur in Anthologia XI. 47. et 48: nam hae quidem nullo pacto inter epigrammata referri possunt.

Ep. I.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἐλικωνιάς, αἶ τε
παρ' αὐτήν

Ξανθίππη Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχό-
μεναι

Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσω δὲ φέρουσιν

Κισσόν, καὶ σταφυλήν, πίονα καὶ χί-
μαρον.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 134. non indignum illud quidem Anacreonte.

Versu primo in codice Pal. ἦ τε παρ' αὐτὴν scribitur, quod correxi cum Jacobsio pariterque in versu secundo ἐρχόμεναι pro ἐρχομένη. Ibidem in codice Pal. Γλαύκη τ' ἐς χορὸν (Jacobs: εἰς χορὸν) in Plan. Γλαύκη ἦ σχεδὸν legitur.

Ep. II.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κο-
ρίνθου
Ἄγκεται Κρονίδα, μνάμα ποδῶν ἀρε-
τᾶς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 135: neque vero recte Anacreonti tributum esse censeo. De equa Phidolae disserit Pausanias L. VI. c. 13: Ἡ τε ἵππος ἢ τοῦ Κορινθίου Φειδόλα ὄνομα μὲν, ὡς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει. Δύρα, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔτι ἀρχομένου τοῦ δρόμου συνέπεσεν ἀποβαλεῖν αὐτὴν καὶ οὐδὲν τι ἦσσαν θέουσα ἐν κόσμῳ περὶ τε τὴν νύσσαν ἐπέστρεψε, καὶ ἐπεὶ τῆς σάλπιγγος ἤκουσεν, ἐπετάχυνεν ἐς πλεον τὸν δρόμον· φθάνει δὲ δὴ ἐπὶ τοὺς Ἑλλανοδίκας ἀφικομένη καὶ νικῶσα ἔγνω καὶ παύεται τοῦ δρόμου. Ἡλεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν ἐπὶ τῇ νικῇ τὸν Φειδόλαν καὶ ἀναθεῖναι οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἀφιασιν.

Ep. III.

Προηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύ-
σηρις
Εἶμα τόδε· ξυνή δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 136. quod cur Anacreonti abjudicetur nihil video causae. Eodem

utitur Suidas v. *Εἶμα· ἱμάτιον· ἔνδυμα· καὶ διὰ τοῦτο ἐν ἐπιγράμματι· Πραξιδικῆ μὲν ἔσθ'.* In codice A. scribitur *ξυνὰ* pro *ξυνή*.

Ep. IV.

*Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύ-
λου υἱῷ*

*Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξά-
μενος.*

Legitur hoc epigramma in Anthol. XI. 137, ubi in Pal. ὑπὸ δεξάμενος scribitur. Naucratem autem Aeschyli tragici (siquidem de tragico cogitandum est) filium novi nullum: certe cum Anacreon Athenis versaretur, tragico nulli erant filii: quare hoc quidem epigramma ab alio quo poeta, non ab Anacreonte compositum esse statuo.

Ep. V.

*Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδούσατο· τόνδε
δ' ἐκείνου*

*Ἐκγονοὶ ἐστάσανθ', οἷς χάριν ἀντι-
δίδου.*

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 138. In cod. P. legebatur τὸν δὲ δ' ἐκείνου: recte Jacobsius aliique homines docti τόνδε scripserunt, quamquam quo illud referendum sit, obscurum est. Anacreontisne sit hoc epigramma necne non ausim dijudicare.

Ep. VI.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε,
 Λυκαίου

Υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 139. Anaxagoras videtur esse Aegineta ille artifex, qui Jovis statuam in memoriam victoriae de Xerxe reportatae confecit. Pausanias L. V. 23: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἀνατιθέν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐποίησεν Ἀναξαγόρας Αἰγινήτης. Nego autem hos versiculos Anacreontis esse.

Ep. VII.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέ-
 λανθος

Μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηιφίλου.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 140. Scripsi autem cum Barnesio φιλοστεφάνῳ pro codicis lectione φιλοστεφάνου. Ne hoc quidem epigramma Teio vati vindicandum esse censeo.

Ep. VIII.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
 Ἄσπις Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

Legitur in Anthol. VI. 141. Conferas Suidam in v. δυσηχῆς· ὁ κακόηχος· ἐν ἐπιγράμματι: Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολ. quae recepissem, si Anacreontis hos esse versus constaret.

Ερ. ΙΧ.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστει
κόσμον

Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρα-
τίδας.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VI. 142: ubi in Pal. legitur Διόνυσε δίδου καὶ, sed punctis notatum est illud δίδου. Antiquum quendam Echeocratidem commemorat Pausanias X. 16. 4: Ἐχεκρατίδης δὲ ἀνὴρ Λαρισσαῖος τὸν Ἀπόλλωνα ἀνέθηκε τὸν μικρὸν καὶ ἀπάντων πρῶτον τεθῆναι τῶν ἀναθημάτων τοῦτο φασιν οἱ Μελφοί. Quod si ab Anacreonte haec profecta sunt, certe antiquam formam exuerunt.

Ερ. Χ.

Εὐχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

Ἦπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαίην προ-
θύροισ,

Ἐρμῆ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέ-
λοντα

Ἄστων καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

Legitur hoc epigramma, non indignum illud quidem Anacreonte, in Anthol. VI. 143. Versu tertio in cod. P. scribitur κρείοντι, quod correxit Brunckius.

Ερ. XI.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες,
εὖτ' ἀνέθηκας

Ἐρμῆ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χά-
ριτας,

Οὐδ' Ἀκαδημείαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγο-
στῶ

Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 144. Sed non esse Anacreontis hoc carmen satis superque conficias ex versu tertio:

Οὐδ' Ἀκαδημείαν πολυγαθέα.

Eo enim tempore quo Anacreon Athenis commoratus est, Academia locus fuit incultus, veribus horridus, et nimia aquarum vi irriguus, qui nullo pacto potuerit πολυγηθῆς appellari. Postea demum Cimon illum locum exornavit, ut refert Plutarchus in vita Cimonis c. 13: Πρῶτος δὲ ταῖς λεγομέναις ἐλευθερίοις καὶ γλαφυραῖς διατριβαῖς, αἱ μικρὸν ὕστερον ὑπερφυῶς ἠγαπήθησαν, ἐκαλλώπισε τὸ ἄστυ, τὴν μὲν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας, τὴν δ' Ἀκαδημίαν ἐξ ἀνύδρου καὶ αὐχμηρᾶς κατάρχοντον ἀποδείξας ἄλσος, ἠσκημένον ὑπ' αὐτοῦ δρόμοις καθαροῖς καὶ συσκίοις περιπάτοις. Atque hoc epigramma iterum legitur in Anthologia p. 179. ibique adscribitur Simonidi: et abjudicandum esse Anacreonti vel eo verisimile redditur, quod in priore Anthologiae loco ante hoc epigramma lacuna est (in margine scriptum est: οὐ λείπει, ὡς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα.) ipsum autem epigramma inscribitur τοῦ αὐτοῦ: quare probabile est Simonidis aliquod epigramma excidisse.

Versu primo legebatur in priore Anthologiae loco

Στροίβου, in posteriore Στρόμβου: neutrum satis recte: vere correxit Schneiderus:

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεωκράτες.

Stroebi enim nomen huic familiae peculiare fuit.

Thucydides L. I. 105: Καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν καὶ ἐπολιόρχουν, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγούντος.

Praetor ille Leocrates videtur idem esse, quem hic Simonides affatur: fuit autem ille Periclis in republica

administranda adversarius, ut colligo ex Plutarcho,

qui in vita Periclis c. 16: haec dicit: Καὶ ταῦτα

καιρὸς οὐκ ἦν, ἀλλ' ἀκμὴ καὶ χύρις ἀνθούσης ἐφ' ὥρᾳ

πολιτείας, ἀλλὰ τεσσαράκοντα μὲν ἔτη πρωτεύων ἐν Ἐφιάλ-

ταις καὶ Λεωκράταις καὶ Μυρωνίδαις καὶ Κίμωνι καὶ Τολ-

μίδαις καὶ Θουκυδίδαις. Suidas utitur hoc epigrammate

in v. ἀγοστῶ· ἀγκῶνι· ἐν ἐπιγράμματι· Οὐκ ἔλαθες Χά-

ριτας (Cod. H. οὐκ ἔλαθ' ἐς χάριτας.) οὐδ' Ἀκαδ. πολ.

τῆς (ita Codd. A. et E. apud Gaisfordiam: vulgo τὴν:)

ἐν ἀγοστῶ Σὴν εὐεργεσίην (alii codd. εὐεργεσίαν) τῶ

προς. λέγω.

Ep. XII.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρῦσατο
πρῶτος,

Ὃς πλεῖστον Μούσης εἶδε κλέος τρα-
γικῆς.

Legitur hoc epigramma in Anthol. VI. 146: est autem Anacreonti adjudicandum, qui non potuit Sophoclis laudes celebrare. Versu secundo pro εἶδε in Pal. legitur εἶχεν.

Ερ. XIII.

Τελλία ἡμερόεντα βίον πόρε Μαιάδος υἱέ,
 Ἄντ' ἐρατῶν δῶρων τῶνδε χάριν θε-
 μενος·

Δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 Ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VI. 346, non indignum illud quidem Teio poeta.

Versu primo in cod. P. legebatur *Τελειαὶ ἡμερόεντα*, quod correxerunt Reiskius et Brunckius: nisi forte Anacreon scripserat:

Τέλλιιδι ἡμερόεντα βλον πόρε Μαιάδος υἱέ.

Τέλλης nomen fuit Graecis minime inusitatum: conferas Thucydidem III. c. 69. V. c. 19. et 24.

Versu quarto Barnesius coniecit legendum esse

αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆς.

Sed poeta jam ante comprecatus erat Mercurium, ut Telliae amoenam vitam concederet, nunc optat, ut diu popularibus Euonymiensibus intersit.

Ερ. XIV.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόχοριτος, οὐ τόδε
 σᾶμα·

Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φεΐδεται, ἀλλὰ
 κακῶν.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 160. Anacreontis si hi sunt versus, certe *σῆμα* pro *σᾶμα* scribendum est.

Ερ. XV.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγά-
θωνα

Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἠδ' ἐβόησε πόλις·
Οὕτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος
Ἄρης

Ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι
μάχης.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 226: et Anacreontis quidem esse verisimillimum est. Prius distichum descripsit Suidas in v. *Δινοβίας*, posterius in v. *Ἠνάρισεν*.

Ερ. XVI.

Καὶ σέ, Κληνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος
αἴης,

Θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερῖη·
Ὡρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρα δὲ
τὴν σὴν

Κύματ' ἄφ' ἡμερτὴν ἐκλυσεν ἡλικίην.

Legitur hoc epigramma in Anthologia VII. 263: non inelegans illud quidem neque indignum Anacreonte. Versu primo recte in cod. Pal. καὶ σέ scribitur, in Pl. καί σε: sed versu secundo rectius in Pl. θαρσήσαντα, quam in Pal. θαρσήσαντι: item versu tertio in Pl. ἀνέγγυος, male in Pal. ἀνέγκυος: versu quarto in Pl. ἄμφ' ἡμερτὴν pro ἄφ' ἡμερτὴν scribitur.

Ερ. XVII.

*Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ
Μύρωνος*

Βοίδιον ὡς ἔμπνούν βουσῑ συνεξελάσης.

Legitur hoc epigramma in Anthol. IX. 715: et hoc quidem Anacreonti adjudicandum, qui, ut alia omittam, Myronis buculam non potuit carminibus celebrare.

Ερ. XVIII.

*Βοίδιον οὐ χράνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ
γήρωσ*

*Χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ
Μύρων.*

Legitur hoc epigramma in Anthologia IX. 716: hoc quoque a recentiore aliquo poeta, non a vate Teio compositum est.

Ερ. XIX.

*Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλείδῃ, πρῶτον οἰκτεί-
ρω φίλων,*

ᾠλεσας δ' ἠβην ἀμύνων πατρίδος δουληίην.

Leguntur hi versus in Anthologia XIII. 4: quos ab Anacreonte scriptos esse non abhorret a verisimilitudinis specie: est autem hoc, ut opinor, exordium longioris alicujus carminis, non epigramma. — Versu secundo in Cod. P. δουλείην scribitur, quod correxerunt homines docti.

INDEX VERBORUM.

A.

ἄβακιζομένων. LXXVIII. 4.

ἄβδηρων. Ep. XV. 1.

ἄβρη. XVI. 3.

ἄβρόν. LXIV. 3.

ἄβρός. CXIX.

ἄβρω̄ς. XVI. 2.

ἄγάγωμεν. LIII. 2.

ἄγαθήν. Ep. XIII. 4.

ἄγαθός. II. 9.

ἄγαθῶν. CXXXIV. Ep.

XIV. 2.

ἄγάθωνα. Ep. XV. 1.

ἄγαλμα. Ep. XI. 1.

ἄγανῶς. XLIX. 1.

ἄγγειοσελίνων. XXXV. 2.

ἄγγος. XXXV. 1.

ἄγε. LXII. 1. 7.

ἄγέλαν. Ep. XVII. 1.

ἄγκεται. Ep. II. 2.

ἄγκύλη. LI.

ἄγκύλων. CXXXII.

ἄγλαίην. Ep. X. 2.

ἄγλαόν. Ep. IX. 1.

ἄγλαά. LXIX. 3.

ἄγοσιῶ. Ep. XI. 3.

ἄγριοι. VII. 3.

ἄγρίων. I. 2.

ἄγχοῦ. LXX.

ἄδοιástως. LXVIII.

ἄδυμελές. LXVI.

ἄδω. XLII. 2.

ἄείδειν. LXIV. 5.

ἄήταις. XXIII. 2.

ἄθαμαντίδα. CXXX.

ἄθηναίης. Ep. VIII. 2.

ἄίδεω. XLI. 5.

ἄιθοπίης. XCVI.

ἄίης. Ep. XVI. 1.

ἄιητοῦ. LXX.

ἄινοβίην. Ep. XV. 1.

ἄινοπαθῆ. XXXIII.

ἄισχύλου. IV. 1.

ἄιχμάν. XXVIII.

ἄιῶνος. Ep. XIII. 4.

ἄκαδημείαν. Ep. XI. 3.

ἄκταινω̄σαι. CX.

ἄλαλήτω. LXII. 3.

ἄλεξις. LXVII.

ἄλιπόρφυρον. XCVII.

- ἄλκιμοι. LXXXVI.
 ἄλκιμων. Ep. XIX. 1.
 ἄλλ'. LXIX. 3. LXXXIV.
 Ep. XVIII. 1.
 ἄλλᾶ. LXII. 10. LXV. 1.
 Ep. XIV. 2.
 ἄλλη. XLVIII. 1.
 ἄλλην. XV. 8.
 ἄλση. CXXXIV.
 Ἄμαλθίης. VIII. 1.
 ἄμιθα. CXI.
 ἄμύνων. Ep. XIX. 2.
 ἄμυστιν. LXII. 2.
 ἄμφί. LXXIX. 4.
 ἄμφίπολος XXIX. 1.
 ἄμφοτέρων. Ep. III. 2.
 ἄμωμον. XL.
 ἄν. VIII. 1. XIII. 2. XLII.
 1. XLVIII. 1. LXXIV. 3.
 ἄνά. LI. 1.
 ἀνα-βασσαρήσω. LXII. 6.
 ἀναβῆναι. XII. 6.
 ἀναμειζονται. XCI.
 Ἄναξαγόρας. Ep. VI. 2.
 ἀναπέτομαι. XXII. 1.
 ἀνασταλύζω. XII. 4.
 ἀναχέισθων. XL.
 ἀνδρῶν. I. 6.
 ἀνέγγυος. Ep. XVI. 3.
 ἀνέθηκ'. Ep. IX. 2.
 ἀνέθηκας. Ep. XI. 1.
 ἀνέθηκε. Ep. IV. 1.
 ἀνημέρους. L. 8.
 ἀνήρ. XCV. 1.
 ἀνήτω. CXXXVIII.
 ἀνθεμεύντας. LXI. 2.
 ἄνθος. XLVI.
 ἀντιδίδου. Ep. V. 2.
 ἀντ'. Ep. XIII. 2.
 ἀνυβρισιί. LXII. 5.
 ἀπ'. XV. 5.
 ἀπαλῆς. XLVI.
 ἀπέκειρας. LVI.
 ἀπελθεῖν. LV.
 ἀπεροτός. LXXIX.
 ἀπό. XVII. 1.
 ἀπό δ' ἐξέλετο. LVII.
 ἀπό-θανεῖν. XLVIII. 1.
 ἀποκλᾶς. XVI. 1.
 ἀπολειφθεῖς. XLIX. 3.
 ἀπό-ὄλωλεν. LXXIV.
 ἀργαλή. XLI. 5.
 ἀργυρέη. XXX.
 Ἄργυρότοξε. Ep. IV. 1.
 ἀρεταῦς. Ep. II. 2.
 Ἄρηφιλου. Ep. VII. 2.
 Ἄρης. LXXIV. Ep. XIV. 2.
 XXV. 3.
 ἀρθεῖς. XVII. 1.
 Ἄρτεμι. I. 3.
 Ἄρτέμων. XIX. 2. 7.
 ἀρτοπώλιων. XIX. 6.
 ἀρχός. Ep. IX. 2.
 ἀσῆμων. XXXVI.
 ἀσπίδα. XXVI.
 ἀσπιδιώτης. XXXIV.
 ἀσπίδος. XIX. 6.
 ἀσπίς. Ep. VIII. 1.

ἄσει. Ερ. ΙΧ. 1.
 ἄστεμφής. CXXXI.
 ἄστραγάλοι. XLIV.
 ἄστραγάλους. XIX. 4.
 ἄστν. ΙΙ. 2.
 ἄστῶν. Ερ. Χ. 4.
 ἀτάσθαλοι. XII.
 αὔ. LV.
 αὐλῶν. XVIII. 2.
 αὐτάγητοι CXII.
 αὐτήν. Ερ. Ι. 1.
 αὐτόν. XLI. 5.
 αὐτως. XIX. 4.
 αὐχένα. XIX. 9.
 Ἀφροδίτη. ΙΙ. 3.
 Ἀφροδίτης. LXIX. 3.

B.

βαίνειν. CVI.
 βαλεῖν. XXVI.
 βαλών. LXXXVIII. 1.
 βύλλων. XV. 2.
 βάφβιτον. CVIII.
 βαρύνονται. VIII. 3.
 βασιλευσαι. VIII. 4.
 Βασσαυρίδες. LIV.
 βερβέριον. XIX. 3.
 βίον. XIX. 8. Ερ. XIII. 1.
 βιότου. XLI. 3.
 βλέπουσα. LXXIX. 1.
 βλέπων. IV. 1.
 βοίδιον. Ερ. XVII. 2. XVIII.
 1.
 βοός. XIX. 5.

βούλει. LXXIX. 5.
 βουκόλε. Ερ. XVII. 1.
 βούλειται. LXXVII.
 βουλοίμην. VIII. 2.
 βουσί. Ερ. XVI. 2.
 βροτούς. LIV. 5.
 βρούνια. LXIV. 2.
 βωμούς. Ερ. XII. 1.

Γ.

γαλαθηνόν. XLIX. 2.
 Γαστροδώρη. XC. 3.
 γεγανωμένος. XI. 2.
 γείτονας. LIX.
 γέ μέν. LXVIII.
 γένειον. XXIII. 1.
 γενέσθαι. Ερ. Χ. 1.
 γένοιτ'. XLVIII. 1. 2.
 γενοῦ. ΙΙ. 9.
 γέροντος. LXXX.
 γηράλαιοι. XLI. 2.
 γήρως. Ερ. XVIII. 1.
 γίνομαι. LXXXVII. 1.
 Γλαύκη. Ερ. Ι. 2.
 γλυκεροῦ. XLI. 3.
 γονύχροτοι. CXIV.
 γοννοῦμαι. Ι. 1. ΙΙ. 6.
 γυμνασίω. Ερ. Χ. 4.
 γυναιξίν. XIX. 14.

Δ.

δαΐζων. LII.
 δακρυόεντα. LXIX. 2.
 δακρυόεσσαν. XXVIII.

δαμάζει. LXIV. 5.
 δαμάλης. II. 1.
 δάπεδον. CXXIX.
 δάφρα. LXXXII.
 δέ γ'. XIX. 1.
 δεδοικώς. XLI. 4.
 δεῖ. XIII. 2.
 δεινός. XLI. 5.
 δέκ'. LXII. 3.
 δέκα. XXXIX. 1.
 δεξιόν. LXXIX. 6.
 δέσποινα. I. 3.
 Δεύνυσε. II. 11.
 Δεύνυσον. XIV. 2.
 δέχεσθαι. II. 11.
 δέχομαι. Ep. X. 4.
 δή. VII. 1. XXII. 1. XXXIX.
 I. LXXIX. 1. XCIII. 1.
 δήμω. Ep. XIII. 3.
 δηῦτ'. XVII. 1.
 δηῦτε. XV. 1. XLV. 1. LX.
 I. LXII. 6. 7. LXVII.
 LXXXIX. 1. CXI. 1.
 δίδου. Ep. IV. 1.
 διέπουσιν. LI. 2.
 δίζημαι. IV. 2.
 δίκαια. CXXXV.
 δίνης. I. 5.
 διξήσιν. LXXXVII. 1.
 Διόνυσε. Ep. IX. 1.
 Διόνυσος. XIII. 2.
 Διονύσου. LIV.
 Διονύσω. LIII. 2.
 Διός. I. 2. LXXIII.

διοσκέω. III. 3.
 δισκεῖν. XXXVIII. 3.
 διτόκον. CXV.
 διψῶντα. LVI.
 Διωνύσω. Ep. I. 3.
 δοκέεις. LXXIX. 2.
 δός. Ep. XIII. 3.
 δουλήην. Ep. XIX. 2.
 δουρί. XIX. 9.
 δρόμου. LXXIX. 4.
 δυναστής. LXIV. 5.
 δυσαχέος. Ep. VIII. 1.
 Δύσηρις. Ep. VIII. 1.
 δῶρ'. LXIX. 3.
 δῶρα. Ep. VI. 1.
 δωριόζειν. XXXVIII.
 δῶρων. Ep. XIII. 2.

E.

εἶσεις. LV.
 ἔασον. LVI.
 ἐβόησε. Ep. XV. 2.
 ἐβούλευσεν. Ep. III. 1.
 ἐγήματο. LXXXIV.
 ἔγημεν. LXXXIV.
 ἐγχείας. LXII. 3.
 ἐγώ. VIII. 1. LXXVIII. 1.
 XCIV. 1.
 ἔγωγ'. III. 1.
 ἐθέλει. XXII. 2.
 ἐθέλοντα. Ep. X. 3.
 ἐθελοπόροισιν. XIX. 7.
 ἔθεντο. LVII. 2.
 εἶ. XXVII.

- εἶ. I. 5. LVI.
 εἶδε. Ep. XII. 2.
 εἶδέναι. LXXIX. 2.
 εἶδον. XX.
 εἶδώς. IV. 3.
 εἶλυμα. XIX. 6.
 εἶκοσι. V. 1.
 εἶμα. Ep. III. 1.
 εἶμι. XXXI.
 εἶναι. LXXVII.
 εἶνεκα. XLII. 1.
 εἶσιν. XLIV.
 εἶχεν. XCV. 1.
 ἕκαστος. XCV. 1.
 ἕκατόν. VIII. 3.
 ἕκγονοι. Ep. V. 2.
 ἐκδύσα. KVIII.
 ἐκείνου. Ep. V. 1.
 ἔκλυσεν. Ep. XIV. 4.
 ἔκοψεν. XLV. 1.
 ἐκτετιμημένος. XIX. 11.
 ἔλαθες. Ep. XI. 2.
 ἐλαΐα. LXXXII.
 ἔλαμπεν. XXX.
 ἐλαφηβόλε. I. 1.
 ἐλαφρώς. XXXIII.
 ἔλεφαντίνην. XIX. 13.
 ἔλθ'. II. 7.
 Ἐλικωνιάς. Ep. I. 1.
 Ἐλλήνων. CXXXIX.
 ἔλουσεν. XLV. 2.
 ἔμαντόν. LXIII.
 ἐμβάλοιμι. LXXIX. 3.
 ἐμέ. XLII. 1.
 ἐμήν. XV. 6.
 ἐμήης. IV. 3.
 ἐμμελέως. XXXVIII. 2.
 ἐμοί. XXII. 2.
 ἔμοιγ'. CXXXI.
 ἐμόν. II. 10.
 ἔμπνουν. Ep. XVII. 2.
 ἐμῶν. XLII. 1.
 ἔνεικον. LXI. 3.
 ἐνί. Ep. VIII. 3.
 ἐξέπινον. XCIV. 2.
 ἐξέπιον. XVI. 2.
 ἐξυνήκεν. CXVI.
 ἐοικότες. LXXXV. 1.
 ἐπακούειν. II. 8.
 ἐπανέρχομαι. XXI.
 ἐπεί τε. XXXIX. 1.
 ἐπεμβάτην. LXXIX. 6.
 ἐπιβαίνει. XIX. 12.
 ἐπίβωτον. LIX.
 ἐπιμαίνομαι. III. 2.
 ἐπίστιον. XC. 4.
 ἐπιστρέφει. II. 4.
 ἐπιστρέφομαι. LXXI.
 ἐποίησεν. Ep. VI. 2.
 ἐπόψομαι. XXXIII.
 ἐπιοήθη. XLIX. 3.
 ἔραμαι. XLIII.
 ἐρασίμην. XVIII. 1.
 ἐρατῆς. LXIX. 4.
 ἐρατοῖς. Ep. X. 2.
 ἐρατῶν. Ep. XIII. 2.
 ἔργον. Ep. VI. 2.
 ἔρεξεν. Ep. III. 1.

- ἐρίβρομον. XIV. 1.
 ἐρμάτων. XXXVI.
 Ἐρμη. Ep. X. 3. XI. 2.
 Ἐρξίωσι. XCIV. 1.
 ἐρόεσσαν. XVI. 2.
 ἐρχόμενοι. Ep. I. 2.
 ἐρώ. III. 1. LXXXIX. 1.
 Ἐρωσ. II. 1. XI. 1. XV. 2.
 XLV. 1. CVII.
 ἔρωτ'. II. 10.
 Ἐρωτ'. XXII. 2.
 Ἐρωτα. LX. 2. LXI. 4.
 LXIV. 1.
 ἔρωτι. XVII. 2. CXXXV.
 Ἐρωτος. XLIV.
 ἔρωτος. CVIII.
 ἐς. XVII. 2. XVIII. 2.
 XXIV. XXXI. XLI. 5.
 Ep. I. 2.
 ἐσιδών. XXXIII. 1.
 ἔστηκεν. VII. 2.
 ἐστί. XLI. 5. LXX.
 ἐστάσανθ'. Ep. V. 2.
 ἔστε. LXXXV. 1.
 ἐσκαθόρα. I. 6.
 ἐσφηκωμένα. XIX. 3.
 ἐσχίσθη. XCVIII.
 ἔτεα. VIII. 2.
 ἔτοιμον. XLI. 6.
 εὐθυδίκων. Ep. XIII. 3.
 εὐέθειρε. LXXX.
 εὐεργεσίην. Ep. XI. 4.
 εὐκτίτου. XV. 5.
 εὐμενής. II. 6.
 εὐρεῖν. XXXII. 2.
 εὐρίσκων. XIX. 8.
 Εὐρουπύλη. XIX. 1.
 εὐρουχόροιο. Ep. II. 1.
 εὐτ'. Ep. XI. 1.
 εὕτε. LXXXI.
 εὐφροσύνης. LXIX. 4.
 εὕχεο. Ep. X. 1.
 εὕχολάς. Ep. IV. 2.
 εὕχολῆς. II. 8.
 Εὐωνυμέων. Ep. XIII. 3.
 ἐφίλησεν. XXVIII.
 ἔχεις. XLIII. LXXIX. 6.
 Ἐχεκρατίδας. Ep. IX. 2.
 ἔχον. XXXI. 8.
 ἔχοντ'. Ep. XIII. 4.
 ἔχοντα. XX.
 ἔχουσ'. Ep. I. 1.
 ἔχουσα. XXIX. 2.
 ἔχουσι. LXXVIII. 2.
 ἔχων. V. 2. XIX. 3. LXXIX.
 4. XCIV. 1.
- Z.
- Ζεῦ. LXXXIII.
- H.
- ἦ. I. 4.
 ἦβᾶς. V. 3.
 ἦβη. XLI.
 ἦβην. XVIII. Ep. XIX. 2.
 ἦγάνω. XXIV.
 ἦδ'. Ep. XXV. 2.
 ἦδε. CXLI.

ἦδη. XLI. 1. LXXXVII. 1.
 ἦθος. XLIII.
 Ἡλιε. XXV.
 ἠλικίην. Ep. XVI. 4.
 ἡμετέρειον. LXXV.
 ἡμῖν. XLI. 1. LXI. 2. LXII.

1. LXXIX.
 ἡμιόπων. XVIII. 2.
 ἡνάρισεν. Ep. XV. 4.
 ἡνίας. LXXIX. 4.
 ἡνιοχεύεις. IV. 4.
 ἡπιον. Ep. X. 2.
 ἡρίστησα. XVI. 1.
 ἡρόμην. XXVII.
 ἦρον. LXIII.
 ἦς. CXXXI.
 ἦσαν. LXXXVI.
 ἦσυχος. LXXXVIII.

Θ.

θάλαμος. LXXXIV.
 θάλειαν. LIII. 2.
 θαμά. XLI. 4.
 θαρσήσαντα. Ep. XVI. 2.
 θέλων. XCII. 1.
 θέμενοι. LIII. 2.
 θέμενος. Ep. XIII. 2.
 θεοκαρδίων. I. 5.
 θεοῖς. Ep. XII. 1.
 θεράπων. CI.
 θεσμόν. LVII.
 Θεσσαλίας. Ep. IX. 2.
 θεῶν. LXIV. 4. Ep. X. 1.
 θηρῶν. I. 3.

Θησέος. LXX.
 Θρηκή. LXXIX. 1.
 Θρηκήν. XLVII.
 Θρηκίτης. LXXI.
 θυμόν. XVIII. 2. LXVII.
 θυρησι. LXXXVIII. 1.
 θυρσον. Ep. I. 1.
 θυρωροί. L.
 θωμίζθεις. XIX. 10.
 θωρήσειν. CXVII.

I.

ιδέ. VII. 3.
 ιδρύσατο. Ep. V. 1. XII. 1.
 ιερόν. CXXXIX.
 ἡμερτήν. XVI. 4.
 ἡμερόεντα. Ep. XIII. 1.
 ἵπποθόρον. XXXII. 1.
 ἵππος. Ep. II. 1.
 ἵπποσειρήν. LXXIX. 6.
 ἵππους. XXXII. 2.
 ἰρόν. LI. 2.
 ἰρωσι. CXVIII.
 ἰσθι. LXXIX. 3.
 ἰτρίου. XVI. 1.

K.

καδδέ. XCVIII.
 κάδον. XVI. 2.
 καθαρῆ. XL.
 καθέρματα. XIX. 12.
 καθέσσατο. Ep. X. 3.
 καθεύδειν. LXXXVIII. 2.
 κάθοδος. XLI. 6.

- κακῆς. XIX. 8.
 κακῶν. Ep. XVI. 2.
 καλήν. XX. 1.
 καλλίκομοι. LXXIII.
 καλλικόμους. Ep. XI. 2.
 Καλλικρόιτη. CXXXIII.
 καλλιλαμπέτη. XXV.
 καλλιρούου. XXVI.
 Καλλιτέλης. Ep. V. 1.
 καλοῖς. LXII. 10.
 καλόν. LXXV. CXXXV.
 καλός. CXXIV.
 κάλυκας. CXIX.
 καλύμματ'. XIX. 3.
 καλῶς. LXXIX. 3.
 κάρη. XLI. 1.
 Καριευργέος. XCI. 1.
 καρτερός. Ep. XIV. 1.
 κατά. LIX.
 κατάβάντι. XLI. 6.
 καταμέμφεται. XV. 7.
 καταπτύστην. CXX.
 καταχύδην. XC. 3.
 κατέδυν. LX. 2.
 κατηρεφέες. CXXXVI.
 κείνος. LXXXIV.
 κεκορημένε. VI. 1.
 κελέβη. XL.
 κελέβην. XXIX. 2. LXII. 2.
 κέρως. VIII. 2.
 κεροέσσης. XLIX. 1.
 κεχαρισμένης. II. 7.
 κεχρημένοις. LXXXV. 2.
 κήρυκα. Ep. X. 1.
 κίβδηλον. XIX. 8.
 Κίμειος. CXXXII.
 κισσόν. Ep. I. 4.
 κλάς. CXXI.
 Κληρογρίδη. Ep. XVI. 1.
 κλέος. Ep. XII. 2.
 Κλεύβουλον. III. 3.
 Κλευβούλου. III. 1.
 Κλευβούλω. II. 9. III. 2.
 κλίεις. IV. 2.
 κλύθι. LXXX.
 κνίζη. LXXXVII. 1.
 κοιλώτερα. IX. 2.
 κοίμισον. LXXXIII.
 κόκκυξ. CXXII.
 κολυμβῶ. XVII. 2.
 κόμην. XV. 6. XIX. 10.
 κόμης. XLVI.
 κομήσει. XXVII.
 κοριάννοις. CXXXVIII.
 Κορίνθου. Ep. II. 1.
 κορυφάς. II. 5.
 κόσμον. Ep. IX. 1.
 κότταβον. LI.
 κού. I. 4.
 κού. LXXXVIII. 1.
 LXXXIX. 2.
 κούκ. LXXXIX. 1.
 κούρα. LXXX.
 κοῦραι. LXXIII.
 κοῦφα. LXXIX. 5.
 κούφαις. XXII. 1.
 κρείοντι. Ep. X. 3.
 κρέματα. Ep. VIII. 2.

κρητήρι. LXIX. 1.
 Κρονίδα. Ερ. II. 2.
 κρότιφοι. XLI. 1.
 κυάθους. LXII. 5.
 κυάμους. XXXIV.
 Κυάνη. CXXXIII.
 κυανώπιδες. II. 2.
 κύδοιμοι. XLIV.
 Κύκης. XIX. 13.
 κῦμα. XVII. 2. XC. 1.
 κύματ'. Ερ. XVI. 4.
 κώ. XXX.
 κωμάζων. XVI. 3.
 κωμάσει. XIII. 1.
 κωτίλη. XCIX.

Λ.

λαβών. XXXI.
 λαίλαπι. Ερ. XVI. 2.
 λάλαζε. XC. 2.
 λαμπρά. XXI.
 λέγει. LXIX. 2.
 λέγω. Ερ. XI. 4.
 λειμῶνας. LXXIX. 5.
 λέλειπται. XLI. 3.
 λέξαι. XLII. 3.
 λεπτοῦ. XVI. 1.
 Λέσβου. XV. 6.
 Λευκάδος. XVII. 1.
 λευκαί. LXXXI.
 Λεύκασπι. V. 3.
 λευκή. XV. 7.
 Λευκολόφου. XCIV. 2.
 λευκόν. XLI. 1.

Λεώκρατες. Ερ. XI. 1.
 λεωφόρον. XLII.
 Ληθαίου. I. 4.
 λίην. XCIII. 1.
 λόγων. XLII. I.
 λοξόν. LXXIX. 1.
 λύγω. XXXIX. 2.
 Λυδίην. V. 1.
 Λυδοπαθεῖς. C.
 Λυκαίου. Ερ. VI. 1.
 λύρη. LXXVI.
 λυροποιόν. XXVII.
 λύσις. XLVIII. 2.
 λῶπος. XCVIII.
 λωτίνας. XXXVII. 2.

Μ.

μ'. LIX.
 μαγάδην. V. 2.
 Μαιάδος. Ερ. XIII. 1.
 μαίνομαι. LXXXIX. 2.
 μαῖλλον. CXLIV.
 μανία. XLIV.
 μανιόκητιον. CXLII.
 μαρογοσύνην. LXXXVII. 2.
 μάστιγι. XIX. 10.
 μαχιύρη. CXLIV.
 μάχεσθαι. XCII. 1.
 μαχέσθω. XCII. 2.
 μάχης. Ερ. XV. 4.
 μέ. LVI.
 μέγα. CXLIV.
 μεγάλω. XLV. 1.
 μέγαν. LVII.

Μεγίστης. XXXIX. 1.
 LXXVIII. 3.
 μεθύοντ^ς. LV.
 μεθύων. XVII. 2.
 μειδιόον. CXXXIX.
 μειλίχοις. LXXXV. 1.
 μείς. VII. 1.
 μελαίναις. LXXXI.
 μελαμφύλλοι. LXXXII.
 Μέλανθος. Ερ. VII. 1.
 μέλει. XIX. 1. CXXXII.
 μέλεις. XCIII. 2.
 μελετώμεν. LXII. 10.
 μελιθεά. XXXIX. 2.
 μελιχρόν. XXIX. 1.
 μέλομαι. LXIV. 2.
 μεμεθείκασ^ς. LXXVIII.
 μεναιχμάν. LXXIV.
 μεστόν. XCIV. 2.
 μεϋ. LXXX.
 μηκέθ^ς. LXII. 7.
 μῆνες. XXXIX. 1.
 μηροῖσι. CIII.
 μηρούς. LXV. 2. CIII.
 μητροός. XLIX. 3.
 μικρόν. XVI. 1.
 Μιλήσιοι. LXXXVI.
 μίν. Ερ. XIII. 3.
 μῖξιν. XXXII. 2.
 μισέω. LXXVIII. 1.
 μίτραις. LXIV. 2.
 μνᾶμα. Ερ. II. 2. VII. 2.
 μνᾶται. LXVII.
 μνήσεται. LXIX. 4.

μοῖραν. Ερ. XIII. 4.
 μοκλόν. LXXXVIII. 1.
 μοῦνον. LXXXV. 2.
 Μουσάων. CXXXIX.
 Μουσέων. LXIX. 3.
 Μούσης. Ερ. XII. 2.
 μυθιῆται. LI. 1.
 μυροποιός. CXXXIII.
 μύρτοις. CXXXVIII.
 μύρω. IX. 3.
 Μύρων. Ερ. XVIII. 2.
 Μύρωνος. Ερ. XVII. 1.
 Μυσοί. XXXII. 1.
 μυχός. XII. 5.

N.

ναίειν. Ερ. XII. 4.
 Ναυκράτει. Ερ. IV. 2.
 Ναυκρατίτην. XCV. 2.
 νεβρόν. XLIX. 1.
 νείκεα. LXIX. 2.
 νέμε. Ερ. XVII. 1.
 νεμόμεθα. CXXXIX.
 νενωμένος. X.
 νεφέλαι. VII. 2.
 νεοθηλέα. XLIX. 1.
 νεόλυτον. XIX. 6.
 νέων. XV. 3.
 νηλεῶς. LXXIX. 2.
 νήρι. XV. 3.
 νήσω. II. 1.
 νίκας. Ερ. VII. 2.
 Νότου. Ερ. XVI. 2.
 Νύμφαι. II. 2.

Νυμφέων. ΙΙ. 2.
 νῦν. LXXVI. LXXIX. 5.
 νῶτον. XIX. 10.
 νῶτω. CV.

Ξ.

ξανθή. Ι. 2.
 ξανθῆ. XIX. 1.
 Ξανθίππη. Ερ. Ι. 2.
 ξείνων. Ερ. X. 4.
 ξένοις. LVI.
 ξένοισι. LXXXV. 1.
 ξυλίλους. XIX. 4.
 ξυνή. Ερ. ΙΙΙ. 2.

Ο.

ὄδε. LXIV. 4. 5.
 ὀδόντες. XLII. 2.
 οἶά τε. XLIX. 1.
 οἶδα. XLII. 2.
 οἰκάδ'. LV.
 οἰκτεῖρω. Ερ. XIX. 1.
 οἰνηρός. CI.
 οἶνον. XXIX. 2. LXI. 1.
 οἰνοποτάζων. LIX. 1.
 οἰνοπότης. LXXII.
 οἰνοπότις. CII.
 οἶνου. XVI. 2. LXII. 4.
 οἶνω. LXII. 9.
 ὄκως. LXII. 2.
 Ὀλυμπον. XXII. 1.
 ὄμμασιν. LXXIX. 1.
 ὀμιλέων. XIX. 7.
 ὄμως. LVIII.

ὄνων. XXXII. 2.
 ὄρεος. Ερ. Ι. 3.
 ὄρέων. ΙΙ. 5.
 ὄρσόλοπος. LXXIV.
 ὄρτην. LIII. 2.
 ὄρχεῖται. XVIII. 3.
 ὄσοι. LXXVIII. 2.
 CXXXIX.
 ὄστ'. XLIX. 2.
 ὄστις. LXIX. 3.
 οὔ. Ερ. XV. 1.
 οὐδ'. XXX. LV. Ερ. XI. 3.
 οὐδέ. LXVIII.
 οὐδέν. LXXIX. 2.
 οὐδαμά. XLVIII. 2.
 οὐκέθ'. XII. 2.
 οὐκέτι. XLI. 3. LXXI.
 οὔτε. VIII. 1.
 οὔτινα. Ερ. XV. 3.
 οὔτος. Ερ. ΙΙ. 1.
 οὔτω. LXII. 7.
 ὄφρυσιν. LIII. 1.
 ὄχάνοιο. XCI. 2.

Π.

παῖ. Ι. 2. IV. 1. LXI. 1.
 Ερ. XI. 1.
 παῖδα. XCVI.
 παῖδες. XLII. 1.
 παιδί. Ερ. VII. 1.
 παιδί. XV. 3.
 παιδός. LXXI.
 παίζεις. LXXIX. 5.
 παῖς. XXII. 2.

πάις. XIX. 13.
 πάλαι. LXXVI.
 Παλλάδος. CXXXIX.
 παμφαλῶν. CXXIV.
 πανδοσίαν. CXLII.
 πάντα. XXI.
 πάντας. LXXVIII. 2.
 παντοίων. CXXXVI.
 παρ'. LXII. 9.
 παρά. LX. 1.
 πάρα. XII. 2.
 παραπέταται. XXIII. 3.
 πάρεστι. XCII. 2.
 παρθένιον. IV. 1.
 παρθένιος. XI. 1.
 πᾶσ'. Ep. XV. 2.
 παταγοῦσιν. VII. 4.
 πατάγω. LXII. 8.
 πατριδ'. XXXIII.
 πατριδος. Ep. XVI. 1. XIX.
 2.
 πέδησεν. Ep. XVI. 3.
 Πειθώ. XXX.
 πελέκει. XLV. 2.
 πέντε. XL. LXII. 4.
 πενήκοντα. VIII. 3.
 πέπειρα. LXXXVII. 1.
 πεποίημαι. LXXII.
 περιφόρητος. XIX. 2.
 πέτεαι. IX. 1.
 πέτρης. XVII. 2.
 πηκτιδ'. XX.
 πηκτίδα. XVI. 3.
 Πηλεύς. CXLIV.

πιεῖν. LVI.
 πίνει. XXXIX. 2.
 πίνουσα. XC. 4.
 πίονα. Ep. I. 4.
 πλεῖστον. Ep. XII. 2.
 πλεκτάς. XXXVII. 1.
 πλέξαντες. CIII.
 πλευροῦσι. XIX. 5.
 πλέω. LXIX. 1.
 ποδῶν. Ep. II. 2.
 πόθος. Ep. XVI. 1.
 πόθω. XI. 1.
 ποιήσεις. LIX.
 ποικιλοσαμβάλω. XV. 3.
 ποιμαίνεις. XVIII.
 πολεμίζουσι. XL.
 πολέμοιο. Ep. VIII. 1.
 πολέμοις. Ep. XIV. 1.
 πόλεμον. LXIX. 2.
 πόλεως. LXXVI.
 πολιήτας. I. 8.
 πόλιν. I. 6.
 πολιοί. XLI. 1.
 πολιόν. XXVII. 2.
 πόλις. Ep. XV. 2.
 πολλά. XIV. 1. XIX. 9. 10.
 πολλοῖσι. XCIII. 2.
 πολλός. XLI. 3.
 πολυανθέμοις. LXIV. 3.
 πολυγαθέα. Ep. XI. 3.
 πολυκρότη. XC. 2.
 πολύμνον. CXLII.
 πονηρός. XIX. 7.
 πόντον. XC. 1.

πόνων. XLVIII. 2.
 πόρε. Ερ. VIII. 1.
 πόρρω. Ερ. XVII. 1.
 πορφυρέη. II. 3.
 πορφυρέη. XV. 1.
 Ποσιδηιών. VII. 1.
 πόσιν. LXII. 9.
 ποτ'. LXXXVI.
 ποταμοῦ. XXI. XXVI.
 Πραξαγόρας. Ερ. VI. 1.
 Πρηξιδικη. Ερ. III. 1.
 πρίν. XIX. 3. Ερ. V. 1.
 προθανόντα. Ερ. XV. 1.
 προθύροις. Ερ. X. 2.
 προκαλείται. XV. 4.
 πρόπινε. LXV. 1.
 προπίω. LXII. 2.
 προσιόντι. Ερ. XI. 4.
 προσώπω. CXXXIX.
 πρόφρων. Ερ. IV. 1.
 προχοάς. XXVI.
 πρώτον. Ερ. XIX. 1.
 πρώτος. Ερ. XII. 1.
 περὺγεσσι. XXII. 1.
 περὺγων. XXIII. 2.
 πυθμένας. XXXV. 2.
 Πυθόμανδρον. LXI. 1.
 Πύθωνα. Ερ. VIII. 1.
 πυκταλίζω. LVI. 4.
 πυρκαϊῆς. Ερ. XV. 2.
 πυρός. LXXXV. 2.
 πώγωνα. XIX. 11.
 πῶλε. LXXIX. 1.
 πῶλους. CIV.

P.

ραδινούς. LXV. 2. CIV.
 ρεραπισμένω. CV.
 ῥήγος. XCVII.
 ῥῖψ'. XXVI.
 ῥοδίνους. XCVII. 2.
 ῥυθμούς. LXXXVIII. 2.
 ῥυσαμένα. Ερ. VIII. 1.

Σ.

σαλαΐζειν. CXXVI.
 σᾶμα. Ερ. XIV. 1.
 Σάμον. LI. 3.
 σάν. Ερ. IX. 1.
 σατινέων. XIX. 12.
 σαῦλα. CVI.
 σαῦλαι. LIV.
 σέ. XXXVIII. 1.
 σελίνων. LIII. 1.
 Σεμέλας. Ερ. VII. 1.
 σήν. LXXXVII. 2. Ερ. XI.
 4.
 Σικελόν. LII.
 Σίμαλον. XX.
 σινάμωροι. L.
 Σιντίων. CXXXII.
 σίοντα. XLVII.
 σκιαδίσκη. XIX. 13.
 σκιριτῶσα. LXXIX. 5.
 Σκυθικήν. LXII. 9.
 Σκυθῶν. CXXXII.
 σκύφρον. XCIV. 1.
 σκυτίνη. XIX. 10.
 Σμερδίη. VI. 2.

σόλοιικον. LXXXIII.
 Σοφοκλῆς. Ερ. XII. 1.
 σοφίη. Ερ. III. 2.
 σοφόν. LXXIX. 2.
 σταφυλήν. Ερ. I. 4.
 στέγης. LXXXV. 2.
 στεφανίσκους. LIII. 1.
 στέφανος. LXXIV.
 στεφάνους. LXI. 3. XCV. 1.
 στεφανοῦται. XXXIX. 2.
 στήθεα. IX. 3.
 στήθεσι. XXXVII. 2.
 Στρώτιν. XXVII.
 Στροίβου. Ερ. XI. 1.
 στροφάλιγγι. Ερ. XV. 4.
 στίλβων. XI. 2.
 στρέφοιμι. LXXIX. 4.
 στυγερῆς. Ερ. XV. 4.
 σύμβουλος. II. 10.
 συμπαίξειν. XV. 4.
 συμπαίζουσιν. II. 4.
 συμμίσγων. LXIX. 4.
 συνεξέλασης. Ερ. XVII. 2.
 συνηβᾶν. XXII. 2. XLIII. 2.
 συρίγγων. IX. 2.
 σφαίρη. XV. 1.
 σφετέρη. Ερ. XVIII. 2.

T.

τάδε. Ερ. VI. 1.
 τακερός. CVII.
 τάλαντα. CXLIII.
 Ταντάλου. CXLIII.
 τανταλίζει. LXXXII.

Ταργήλιος. XXXVIII. 2.
 Τάρταρον. XLI. 4.
 Ταρτηρσοῦ. VIII. 4.
 Τελλία. Ερ. XVIII. 1.
 τεμένει. Ερ. VIII. 2.
 τερένων. XVIII. 2.
 τέρματα. LXXIX. 4.
 τετυπωμένον. Ερ. XVIII. 1.
 τί. IX. 1. LXXIX. 1.
 τιθείς. XIX. 9.
 τιθέμεναι. XCI. 2.
 τίλλει. XXXIV.
 Τιμόκριτος. Ερ. XIV. 1.
 Τιμώνακτι. Ερ. X. 1.
 τινά. XV. 8.
 τινές. C.
 τίς. XVIII. 1.
 τόδ'. Ερ. XI. 1.
 τόδε. Ερ. III. 2. XIV. 1.
 τοί (adv.). LXXIX. 3.
 τοί (pron.). XLIII. LXVIII.
 LXXIX. 3.
 τοιόνδε. Ερ. XV. 3.
 τόνδε. Ερ. V. 1.
 τόξων. CXXXII.
 τότε. XXX.
 τούσδε. Ερ. XII. 1.
 τραγικής. Ερ. XII. 2.
 τρεῖς. XL. XCV. 1.
 τρέψας. XVIII. 2.
 τρικύαθον. XXIX. 2.
 τριμερίστη. LI. 1.
 τρίς. VI. 1.
 τρίχες. LXXXI.

τροχῶ. XIX. 9.
 τρύγα. XXXIX. 2.
 τῶ. LXXXIV.
 τῶκινακῆ. CXXV.
 τῶνδε. XLVIII. 2. Ep. VIII. 2.

Υ.

ὑβρισταί. XII.
 ὑγρά. Ep. XXI. 3.
 ὕδατι. VII. 2.
 ὕδατος. LXII. 4.
 ὕδωρ. LXI. 1.
 υἱέ. Ep. XIII. 2.
 υἱός. Ep. VI. 2. VII. 2.
 υἱῶ. Ep. IV. 1.
 ὕλης. XLIX. 1.
 ὕμνον. CXXVII.
 ὕμνοις. LXII. 11.
 ὕπ'. XVIII. 2.
 ὑπέρ. XXXVI.
 ὑποδεξάμενος. Ep. IV. 2.
 ὑποθυμίδας. XXXVII. 1.
 ὑποπίνοντες. LXVII. 11.
 ὑποπόλιον. XXIII. 2.
 ὑψηλά. X.
 ὑψηλῶν. II. 5.

Φ.

φαλακρός. LXVII.
 φάος. CXXXIX.
 φεΐδεται. Ep. XIV. 2.
 Φειδόλα. Ep. II. 1.
 φέρ'. LXI. 1. LXII. 1.
 φέρει. LXI. 2.

φέρουσα. XXI.
 φέρουσιν. Ep. I. 3.
 φεύγεις. LXXIX. 2.
 φεύγων. LX. 2.
 φή. XXXVIII. 1.
 φθόγγον. LXXXIII.
 φίλ'. CXXXII.
 φιλαίματος. Ep. XV. 3.
 φίλε. LXV. 2.
 φιλέει. LXXIV.
 φιλέω. LXIX. 1.
 φίλη. LVI.
 φίλη. XVI. 3.
 φίλλος. CXXVIII.
 φιλοῖεν. XLII. 1.
 φίλον. CXXXIX.
 φιλοστεφάνω. Ep. VII. 1.
 φιλόφρων. XXXIX. 1.
 φίλων. Ep. XIX. 1.
 φορέει. XIX. 13.
 φορεῦμαι. XXXVI.
 φορέων. XIX. 12.
 φόρτον. CVIII.
 φρονεῖ. CXLIV.

Χ.

χαῖρε. CXXXIX.
 χαίρουσ'. I. 7.
 χαίτην. XLVII.
 χαλεπούς. LXXVIII. 3.
 χαλινόν. LXXIX. 3.
 χαλκεύς. XLV. 1.
 χαλκωθέν. Ep. XVIII. 2.
 χαράδρη. XLV. 2.

χαρίεντα. XLII. 2.
 χαρίεντι. CXXXIX.
 χαρίεσσα. XLI. 2. LXVI.
 χάριν. Ep. IV. 1. V. 2.
 IX. 1. XIII. 2.
 Χάριτας. Ep. XI. 2.
 χαριτεῦν. XLIII.
 χαριτόεις. CXXIX.
 χάσκει. XV. 8.
 χειμερῖη. XLV. 2. Ep. XVI. 2.
 χειμῶνες. VII. 4.
 χεῖρα. XXIV. XCII. 2.
 χειρί. Ep. XVIII. 2.
 χελιδοῖ. LXVI.
 χελιδών. XCIX.
 χήλινον. XXXV. 1.
 χθόνιον. LXIII.
 χθονίους. LXXVIII. 2.
 χίμαρον. Ep. I. 4.
 χιτών. LVIII.
 χλωρᾶ. LXXXII.
 χόανους. Ep. XVIII. 1.
 χορδαῖσιν. V. 2.
 χορόν. Ep. I. 2.
 χοροῦ. Ep. VII. 2.
 χορῶ. XX.
 χρυσάμενος. IX. 3.

χρόνος. XLI. 3.
 χρύσεια. XIX. 12.
 χρυσοκόμης. XV. 12.
 χρυσόπεπλε. LXXX.
 χρυσοφαέννων. XXIII. 2.
 χωρεῦσι. Ep. I. 3.

Ψ.

ψάλλω. V. 1. XVI. 3.
 ψεύσατο. Ep. XVIII. 2.
 ψιλόν. XIX. 4.
 ψυχῆς. IV. 4.

Ω.

ὠλεσας. Ep. XIX. 2.
 ὠλεσε. Ep. XVI. 1.
 ὠναξ. II. 1.
 ὠνοχόει. XXIX. 1.
 ὠραννέ. XCIII. 1.
 ὠρας. XXXI.
 ὠρη. Ep. XVI. 3.
 ὠριστοκλείδη. Ep. XIX. 1.
 ὠρχήσαντ'. LXXIII.
 ὠς. XIV. 2. LXI. 3. LXII.
 5. LXVIII. LXXVIII. 3.
 ὠσί. XIX.
 ὥστε. XLV. 1. XC. 1.

W 12

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

Preservation Technologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

WERT
BOOKBINDING
Grantville, Pa.
Nov.-Dec. 1988
We're Quality Bound

